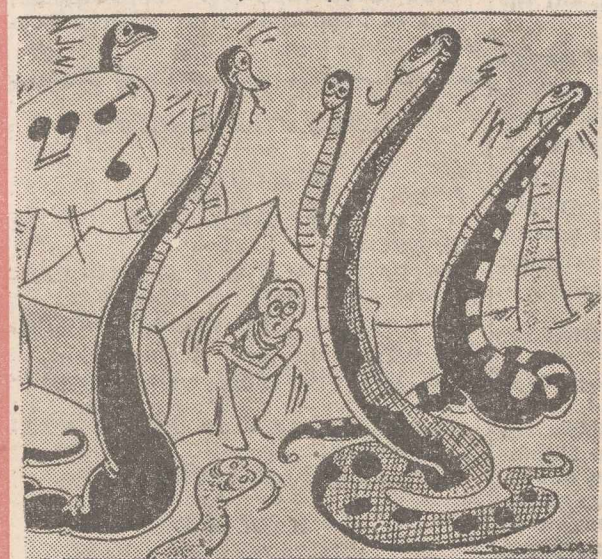

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ραντεβού

...ΓΕΓΟΝΑΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
Οι γκαρσόνες ενός αμερικανικού μπάρ έκηρυξαν απεργία.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
—Τού είπα χίλιες φορές τού εύλογημένου του αντρός μου να μην παίζη φλαουτο.

Από του προσεχούς φύλλου:
Το «Έργον» θα χαρίσιν στους αναγνώστας του

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Το γνήσιο, το ελληνικό, με αληθινό ρωμείο χρώμα, παλινές και νέες μελωδίες, όφειλομένες στον μοναδικό μας συνθέτη

ΤΑΚΗ ΜΑΡΙΝΟ

—Αύριο τὸ ἑράδῳ στὶς ὀκτώ.
—Ωραία. Μὴν ἀργήσης.
—Θὰ ἔλθω ὅποσοδήποτε
νὰ μὴν ἀνησυχήσης...

Καὶ κλείνεται τὸ ραντεβού ὅπερ μπορεῖ νὰ εἶνε ἐρωτικόν, ἐμπορικόν ἢ... πρὸς τὸ θεοσθήναι.
Ὅλες τὶς ὑποθέσεις μας γιὰ νὰ τὶς κανονίσουμε πρέπει ἀφεύκτως ραντεβού μὲ κάποιον νὰ δρίσουμε. Ἐάν τὸ θυμὰ ὁ ράφτης σου σὲ θέλει ἐπιμόνως δώσε του ἓνα ραντεβού στὸν κήπο τοῦ... Κλαυθμῶ (νός).
Ἐάν μὲ χίρρα ζωηρὴ μπλεχθῇς μ' αὐτὸ τὸ κρύο δόστης ἀμέσως ραντεβού εἰς τὸ... Λουσαρρεῖο. Εἰς γράσιαν ἐρωτομανὴ πούχει ἀρκτὸν χρυσὸν θὰ δώσης μίαν συνέντευξιν ἀφεύκτως στὸ... μουσεῖον. Τὸ κάθε εἶδος ραντεβού ἔχει δικό του μέρος ἄλλου θὰ ἐρῇς τὸν ἐμπορο ἄλλου πηγαίνει ὁ ἔρως.

Στὸ τόπο μας τὰ ραντεβού, τὰ φιλικὰ πρὸ πάντων διακρίνονται κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὴν... ἀκριβείαν των. Σοὺ δίνει ἓνα, ραντεβού καὶ σοὺ συστήνει: «Μὴ φοβοῦ. Θάμαι ἀκριβῶς στὶς ἐξῆς». Καὶ σὺ πού εἶσαι ἀφελὴς τὸ κάθε τι παραμελεῖς καὶ σπεύδεις, γιὰ νὰ ἔχῃς τάκτ κι' αὐτὸς νὰ τὸ προ- (σέξῃ).

Πᾶς, περιμένεις ὥρα μιά σκιά δὲν φαίνεται καμμιὰ. Καὶ περιμένεις ὥρες δύο, κυρώνεις, τουρτουρίζεις καὶ καταριέσαι τὴ στιγμὴ καὶ ὁλοσήμερόν σου (ζεις).

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἑπτὰ ἐρίσκεσαι στὸ ἴδιο μέρος νάτος ὁ φίλος χαίρετ'α καὶ πιάνονας τὸ μπράτσό σου σὲ παίρνει (ἰδιαίτερος καὶ πρὶν προλάθῃς ὁ φτωχὸς νὰ πάρῃς ἄγρια φόρα, σοὺ λέει: «Ἀργήσα, παρτὸν, μονάχα μιά ὥρα»!).

«Ἄς τὸ εἰποῦμε, φίλτατοι, μετὰ πολλῆς εὐθύτητας: Ἐχοι με δὴ τὰ ρεκόρ στὰ ραντεβού ἐραδύτητας. Πρὸ ἡμερῶν ἓνας δανθὲς περίμενε μιά νῆα. Ξυρίζεται καλὰ-καλὰ, κόντρα ὅπου γένετ'α καὶ πάει εἰς τὸ ραντεβού μὲ ὄψι εὐτυχισμένη καὶ περιμένει, περιμένει...»

«Ὅπου νάρθῃ στὸ ραντεβού ἡ νῆα ἀπὸ τὸ σπῆτι ἔβγαλε αὐτὸς ὁ δυστυχής... γένετ'α Μητροπολίτη.

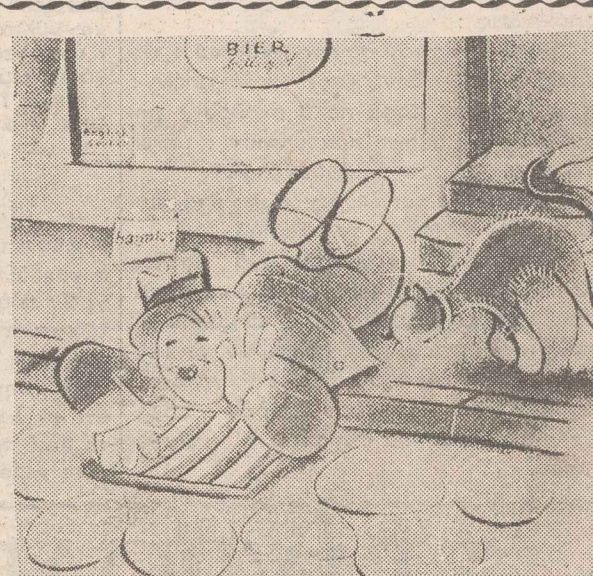
Τοιαῦτα παραδείγματα μποροῦμε ν' ἀραδιάσωμε ἄφθονα σὰν τὴν ἄμμο. Εἶνε μιά ἐτοιμογενὴ, καλοῦν εὐθὺς τὸ μάμμο —Γιατρέ μου, λένε, γρήγορα τὴν γέννα νὰ προφθᾷ- (σωμε).

Καὶ ὁ γιατρός ὑπόσχεται στὰ γρήγορα νάρθῃ. Μὰ ὅταν στὸ τέλος φθάσῃ, θάλεπαι στὸ δρόμο τὸ παιδί πού ἔχει γεννηθῇ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς φίλους του, νὰ τρέξῃ νὰ κρυφθῇ μὲ φόρα πού οὔτε ὁ Μάντικας μπορεῖ νὰ τὸ προ- (φθάσῃ!).

Κάποιος γραφεὺς σὲ τράπεζα εἶχε παρακαλέσει τὸν φίλο τοῦ διοικητοῦ γιὰ νὰ τὸν μεταθέσῃ. Εἶχαν δώσει ραντεβού οἱ δύο τοὺς διαστικόν. Ἐπῆγε ὁ υπάλληλος ὡς ἦτο φυσικόν. Μὰ ὁ ἄλλος ὥσπου νὰ ἐρῇ μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του εἶχε πιά ὁ υπάλληλος πάρει τὴν... σύνταξί του.

Ἐπῆγε ὁ υπάλληλος ὡς ἦτο φυσικόν. Μὰ ὁ ἄλλος ὥσπου νὰ ἐρῇ μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του εἶχε πιά ὁ υπάλληλος πάρει τὴν... σύνταξί του. Ἐπῆγε ὁ υπάλληλος ὡς ἦτο φυσικόν. Μὰ ὁ ἄλλος ὥσπου νὰ ἐρῇ μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του εἶχε πιά ὁ υπάλληλος πάρει τὴν... σύνταξί του.

Ἐπῆγε ὁ υπάλληλος ὡς ἦτο φυσικόν. Μὰ ὁ ἄλλος ὥσπου νὰ ἐρῇ μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του εἶχε πιά ὁ υπάλληλος πάρει τὴν... σύνταξί του. Ἐπῆγε ὁ υπάλληλος ὡς ἦτο φυσικόν. Μὰ ὁ ἄλλος ὥσπου νὰ ἐρῇ μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του εἶχε πιά ὁ υπάλληλος πάρει τὴν... σύνταξί του.

ΠΡΩΪΝΕΣ ΩΡΕΣ

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Κάθε φορὰ πού μεθῶ θοιάσκωμαι πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς.

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

—Πέρασε τὸ τελευταῖο τράμ, Εὐτέρπη.
—Πέρασε.
—Ἐ, τότε, ἂς βάλουμε τὰ κἀντρα στὴ θέσι τους.

Μία καινοτομία τοῦ «Έργου»
Από του προσεχούς φύλλου

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μία σειρά ἀπὸ θαυμάσια ἀθηναϊκά τραγουδία, πού θὰ συγκινήσουν κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ. Τὰ συνέθεσε εἰδικῶς διὰ τὸ περιοδικόν μας ὁ μοναδικὸς συνθέτης

ΤΑΚΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπσις

Ἐξωτερικόν Δελτίον

Ἡ Ἰσπανία στὶς φλόγες.

Ρεπορτάζ τοῦ Ἀγγλοῦ δημοσιογράφου Ἀρτσιμπαλντ Λάιανς.

Ὁ παπανάλος

Τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη

Ἡ Ἰαπωνία στὰ ὄπλα

Ἡ σημερινὴ πολεμικὴ τῆς δύναμης.

7 ἡμέρες — 7 νύκτες

Ἑβδομαδιαία ἀνασκόπσις τοῦ κ. Παύλου Παλαιολόγου.

Τὸ συννεράκι

Διήγημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Τὸ αὐτοκίνητο κατὰ τὸ ἔτος 2000.

Μία περίεργος ἐπιστημονικὴ ἔρευνα.

Ἐκεῖνες οἱ χοντρές κυρίες.

Εὐθυμὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Δ. Ψαθά.

«Μὲ ἐρωτεύθηκε ἓνας λέων!»

Ἐξομολόγησις μιᾶς γυναίκας πού τὴν ἀγάπησε ἓνα θηρίον.

Συναυλίες Ρεσιτάλ

Τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Προσκύνημα στὸ σπῆτι τῆς κ. Σίμψων.

Ὅπου συρρέουν ὅλα τὰ ἀνύπανδρα κορίτσια.

Τὰ νέα φιλμ

Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Τὰ βέλα

Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Γὸ 24ωρον μιᾶς Ἀθηναίας ἀριστοκράτιδος.

Ἐνα πρωτότυπον ρεπορτάζ

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς, ρεπορτάζ τῆς μόδας, ἀνέκδοτα, εὐθυμὰ, καὶ πλουσία εἰκονογράφησης.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Ἀθῆναι
11 Δεκεμβρίου
1937

Ἔτος Ε'.
Ἀριθ. φύλλου 64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Σ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΝΟΥΚΤΙΟΥ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΥΝΑΡΧΑΙΣΤΙΚΟ ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Π
Ε64

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

“Ένας γάτος... τέως μουσουργός

Είχαμε γράφει και άλλοτε για την περίεργη άγρια που δεινόναν τα ζώα στη μουσική. Τό παραδείγματα του γάτου Μπουλι είναι έν προκειμένου χαρακτηριστικά. Ο γάτος αυτός τις το έπακρον φιλόμουσος ανήκει εις τόν διάσημον πιανίσταν Παντερέφσκυ τέως πρόεδρον τής Πολιτικῆς Δημοκρατίας. Ο Μπουλι όταν παίζει ο κύριος του καταλαβαίνει από ένα είδος παραδόξου εκτάσεως και ναυσιζεί λυπητέρα ή χαρούμενα, ανάλογως τής παίζουσας μελωδίας. Άλλα ο Μπουλι δεν κάνει μόνο αυτό. Άνεδαίνει και

στό πιάνο του κυρίου του, έμαθε δε να παίζει μία σειρά από νότες που θυμίζουν μερικές στροφές από τις μελωδίες που παίζει ο Παντερέφσκυ. Είς τήν φωτογραφίαν: ο διάσημος πλέον γάτος με τόν όποιον ήχο ήλπιον πολλοί σοβαροί επιστήμονες (ένανς μάλιστα ο Δρ Σελντ ισχυρίζοι ότι ο Μπουλι είναι ή μετεμψύχωση κάποιου μουσουργού!) άκούει με μεγάλην προσοχήν τό τραγουδάει τής παίζει στην φασαρνίκια τής ή ανεψιά του Παντερέφσκυ.

“Η τρέλλα στα βουνά θα πάη;

“Ένας Ιάπωνας ο όποιος φαίνεται ότι είναι προικισμένος με μεγάλη δόση φαντασίας άπεφάσισε να κατασκευάσει ένα κολοσσό οπίι ικανό να περιλάβει όλους τούς κατοίκους τής γής τών όποιων ο αριθμός δεν υπερβαίνει τά διόμια δισεκατομμύρια. Κατά τό σκεδία του μεγαλοφυούς Ιάπωνα τό κτίριο αυτό θα έχη ύψος 312 μέτρων! Θα περιλαμβάνη 1.500.100.000 διαμερίσματα φιτιζόμενα από 2.300.000.000 παράθυρα. Οι διάδρομοι του θα έχουν συνολικό μήκος 60 χλμ. Τέλος ή όλη οικοδόμηση τό κτίριό πρόκειται να στοιχίσι 1.875 δισεκατομμύρια, τά όποια ο άναγός Ιάπωνας υπολογίζει να προμηθευθή από ένα παγκόσμιο λαχείο που προτείνει να διενεργηθή μεταξύ όλων τών κρατών. Προς τόν σκοπόν αυτόν προτίθεται να κάνει μίαν περίοδοιαν άνά όλον τόν κόσμον για να φροντίσι για τήν πραγματοποίηση του μεγαλειόδοξου και τολμηρού σχεδίου του!

“Ιαπωνικοί κήποι

Οι κήποι, παίζουν μεγάλο ρόλο στην οικογενειακή και κοσμική ζωή τών Ιαπώνων.

Δέν υπάρχει οπίι εύπορο που να μην έχη τόν κήπο του. Καί δεν πρόκειται για κήπους συνθησιόμενους, με λίγα άνθη και μερικά όμυροφόρα ή άλλα δένδρα.

Οι Ιαπωνικοί κήποι είναι άληθινοί παράδεισοι, γεμάτοι έξωτισμοί και άρώματα. Στη μέση υπάρχουν πάντα ένα συντριβάνι από άκρίβο μάγμαρο με κοσμηματα από χρυσιόβρο και μπρούτζο.

“Η πιο κοινή και πλουσία ελάττωσις τριφυρίζει τό συντριβάνι. “Ένα από τό μεγαλύτερα δάμνια του οπίσιού, που βρίσκεται στο Ισόγιε, έχει τήν μία πλευρά του, τήν προς τόν κήπο, κινητή. Μπορεί δηλαδή να άνοίξη όλόκληρο από τό μέρος εκείνου. Αυτό γίνεται για να άπολαύβηη ο οικοδεσπότης τής όμορφης τού κήπου χωρίς να κινήθι από τήν θέσι του.

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΛΕΤΟΥΣ

Τό δράμα τών λαθρεπιβατών στα μεγάλα φορτηγά καράβια.

Τόν περσμένο Σεπτέμβριο, ο πλοίαρχος ενός φορτηγού που άγκυροβόλησε στην Λισσαβόνα, άνέφερε στις άρχες τήν καταπληκτική είδησι ότι μέσα στο πλοίο του βρέθηκαν τρεις άνθρωποι σκελετοί.

“Η άστυνομία, όπως ήταν φυσικό, στην ύπόθεσι αυτή μυστήθηκε κάποιο παλιό έγκλημα και πρόβη στην άμεση άπομύωσι του πληρώματος του πλοίου και στην άυστηρή άνάκρισι του, ή όποια όμως δέν έφερε τίποτα εις φώς. Τό πρῶμα παρ’ όλignon να ξεκασθή, όταν παρυσιάσθηκε στών άνακριτή μία γυναίκα, ή όποια τού έξεδήλωσε τούς φόβους τής μήπως οι τρεις αυτοί σκελετοί άνήκαν στα τρία παιδιά τής, από τά όποια είχε να μόνη ένα τους πριν τρία χρόνια.

Στήν άρχή, ο άνακριτής δέν έδωσε καμμία σημασία στην κατάθεσι τής, κατόν όμως κ’ άφού ή γυναίκα έκείνη τού παρέδωσε ώριόμενα πειστήρια, πρόβη σ’ άνάλογες ένέργειες, με άποτέλεσμα νάρθη από τώ φώς ή παρακάτω φρικαστική ιστορία.

“Ο Πέτρο, ο Γκονζάλες και ο Κάρλο, τρεις νεαροί άδελφοί με φιλόδοξα σκεδία και τολμηρή φαντασία, είχαν άποφασίσει να μεταναστεύσουν στην Άμερική, με τόν σκοπόν να γίνουν άστέρεις τού κινηματογράφου. Τό πρῶμα φυσικά δέν ήταν εύκολο. Χρειάζταν πρώτον λεφτά, και δεύτερον τήν άδεια τών γονέων τους και τών λιμενικών άρχών.

“Όστόσο δέν άποθαρρύνθηκαν. Κατέβηκαν από λιμάνι και έκει ήσαν να ένα γαβόνο ως φορτοεκφορτωτά με σκοπόν να πετύχουν τήν λαθροα είσοδό τους σε κανένα πλοίο. Προηγούμενος ταχυδρόμος ένα κοινό γράμμα στην μητέρα τους, με συμβολικό περιεχόμενο. Μ’ε στήματα είχαν σκηματίσει στην κόλλα ένα πλοίο, περιμένοντας μ’ αυτό να καταλάβουν οι δικοί τους ότι στην έξαφάνισι τούς έπαίξε ρόλο κάποιο πλοίο. Παδική άφέλεια, δηλαδή.

“Εργάστηκαν επί τρεις μέρες στην φούρτις σταριού σ’ ένα φορτηγό, και σε μία δεδομένη στιγμή που κανείς δέν τους έπιτηρούσε, εισέδωσαν στο σκάφος, και κρύπτηκαν στο μέρος όπου είχε άποθηκευθή τό στάρι. Μαζί τους είχαν και από ένα καλάμι, που τούς χρειαζόμεις για να μωρουν άόεσται να άναπνεύουν από αυτό, κειμένοι μέσα στο στάρι.

Σε λίγες ώρες τό φορτηγό άνεχώρησε μαζί με τούς τρεις τολμηρούς λαθρεπιβάτες. Τό ταξείδι ήταν όμαλό και κάθε φορά που οι τρεις νέοι Πορτογάλοι έκούσαν ήχηματα να πλησιάζουν πάνω από τό κατάστρωμα, βυθίζονταν στο στάρι κ’ άφηναν να έξέχουν τό καλάμι τους. “Ετσι κανείς δέν μωρούσε να τούς αντιληφθή.

Αυστυχώς όμως γι’ αυτούς, τήν τρίτη μέρα σπάζθηκε άνεμος, έπακολούθησε σφοδρή τρικυμία και τό πλοίο άρκεσε τό σκαμπανέδωμάτα. Τό στάρι που δέν ένε σταθερό φορτίο στις περιπτώσεις αυτές και δημιουργεί πολλούς κινδύνους στο πλοίο, άρκεσε να κυλά με όρμη από τήν μία άς τήν άλη άκρη του πλοίου παρσσόνοντας με τήν όρμη του και τούς τρεις λαθρεπιβάτες. Τότε συνέβη τό δράμα.

“Όπως οι τρεις νεαροί λαθρεπιβάτες ήταν κειμένοι στο στάρι, κτύπησε στο πλευρό του πλοίου ένα ισχυρό κύμα. Γι’ αυτόν μεταπολίτικη, σκεπάζει σε άρκετό πάχος τά τρία καλάμια και οι τρεις άτυχοι λαθρεπιβάτες βρέθηκαν θαμμένοι. Σε λίγο πέθαναν από άσφυξία, και τά ποπτικά που τούς άνεκάλυψαν άργότερα, τούς ξεκοκάλισαν.

“Ένας άλλος λαθρεπιβάτης, ο όποιος σάθηκε από βέβαιο θάνατο, είχε κρυφθι μέσα στον σωρό τών κάρβουνων, και από τήν κρύψη έκείνη τρομοκρατήσε επί τρεις μέρες με τό βογγάτι του πέντε θερμαστές, οι όποιοι τόν πέρασαν για κάποιο φάντασμα.

“Ο λαθρεπιβάτης έκείνος ήταν κάποιος Ισπανός άνεργος, άποίκος στην Χιλή και ο όποιος ήθελε να πάη στην Νέα Υόρκη. Πριν κρυφθι στα κάρβουνα είχε έκρημνισι τήν ποσότητά τους και τό πάχος τους και υπέλόγιζε ότι τό κρησφύγετό αυτό ήταν κατάλληλο. Αυστυχώς όμως τό πλοίο άγκυροβόλη-

σε σ’ ένα ένδιάμεσο λιμάνι και έκαμε άνθράκωσι. Στα κάρβουνα προσετέθησαν κ’ άλλα, κ’ έτσι ή θέσι του έγινε άσχημη. Δέν άνέντησε πολύ άέρα και άρκεσε να βογγά.

“Επί τέλους σάθηκε, χάρις στην επέμβασι τού πλοίαρχου, ο όποιος πίστευε μάλλον στην ύπαρξι λαθρεπιβατών και όχι στα φαντάσματα.

XXX

Κωμικοτραγική ήταν ή περιπέτεια ενός νέγρου, ο όποιος ταξείδευε ως λαθρεπιβάτης μ’ ένα πλοίο, που μετέφερε άγρια θηρία από τήν Άφρική στο Λονδίνο.

“Ο νέγρος αυτός είχε κωστή στο μέρος όπου βρισκόταν τά κλουδιά κ’ έδωκόμεις τόν έαυτό του άσφαλή. Στόν Βιοακικό κόλπο όμως όπου ή θάλασσα είναι πάντα ταραγμένη, σπείθηκε σφοδρή τρικυμία και τό πλοίο κλυδωνίζονταν επί άρκετή ώρα.

“Έξαφνα σ’ ένα σκαμπανέδωμα του πλοίου ή σιδερένια άμπαρά ενός μεγάλου κλουδιού στο όποιο βρισκόταν δυο λεοντάρια, έφυγε από τήν θέσι τής. “Η πόρτα του κλουδιού άνοιξε και τά άγρια θηρία βγήκαν έξω τρικιλίζοντας! “Ο νέγρος τάκασε και στριώχθηκε στη γωνία, αλλά οι άπόστομες κινήσεις του πλοίου τόν έρριχναν επάνω στα λεοντάρια, τά όποια ώστόσο δέν τόν πειραζαν. Είχαν έπηρεασθή κ’ αυτά από τήν σφοδρότητα τής τρικυμίας και είχαν πάθει... ναυσίαι.

“Ο χορός αυτός τών λεονταριών και τού νέγρου διήρκεσε επί τρεις ώρες άπου ο νέγρος από τόν συνεχή φόβο άπώως κατασπαράχθη από τά λεοντάρια, τρελλάθηκε!

“Αργότερα δε τόν βρήκαν σε οίκτρο χάλια, και έπαλμυμένον άνάμεσα στα δυο ζαλισμένα λεοντάρια.

XXX

Ντετέκτιβ καρδιακός

Τελευταίως πέθαναν δυο άπ’ τούς μεγαλύτερους και διασημότερους νοστικούς ντετέκτιβ όύλλιαμα φλάμς και ο Γάλλος άστυνομικός έπιθεωρητής Καλκάς. Τό περίεργο είναι ότι και οι δυο αυτοί άνθρωποι που ήσαν ήρωικοί, βαρραλέοι και ριψοκίνδυνοι και είχαν άντιμετωπίσει τόν θάνατο τόσες φορές, όδες Άλνι άνθρωποι μωρουν να καυχώνται, οι δυο αυτοί ήρωες πέθαναν άπό... παθήσεις τής καρδιάς τους.

“Η παράξενη αυτή σύμπτωση έκανε ένα μεγάλο έγκληματολογικό περιοδικό τής Ευρώπης να ένεργησιν έρευνάσι έρευνα στα άρχαία τών διαφόρων άστυνομικών. Καί ή έρευνα αυτή άπεκάλυψε ότι το μεγαλύτερο μέρος τών άστυνομικών, τών καλών έννοεσται και τολμηρών άστυνομικών, έκείνων δηλαδή που βρισκόνται σε καθημερινή πάλη με τούς έγκληματίστας, όταν περσούν τά σαραντάπέντε ή τά πενήντα, γίνονται καρδιακοί.

“Η πάθος των λοιπών τής καρδιάς είναι ή άρώσσεια τών ήρώων και τών ριψοκίνδυνων.

XXX

“Εγέρσε και... έμαύρισε

Να και κάτι, πρωτοφανές ίσως στόν κόσμο:

Πρό έβδομήντα έτών γεννήθηκε στην Βάσιγκτον τών Ηνωμένων Πολιτειών ένα παιδικά με κάσπηρα μαλλιά. Τό παιδικά αυτό βαφτίστηκε “Ελογουμβρ Βάιζον και μεγάλωσε, άπορομάλλης πάντα.

“Έξαφνα όμως, όταν ήταν πιά έξηνταπέντε χρονών, τόσο τά μαλλιά του όσο και τά μουστάκια του μαύρισαν ξαφνικά, σάν να είχε χρησιμοποιήσει τήν πιο έπιτυχημένη μωγιά!

“Ο ειδικό επιστήμονες, στούς όποιους άνεφέρθη τό παράδοξο αυτό περιστάτικό, δέν μωρουν να τού δώσουν καμμία εξήγησι.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΓΓΛΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

“Ο πόλεμος εις τήν Ίσπανίαν πρόκειται να τερματισθι πολύ γρήγορα, όπως φαίνεται τουλάχιστον από τήν εξέλιξιν που έπηρε τελευταίως ή κατάσταση. Μαζί του όμως δέν τελειώνει και ή Ισπανική τραγωδία. Άπεναντίας τότε θα φανή εις όλην τής τήν σπαρτακτική ώμότητα, εις όλας τας φρικαστικές τής λεπτομερείας.

Τά τηλεδόλα θα παύσουν να κροτούν, τό πολυδύλον θα σταματήσει τήν θερσίτην βολήν, οι σφαίρες δέν θα σφυρίζουν πλέον, δέν θα σκίζουν τά κορμιά τών πολεμιστών. “Ο άρχισι όμως ή φοκτική τραγωδία έκείνων που θα έπιζήσουν και πρό παντός τών γυναικών, τών μητέρων, σιζύγων και άδελφών που έχασαν τούς προσφιλείς τών.

Διότι τώρα, άκόμη και τούς σκοτωμένους, αυτούς που έπότισαν με τό αίμα τών τό πατριόν έδαφος, οι συγγενείς τών, αυτοί που έφυγαν πρόσφυγες εις άλλα μέρη, και όσοι έμειναν διά να παρακολουθήσουν εκ τού σύγγγγους τήν αιματηράν τραγωδία, τούς παντάζονται άκόμη ζωντανούς, παλμούντες εις ή χαρακώματα, ή τό πολύ τραυματίσας σε κανένα νοσοκομείον.

“Επειτα όμως, μετά τόν τερματισμόν τών έκρησπραξιών, όταν συνταχθούν οι κατάλογοι τών νεκρών και τών έξαφανισθέντων, και δημοσιευθούν, τότε οι κρότοι τών τηλεδύλων και τών βομβών θ’ άντικατασθούν από τούς όδυμούς τών μητέρων, από τούς λυγμούς τών σιζύγων και τούς όλοφυριμούς τών άδελφών που έχασαν τούς συγγενείς τών.

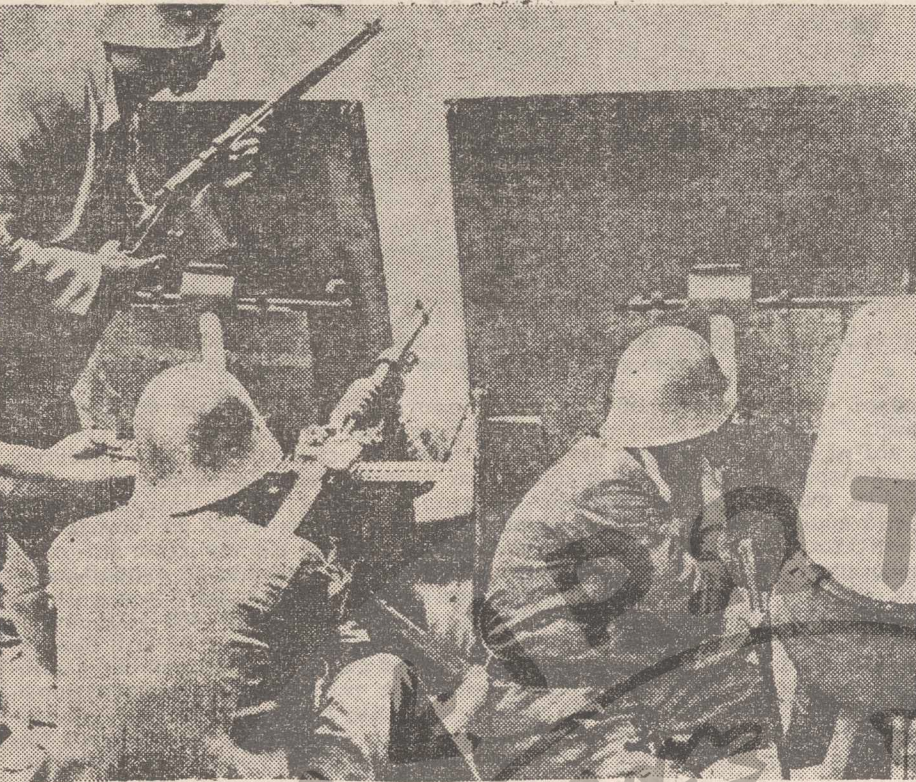
Και ή νέα αυτή τραγωδία θα είναι πολύ φοικτωτέρα τής σημερινής, διότι θα εξαλειφθι εις μίαν άμφοφορην γαλήνης και ήσυχίας, χωρίς τά τωρινάς εξάψεις τών πνευμάτων, χωρίς τά μίση και τά πάθη που δικαιολογούν κάπως τήν συνεχιζόμενην άλληλεξόντισιν.

Τότε οι σπαρτακτικά φωνά τών παθόντων θ’ άκουσθούν πολύ δυνατώτερα από ό τι άκούονται σημερινά οι πυροβολήσεις, θα γανγούν τας καρδιάς τών έπικόντων, θ’ άποτελέσουν τήν έπιμνημόσυτον δέπνιν έκείνων που δέν υπάρχουν πλέον. “Αλλά και τώρα άκόμη, προτού άρχισι ή νέα αυτή τραγωδία, ή Ίσπανία παρυσιάζει ένα θέαμα άπεριγράπτως φοικαστικό. “Η έρήμωσις και ή πείνα βασιλεύουν παντού. Οι έρμυροί, όπισθοκυρόντες καταστρέφουν τά πάντα διά να μνη εύρουν τίποτε οι προελαύνοντες έσχατιστά. Τά τρώφιμα καταστρέφονται, τά σπτικά γκρεμίζονται ή άνατινασσονται με δυναμίτι.

Και περισσότερο από όλους ύποφέρει ο άμαχος πληθυσμός που δέν έχει τά μέσα να άναδυσθι τάς προμηθείας τών. Τά όλγια τρώφιμα, άκόμη και αυτά που καταβρωσαν μερικοί να κρύψουν, πρόδίδ-

“Ο ένδοξος στρατός εισέρχεται εις τήν κωμόπολιν Άλσος

Στρατιώται του φράγκου θάλλοντες από τά παράθυρα ενός κτιρίου τής Πανεπιστημιακής πάλεις τής Μαδρίτης, το όποιον κατέλαβον μετά πολύναν μάχην

Η ΠΑΛΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΗΓΟΥΝ ΣΕ ΤΙΠΟΤΑ

Μαζί με τά καταπληκτικά πείραματα τής “μετά θάνατον ζωής” του καθηγητού Μπρουκνόμενιο για τά όποια έχουμε άσכולηθι σε προηγούμενο φύλλο, ήρθε στην έπιφάνεια και μία μακάθρια έπέεσι που μωρουν άν γυμνάσθουν, να έρπασουν οι Ισπανοί καταστάσι τήν τρικαστικήν έπίεσιν του τελευταίου πείραματος νεκρανάστασεως κατόν άποκαταλιού που έγινε στην Γαλλία στο άτομον ενός καταδικασμένου εις θάνατον. Είπε πολύ γνωστόν τό πρόβλημα που έπρόκειτο να λυθι και δέν ήταν πρόσφατο.

“Από τό 1812 ο Γάλλος καθηγητής Λεγκλουά άναρωτιόταν άν τό κεφάλι ενός άποκαταλιού έπρόκειτο δέν έπιζόσεν επί ένα χρονικό διάστημα μετά τόν άποχωρισμόν του από τόν κορμό και ισχυρίζονταν πως ήταν δυνατόν να διατηρή ή ζωή σ’ αυτό τό κομμένο κεφάλι έξαφλίζοντας μία τεχνητό κυκλοφορία του αίματος.

XXX

Τά σχετικά πείραματα που έγιναν πάνω στο έπιστημονικό αλλά φοικαλέο και μακάθριο αυτό θέμα, ήπλησαν άμφολλά. Διάφοροι έπιστήμονες που ύπεστηρίζαν

και πίστευαν στην θεωρία αυτή τής μετά θάνατον ζωής, πειραματίσθηκαν πάνω σε κεφάλια καταδικών εύδης άμέως μόλις χωρίσθηκαν από τόν κορμόν μετά τήν πτώσιν του μαχαθρού τής γκαλντίσις.

“Αν και μετά τήν άποκοπή έμεινε σ’ αυτό τό άμιστάνες κεφάλι λίγη ζωή, τό άποκαταλιέμένο θα έκλινε τό ένα μισι άφένοντας τό άλλο όλόνοστο. Μερές άόκαλπρες πειρήματων, τήν έκτέλεσι του, ο Λασεναιρ έκανε δοκιμές τής σκηνής από τό κελή τής φλακίσις του.

Είπε γνωστό τό καταπληκτικό θάρρος του νεαρού Ισπανού άπάνω στην λαμπτήρα, άφού κατόρθωσε να γυρίσι τό κεφάλι τού άνάποδα μέσα στον κλοιό, για να βλέπη τό λεπίδι να κατεβάνη! “Ο δόκτωρ Λεζου άρπάξε τό κεφάλι μόλις κόπηκε και τό κτύπησε με μεγάλη προσήλωση:

“Παρετήρησα μερικές σπασμωδικές κινήσεις τών μυώνων, τών σιαγόνων και τών βλεφαρών, άνέφερε άργότερα.

“Όλα αυτά τά φαινόμενα διήρκεσαν ένα έξαιρετικά μικρό διάστημα. Τίποτα άπό αυτό τό άμιστάνες κεφάλι λίγη ζωή, τό άποκαταλιέμένο θα έκλινε τό ένα μισι άφένοντας τό άλλο όλόνοστο. Μερές άόκαλπρες πειρήματων, τήν έκτέλεσι του, ο Λασεναιρ έκανε δοκιμές τής σκηνής από τό κελή τής φλακίσις του.

Είπε γνωστό τό καταπληκτικό θάρρος του νεαρού Ισπανού άπάνω στην λαμπτήρα, άφού κατόρθωσε να γυρίσι τό κεφάλι τού άνάποδα μέσα στον κλοιό, για να βλέπη τό λεπίδι να κατεβάνη! “Ο δόκτωρ Λεζου άρπάξε τό κεφάλι μόλις κόπηκε και τό κτύπησε με μεγάλη προσήλωση:

“Παρετήρησα μερικές σπασμωδικές κινήσεις τών μυώνων, τών σιαγόνων και τών βλεφαρών, άνέφερε άργότερα.

“Όλα αυτά τά φαινόμενα διήρκεσαν ένα έξαιρετικά μικρό διάστημα. Τίποτα άπό αυτό τό άμιστάνες κεφάλι λίγη ζωή, τό άποκαταλιέμένο θα έκλινε τό ένα μισι άφένοντας τό άλλο όλόνοστο. Μερές άόκαλπρες πειρήματων, τήν έκτέλεσι του, ο Λασεναιρ έκανε δοκιμές τής σκηνής από τό κελή τής φλακίσις του.

ποντες τών λιμών, κατεσκέπθσαν διά να διατεθούν εις τόν στρατόν. Διότι αυτοί που πολεμούν, αυτοί που εύρίσκονται άρκεώς εις τά χαρακώματα και τά φρούρια πρέπει να φάγουν και μάλιστα καλά θια γ’ άνέξουσιν.

Διά τά γυνακόπαιδα και τούς γέροντας, δι’ όσους δέν έχουν να προσφέρουν τίποτε εις τόν πόλεμον, σ’ αυτούς δέν ύπάρκει τίποτε, ούτε τρώφιμα, ούτε μέρος να στεγασθούν, ούτε σκέπασμα διά να προστατευθούν από τόν δριμύτατον χειμώνα που ένέοκπης με όλην τήν όρμήν του διά να συμπληρώσι τήν καταστροφήν. Αυτοί άπέμειναν εις τό έλεος τού Θεού, εις τόν όποιον και μόνον έλπίζουν.

“Όλα τά σπαρτά, εις τούς άγρούς που δέν άνεσκάφθσαν από τας όδίδας, συνέλγησαν προτού άκόμη ώριμωσουν καλά, και τά γεωργικά προϊόντα παρεδίδθησαν εις τήν κατανάλωσιν τού στρατού. Και όσοι ετόλμησαν να θέλουν τίποτε από αυτά έτυφεκίσθησαν επί τόπου.

Εις τας πόλεις ή κατάστασις δέν είναι καλύτερα. Ρακένδυτοι οι περισσότεροι τών κατοίκων, σκελετωμένοι από τήν πείν, περιφέρονται σάν φαντάσματα εις τούς δρόμους, άναζητούντες κάτι διά να κορέσουν τήν πείνα τους. Τας περισσότερας όμως φορές δέν εύρίσκουν άπολύτως τίποτε τό φαγώσιμον, άκόμη και αυτοί που έχουν τά μέσα να τό πληρώσουν εις τό δεκαπλάσιον τής αξίας τών.

Τά περισσότερα οπίια είναι γκρεμίσμένα από τούς βομβαρδισμούς και άλλα έτοιμωρρα, ώστε να επιβάλλεται ή άμεσος καταδράσις των προς άποφυγήν δυστυχημάτων. Είπε λοιπόν άπειρο αυτοί που έμειναν άστυγι να έξακολουθήν να προστιθέται νέοι εις τούς συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς.

Και δέν είναι καθόλου όπανη ή άέα παμάντων κατόν τό άίματι έπαιρασμένον κατά από τά έρείπια ενός γκρεμισμένου οπίσιού. “Εδώ ένα πωρόν, έκει ένα κεφάλι έξέχουν από τόν σωρό τών έρειπώνων και καθίστούν τό θέαμα άκόμη φοικωδέστερον.

Οι διαβάται άποστρέφουν τό πρόσωπον όταν εύρεθούν πρό τούτου θόρακος. Καί οι γενναιώτεροι, αυτοί που θα είχαν τό θάρρος να πλησιάζουν εις τά έρείπια και γ’ άναύρουν τά πλάματα διά να τά θάψουν άργότερα, ή να ίδούν μήπως πρόκειται περι τραυματίου που έχει άναγών ή άμεσος περιθάλλεως, αυτοί δέν τολμούν να πλησιάζουν. “Οχι μόνον δια τόν φόβον τής τελικής καταρρέσεως του οπίσιού, αλλά και διότι άπαγορεύεται άυστηρότα να πλησιάζη κανείς τό έρείπια, προς άποτροπήν τής άποτέσις επί πωνή τυφεκισμού.

ΑΡΤΕΜΙΔΑΝΤ ΛΑ΄ΑΝΣΕ

έγινετο λόγος να άναθεωρηθούν τά συμπεράσματα του γιάτρού.

XXX

Καμμία τριανταριά χρόνια μετά τό μακάθριο αυτό πείραμα, ο ΒΙΛΙΕ-ΝΕΛΛΙ-ΑΝ-τάμ, γράφοντας τό “Ψυστικό άπάνω στην λαμπτήρα”, μετέφερε τό πείραμα Λασεναιρ-Λεζου στόν “δόκτωρα Βελπό και στόν άληθιστάτην Άν Πουμπερτί. Τό σπαλίζει δέ... φλογοκίνα:

“Ο Βελπό έσκυψε γρήγορα άπάνω στο κεφάλι αυτό και πρόφερε μέσα στο δέξι αυτί τήν συμφωνημένην έρώτησι. “Όσο άφένοντας τό άλλο όλόνοστο. Μερές άόκαλπρες πειρήματων, τήν έκτέλεσι του, ο Λασεναιρ έκανε δοκιμές τής σκηνής από τό κελή τής φλακίσις του.

Είπε γνωστό τό καταπληκτικό θάρρος του νεαρού Ισπανού άπάνω στην λαμπτήρα, άφού κατόρθωσε να γυρίσι τό κεφάλι τού άνάποδα μέσα στον κλοιό, για να βλέπη τό λεπίδι να κατεβάνη! “Ο δόκτωρ Λεζου άρπάξε τό κεφάλι μόλις κόπηκε και τό κτύπησε με μεγάλη προσήλωση:

“Παρετήρησα μερικές σπασμωδικές κινήσεις τών μυώνων, τών σιαγόνων και τών βλεφαρών, άνέφερε άργότερα.

XXX

Μακάθρια μόδα! Μετά τό 1880-1895 σε όλην τήν Γαλλία και στις έπαρχίες άκόμη ήταν μεγάλη ζήτηση κεφαλών... καταρμυμένων καταδικών για τό φοικαλέο πείραμα! Συγκινήθηκε ή κοινή γνώμη και τέλος, μετά τήν έκτέλεσι του Λαγγλιν, τό 1906, άπαγορεύθηκαν αυτά τά μακάθρια εις βάρος τής έπιστήμης άνασουργήματα!

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟΝ
“Ένα άνάνυσμα καταπληκτικής τόλης, μυστηρίου και περιπετειών.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2.000

ΘΑ ΤΡΕΧΗ ΣΑΝ ΒΟΛΙΣ, ΘΑ ΠΕΤΑ ΣΑΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Τι θα εινε το αυτοκινητο στην αρχη του εικοστου αιωνα; Δηλαδη στο 2000 ποια θα εινε η μορφη του, η δυναμικότη του, η ταχύτης του, η καύσιμος υλη, την οποία θα χρησιμοποιη, η χρησιμότη του ως μέσον συγκοινωνιας και μεταφορας; Διαφοροι ειδικοι απηνητησαν στις ερωτησεις αυτες, σε μια σχετικη δημοσιογραφικη ερευνα και, όπως παντα, ποικιλεις και διαφορες υπηρξαν οι απαντησεις και οι απαντησεις των.

Χωρις να τις επαναλαβουμε με όλες τις λεπτομερειες που θα τις συνοψισουμε χάρης των αναγνωστων μας.

Πράγματι, η σημασία του αυτοκινήτου θαινει όλον αιδανουσα και εινε τόσο σπουδαία και από κοινωνικης και από οικονομικης απόψεως, ώστε το ενδιαφέρον για την εξέλιξη του και τον ρόλο που θα παίξει εις το μέλλον να εινε πλήρως δικαιολογημένο.

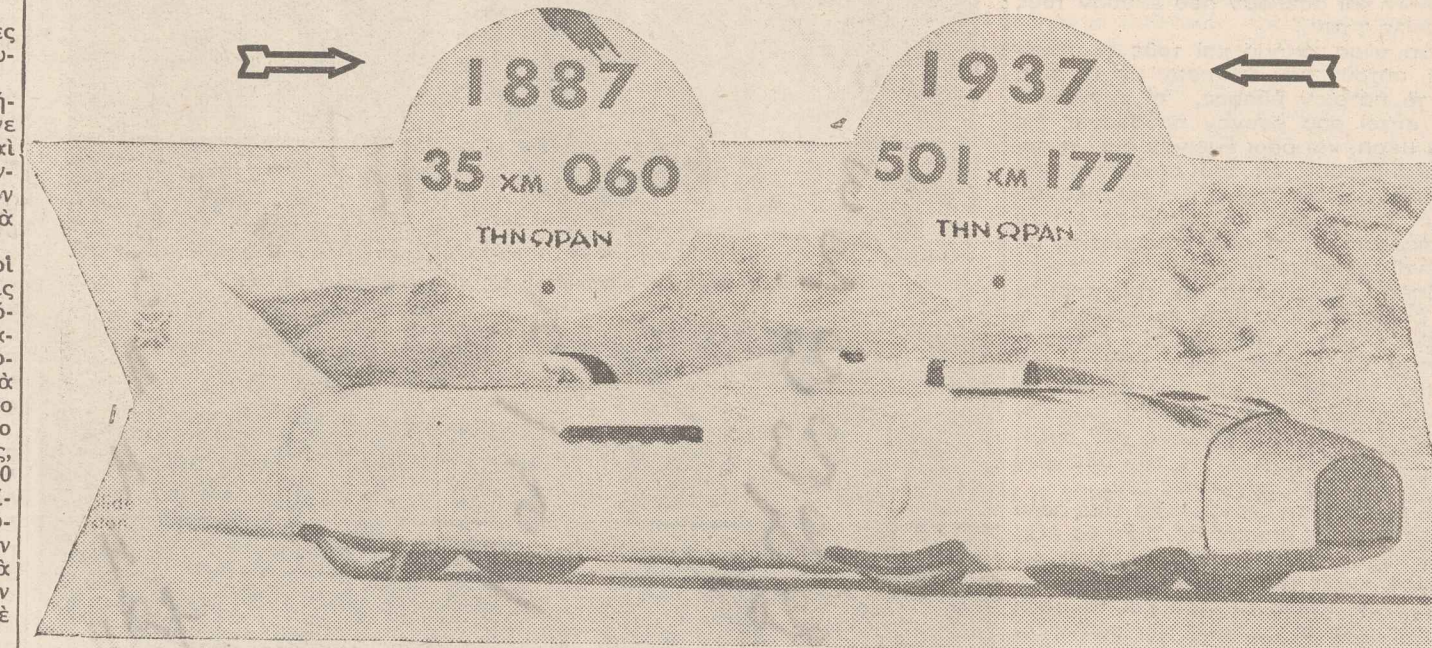
Το σημείο στο οποίο συμπέτουν οι γνώμες όλων σχεδόν εινε η ανάπτυξη του αεροδυναμικού σχήματος. Δεν πρόκειται τόσο για το σημερινό αεροδυναμικό σχήμα—το οποίο εινε μάλλον πρό- τόν φαντασίας και αισθητικής— όσο για το πραγματικό, επιστημονικό, το οποίο όμως αποδεικνύεται πράγματι χρήσιμο και αποδοτικό από απόψεως ταχύτητας, μόνον, με ταχύτητα άνωτερη των 100 χλμ. την ώρα. Για να αναπτυχθί τελείως το αεροδυναμικό σχήμα και η ταχύ- της—200, 300 και 400 χιλιομέτρων την ώρα—προβλέπεται ότι το αυτοκίνητο θα έχη στους τροχούς του λάστιχα που δεν θα θειώνονται και θα τρέχουν πάνω σε

δρόμους—τελείως ευθυγραμμισμένους και χωρίς καμία διακοπή—που δεν θα φθείρονται επίσης. Έξ άλλου το αυτοκίνητο δεν θα χρησιμοποιη πλέον θεν- ζίνη αλλά το πολύ παστιλεις από συν- θετική θενζίνη, εκτός αν χρησιμοποιη- θή ο άντμος ή ο ηλεκτρισμός. Το αυτο- κίνητο, όπως ούποτε, θα εφοδιαζεται αυ- τομάτως, χωρίς να σταταιή. Είπα

σιν του σημερινού τύπου άμαξής και, κατά πάσαν πιθανότητα, εις την από- κτησιν πετρών. Η λύσις αυτή, κατά τους ειδικούς, εξαρτάται από την τελειοποι- σιν του έλικόπτερου. Προβλέπεται δηλα- δή ένα είδος άμαξιού. Το αεροδυναμι- κό αυτοκίνητο, πολύ γαμύλο, πολύ ελα- φρό, με κινητήρας δυνάμεως 300-350 ίππων, θα μπορή να έναταλείται, να ε- λπίσει άνετα και χωρίς ν' αποτελούν εμπόδιον εις την κίνησιν, εις τους δρό- μους των πόλεων.

Παρ' όλες έν τούτοις τις τομηρές προβλέψεις εκ των οποίων αναμφι- δώς μερικώς θα πραγματοποιηθούν, ο- πόρουν και οι διατείνόμενοι ότι το αυ- τοκίνητο πρέπει να μείνι προσηρμοσμέ- νο εις τις ανάγκες του ανθρώπου. Κατ' αυ-

το, ο άνθρωπος του 1999 ή του 2010 δεν θα διαφέρει πολύ ή μάλλον δεν θα διαφέρει καθόλου από τον σημερινόν άν- θρωπον. Παρ' όλες τις τελειοποιήσεις των δρόμων, των μηχανών, των κινητήρων, των καυσίμων υλών και των ολυνθησών άλλων κινητικών ή ά- νωφωτικών μέσων, ο άνθρωπος δεν θα δύναται εύκολως να φθάσθ και να ύ- περβή ταχύτητα 300 χλμ. επί του εδά- φους. Καί κατ' αυτός, η λύσις της δλο- γέν και μεγαλυτέρας ταχύτητας, θα πρέ- νει να ζητηθ εις τον άέρα και εις τον ήθη αναφερόμενα συνδυασμόν αυτοκί- νητου και αεροπλάνου, ένν αυτοκίνητα τε- λειότερα των σημερινών πάντως, θέσθαι, θα χρησιμοποιούνται δια τας μικροτά- ρας ταχύτητας και τας μικράς αποστά- σεις.

Η παράδοξος βολή του 'Αμερικανού 'Ευότον, ο οποίος κατέρριψε το παγκόσιον ρεκόρ ταχύτητας με 501 χιλ. 177. Το ρεκόρ αυ- το το κατείχε μέχρι τότε ο 'Αγγλος οερ Μάλκολμ Κάμπελλ με 489 χιλ. 879 τήν ώρα.

Ο 'Αμερικανός πρόγονος των σημερινών αε- ροδυναμικών. Το πρώτον αυτοκίνητον που κατασκευάσθη το 1879.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Το φαγητό είχε πια τελειώσει και οι άνδρες περάσαν στο σαλονάκι του παι- νιδιού.

Ο γιατρός κ. Χ. άφησε το σαλονάκι με τους μπιρτζιστάς και πέρασε στο με- γάλο πράσινο σαλόνι, που ήταν οι γυναι- κες. Τη στιγμή που ο γιατρός έβρινα- ναν να άπασχολούσε το άραιο έκείνη- νον μπουκέτο από εανθά και καστανά- κάλια και από διέριες σκουιέπτες της τελευταίας μόδας. Ο λόγος πραγματικά ήταν για κάποιο θλιβερό περιστατικό, για κάποια Ιστορία που είχε τελειώσει ο' ένα έλβετικό ανατοριό.

Ανυπόπτος ο γιατρός για το θέμα της συζητήσεως πληροφοσε και χαμογελώντας πειραχτικά:

—Με ποιόν πάλι να καταγίνεται το μυ- ρωμένο αυτό μπουκέτο;...

—Με κάποιον, γιατρέ μου, μά διχ για να κουτομολέψουμε. Μιλούσαμε για την δυστυχισμένη τη Τζούλια, είπε η οί- κοδόποινα, μια νέα και ώρια γυναικία.

Το μέτωπο του γιατρού συννεύρισε ζα- φνικά. Τα χείλη του μπόσαν το τοιγάρο πού κρατούσαν, κατόπιν δού δάκρυα το πήραν νεύρικά και το εξαφάνισαν μέσ ο' ένα βάζο μπουρντίνιο πιστάκι του τοι- γάρου.

Οι γυναίκες κύταζαν περίεργα τον γιατρό.

—Ξέρετε μήπως την Ιστορία της Τζού- λιας; είπε δειλά μια νεορά δεσποινίς.

—Η άρρωστη και ο θάνατός της ήταν ένα μυστήριο... ψιθύρισε η δεύτερη κο- πέλλα.

—Αυτή η τόσο ευθύμη, η τόσο ζωηρή, περιπαιχτή μια τριπή.

Μία μικρή σιωπή, μία σιωπή καταθλιπτική έπικρατούσθη.

Η οικοδόποινα βλέποντας τον για- τρό πάντοτε σαν άπιστολόνο από κά- ποια σκέψη, είπε σιγα:

—Κάτι θα ξέρει ο γιατρός μας από την Ιστορία αυτή.

—Ναι, κάτι ξέρω, είπε τέλος ο για- τρός, με κόπο συγκρατώντας κάποιο στε- ναγμό.

—Έλατε, λοιπόν, πείτε μας τί ξέρε- τε; Κοιμάστε έσσις την Τζούλια όταν ήταν έφηβη; Δεν μπορεί, κάτι θα σάς εί- πει! φώναξαν όλες οδεχόν μαζί οι γυ- ναίκες.

—Οι μία Ιστορία θλιβερά σαν τόσες άλλες, κυρίες μου... Αναδυομένο κορί- τσι...!

—Έλατε, λοιπόν, πείτε μας, μη μάς τυραννίτε... παρεκάλεσε μία ζανθούλα κυρία.

—Θάπρεπε ίσως να μη μιλήσω ποτέ. Μ' άφορ έπιμένετε... "Επειτα ο θάνατος κα- τέγραψε και την Ιστορία αυτή στα άρχεια των περασμένων μου... Δεν θα είχα άλλωστε και πολλά πράγματα να σάς πω.

Ο γιατρός άναψε ένα καινούργιο τοι- γάρο και άρχισε:

—Ήταν πριν λίγα χρόνια... Η Τζούλια, ένα τρυφερότατο άκομν πλασματάκι 17 ετών. Έκείνος... Ένας σαραντάρας κο- σμικός τύπος... Άνδρας όπιος, δυστυ- χώς, έννοουν και θέλουν τον άνδρα όη- μερα οι γυναίκες, ένπνευστα χωρίς γά το θέλη ένα τρελλό, ένα άπληρομνη- αίσθημα στο τρυφερό μπουμπουκί, που μόλις τώρα άνοιγε τα πέταλά του στον ήλιο και στη ζωή... Μία μέρα, το είδωλο του τρελλού αυτού αιοθήματος έδεχέτο ζαφνικά μία έρωτική εξομολόγησι. Τού ήρθε σαν κεραυνός. Ποτέ του δεν μπο- ρούσε να το περιμένει. Αυτός, ένας γέ- ρος πιά, έστω κι' αν έσσερε ακόμη πίσω του την ήλμη του κατακτιπού, ν' άγαπι- θή και μάλιστα έτσι, από ένα κοριτσά- κι!... Άπέκρουσε φυσικά το αίσθημα. Πήρε την μικρή στα γόνατά του, όπως την έπαιρνε πριν 4-5 χρόνια άκόμη, ό- ταν ήταν ένα παιδί με κοντά καλτσάκια, της χάιδεψε τα χρυσά μαλλιά, την μαλι-

σε, την καθούσασε. Νόμιμε δηλαδή. Για- τι σε λίγο τα πράγματα πήραν τον φο- θέρο δρόμο που κατέληξε στον θλιβερό έπιλογο που ξέρετε. Τρελλά έρωσιμέ- νη η Τζούλια έθλεισε μέσα της τον πόνο της και το αποτέλεσμα δεν άργησε να φανή. Έχασε τα ώρια κρώματά της, δεν έτρωγε, δεν γελοόσε πιά. Ο άκού- σιος δρόσπς δλης αυτής της κατασάσε- ως ήταν σαν τρελλάς. Δεν ήξερε τί να κάνει. Το δίλημμα ήταν τρομερό, αλλά στο τέλος άπεφάσισε.

Τα είχε όλα στους γονείς της Τζού- λιας προσθέτοντας πως, ό,τι και αν συνέ- θαινε, το ήταν άδύνατο να πάρη την Τζούλια γυναικία του. Άπορασίτοις τότε ένα ταξείδκι. Άλλά στην έπιστροφή τα πράγματα πήγαν χειρότερα. Η Τζούλια γύρισε προσεθλημένη άσχημα και από τα δυό μέρη. Την βεράπευσα κάμποσο, προσοθήνοια υπεράνωρρωπα να σταματή- στο κακό, μά το κακό. Συμβούλεψα τότε τους γονείς της να πάνε την άρρωστη σε ανατοριό. Μά άκουσαν. Σώρθηκε το δυστυχισμένο πλάσμα εκεί μερικά χρό- νια, αλλά δεν ξέφυγε. Έσθισε σαν έ- νας ανάλαφρος ήκος κάποιας έτέλειωτης συμφωνίας.

—Και ο ήρος της θλιβεράς Ιστορίας;... Είπε με σδυμένη φωνή η κ. Μ.

—Ήμουν εγώ...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ο κ. Πρωθυπουργός μετέβη το παρε- λθόν Σάββατον εις Λαρίσαν, δια να πα- ραστή εις το εκεί συγκροτηθέν Γεωπονι- κόν Συνέδριον.

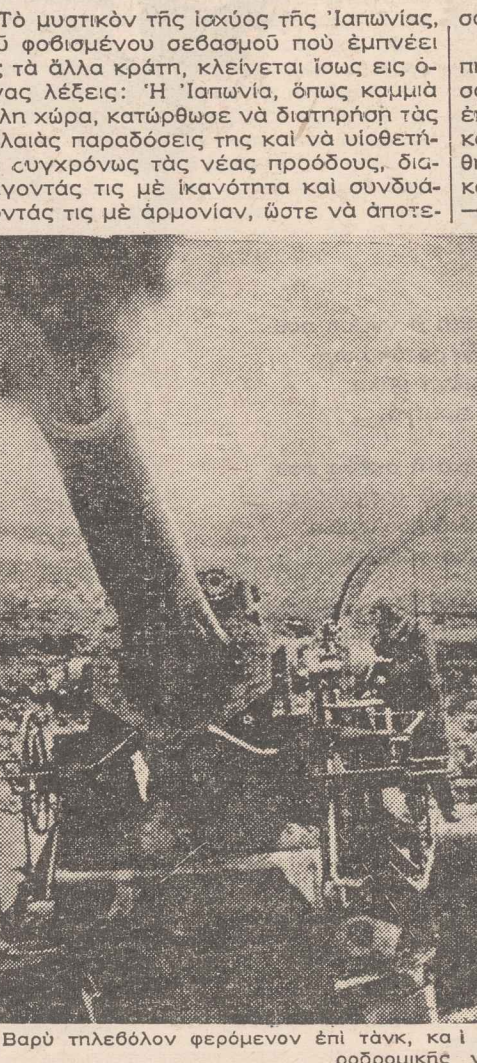
Η ύποδοχή την οποίαν έπεφύλασεν ο λαός εις τον κ. Μεταξήν υπήρξεν ένθου- σιασμένη. Είς όλους τους σταθμούς πλήθη κόσμου συνέκρυν δια να χαιρε- τήσουν τον Κυβερνήτην της χώρας, εις δε την Λαρίσαν, είχαν προσέλθει χιλιά- δες αγροτών δια να τον έπαιψήμουν.

Είς λόγους του τούτος όποιους εξεφώνη- σεν τώον κατά το παρατεθέν προς τι- μήν του γεωμ. όσον και προς τους άγρό- τας, ο κ. Πρωθυπουργός ανέπτυξε διά μακρών την γεωργικην πολιτικήν της Κυβερνήσεως, ήτις πρόκειται να συντε- λέσθ εις την πλήρη αγροτικήν άνασυγ- κρότησιν της χώρας. Ιδιαίτέρως ο κ. Μεταξάς έτόνισε τα άγαθά που θα προ- κύψουν από την έφαρμογήν του νόμου περί άγροτικών χρεώ- νων.

«Είς το ζήτημα των άγροτικών χρε- ών», ειπεν ο κ. Πρωθυπουργός, γνωρίζω πολύ καλά ότι άνταπεκρίθη εις ένα αί- σθημα γενικόν των άγροτών της Ελλά- δος. Δεν ήθύντο να δουλέψη η άγρότης μη γνωρίζων άν αυτό το όποιον σκαπεί εινε το χωράφι του ή όχι. Πρέπει ο ά- γρότης δια να αποδίδη εις το έργον του, δι: να περιποιηται και να άναστή το χω- ράφι του και δια να δυνήθ να αποδώσθ τους καρπούς, τους όποιους προσδοκώ- μεν όλοι δια να ζήσωμεν, να γνωρίζη ό- τι το χωράφι που καλλιεργεί, το όπι το όποιον κατοικεί αυτός και η οικογένειά του, ότι εινε ίδικα του. Πρέπει να γνω- ρίση ότι τα έργαλεία που του χρειάζον- ται και τα ζώα που τον βοηθουν εινε Ι- δικά του και δεν πρόκειται να του άφαι- ρωθούν. Ίσως παρεπονέθησαν τινές διό- τι το μέτρον ήτο άποτόμον και σκληρόν κατ' αυτών και έπομένως ήδίκησε μιαν τάξιν χάρη, μιάς άλλης τάξεως. Όρει- λω να σας είπω ότι εάν άκόμη συνέαι- νεν αυτό, δεν θα είχα κανένα έλεγχον συνειδήσεως, διότι άρκει ότι έξοθήσαν την παραγωγικωτέραν τάξιν εις έθρος άλλης η οποία δεν ήτο παραγωγική. Καί έπομένως απ' αυτής της απόψεως δεν έ- χω κανένα έλεγχον της συνειδήσεως, εάν συνέαινεν, αλλά δεν συμβάλλει το κοι- νον, διότι και οι άνασταίτοι άκόμη έ- πρεπε να έχουν ύψ' όμνη τον ότι τα ύπε- ρονκα ποσα εις τα όποια είχαν ανέλθει αι απαιτήσεις των, δεν θα ήτο δυνατόν να τα εισπράτουν ποτέ, διότι οι άγρόται θα ευρισκοντο εις πλήρη άδυναμια να τους πληρώσουν. Δεν θα τους ώφείλε δε εις τίποτε εάν τους έπαιρναν το χωράφι τών, διότι δεν ήθύντο να το καλλι- εργήσουν. Η δε ήλημία του συνόλου της εθνικής οικονομίας θα ήτο ερροστική. Δια το τρώπο αυτό δεν θα λάθουν δεσφί- λους. Καί κατ' αυτός, η λύσις της δλο- γέν και μεγαλυτέρας ταχύτητας, θα πρέ- νει να ζητηθ εις τον άέρα και εις τον ήθη αναφερόμενα συνδυασμόν αυτοκί- νητου και αεροπλάνου, ένν αυτοκίνητα τε- λειότερα των σημερινών πάντως, θέσθαι, θα χρησιμοποιούνται δια τας μικροτά- ρας ταχύτητας και τας μικράς αποστά- σεις.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΝΟΤ' ΑΠΩΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡ'ΙΑΣ

Βαρύ πλεόβολον φερόμενον επί τάνκ, καί δυνάμενον να μεταφερθί δια της οιδι- ποδρομικής γραμμής

Το μυστικόν της Ισχύος της Ιαπωνίας, του φοβισμένου σεβασμού που έμπνεί εις τα άλλα κράτη, κλεινεται ίσως εις ο- λίγας λέξεις: Η Ιαπωνία, όπως καμμία άλλη χώρα, κατώρθωσε να διατηρήσθ τας παλαιάς παραδόσεις της και να υιοθετή- σθ συγκρώνας τας νέας προόδους, δια- λεγοντάς τις με ικανότητα και συνδυά- ζοντάς τις με άρμονίαν, ώστε να άποτε-

σα και εις τον δίκον μας στρατόν.

Έπειδή οι πορευοί άπομεινι για να ύ- ππρετήσουν ως στρατώται, εινε περι- σσότεροι από όσοι χρειάζονται, γίνεται έκλογη με κλήρον. Όσοι μέλουν έξω, καλούνται να υπηρετήσουν άλλοτε. Η θητεία εινε 18 μηνών. Έπειτα περ' η κανείς εις την πρώτην σειράν. Έφεδρείας—που διαρκεί 5 έτη και 6 μήνες,—κατόπιν

Μεγάλην ανάπτυξιν έχει πάρει εις την Ιαπωνίαν η προορτατική έκπαίδευσις, ύποχρεωτική για όλους τους μαθητάς των σχολείων, τους μεγαλυτέρους από 12 έ- τών. Διαρκεί 5 χρόνια για όσους σπου- δάζουν εις τας άνωτάρας μόνον σχολάς και 10 για έκείνους που άκολουθούν και άνωτέρας σπουδάς. Κάθε έτος, γίνονται έπί μερικάς ημέρας πρακτικά άσκήσε- ς στρατοπέδου και μάχης.

Όσοι έχουν προεκπαιδευθί έτσι, ύππρε- τούν κατόπιν εις τον στρατόν 6 η 10 μήνας όλιγώτερον από την κανονικην θητεία.

Ο Ιαπωνικός στρατός εινε έξοπλισμέ- νος με τούρκικα Άρμάτα των 6,5, μυ- δροαλλιοδάκια Χότσκι, πεβίνα κανόνα Κρούη των 75, όρειβάτικα κανόνια των 75, όδιδας των 150 και κανόνια των 105, καθώς και άλλα μεγαλυτέρα κανόνια, μέ- χρι των 305, βγαλμένα από παρωπιόμε- να πλοία.

Η αεροπορία δεν άποτελεί ιδιαίτερον όπλον. Εινε μοιρασμένη εις τών στρατόν και εις τα ναυτικά. Ο πρώτος έχει 12 σμήνη άναγνωρίσεως, άλλα τόσα κατα- δικτικά, 6 βομβαρδιστικά και 2 ερροστά- των. Έν όλω δηλαδή 1400 αεροπλάνα και αερόστατα.

XXX

Έξ ίσου τελεία εινε η όργάνωσις του ναυτικού.

Η κατάταξις των ναυτών γίνεται 2 φε- ρές το έτος, τον Ιούνιον για τους έθε- λωντάς και τών Δεκεμβριον για τούς κλη- ρωτούς. Όλη η Ιαπωνία χωρίζεται σε τρία (ναυτικά διαμερίσματα). Την κεντρι- κήν διοίκεισιν έχει το Γενικόν Έπιτελει- ον, που ύπάγεται εις το ύπουργιον Ναυ- τικών.

Ο Ιαπωνικός στόλος εινε ισχυρότατος. Αποτελείται από 9 θωρηκτά συνολικού έκτοπισμού 272.070 τόννων. 12 κατα- δρομικά πρώτης τάξεως, 20 καταδρομικά δευτέρας τάξεως, 73 αντιτορπιλλικά—το καθένα από 1000 μέχρι 1700 τόννων—και 61 υποβρύχια. Ήγάρουν άκόμη και έσ- σα αεροπλανοφόρα πλοία, 78.370 τόν- νων εν όλω.

Πρέπει να προστεθών και τα πλοία— βάσεις υποβρυχίων, οι ναρκοθέτες, οι άκταινωροί, οι κανονιοφόροι, τα τορπιλλο- δόλα, τα εκπαιδευτικά και άλλα.

Σε κάθε κατηγορίαν πλοίων έχει δοθή και ένα είδος όνομασίας. Επί παραδειγ- ματι, το θωρηκτά έχουν όνόματα Ιαπωνι- κών έπαρχιών: Ματσού, Ναγκάτο, κλπ. Τα καταδρομικά πρώτης έχουν βαπτισθ με όνομασίες βουνών: Νάσι, Χαγκούρο, κλπ. Τα καταδρομικά δευτέρας έχουν ό- νόματα ποταμών. Τα αντιτορπιλλικά έπι- ραν εις την άρχην όνομασίας άνέμων. Έπειδή όμως κατέληξε να μην ύπά- ρουν πιά άλλοι άνέμοι, έδαπτισθησαν με όρους μετεωρολογικούς: Γιούκι (χιόνι), Κούμο (σύννεφο) κλπ.

Τα υποβρύχια διαίρονται, αναλόγως του μεγέθους των, εις τας τάξεις Ι και Ρ. Τα δυό αυτά γράμματα εινε τα πρώτα του Ιαπωνικού αλφαβήτου. Επί πλέον, το καθέ υποβρύχιον έχει και τον αριθμόν του.

Αυτά όμως και οι τόσαι άλλαι άκόμη λεπτομέρειαι και άριθμοί, που θα ήμπο- ρούσαμε να παραθέσωμεν, δεν έξπνουν την δύναμιν των Ιαπωνικών ενόπλων δύ- ναμεων και το γεγονός ότι ένίκησαν παντού και πάντοτε. Πειθαρχία, λιτότης, ήρωισμός άπέαντι εις τών κινήσεων, περι- φρόνησις του θανάτου, άπόλυτη άφοσίω- σις εις την πατρίδα, Ίδου τα άληθινότε- ρα και μεγαλυτέρα όπλα του Άρεως της Άνω Ανατολής.

λέσουν ένα άριστούργημα ισορροπίας.

Ο συνδυασμός αυτός έπετεύχθη άκό- μη και εκεί όπου έφαινετο άδύνατος: εις το στρατιωτικόν έπιτεδόν. Ο παλαιός Ι- απωνικός στρατός, φεουδαρικού τύπου, έμπνεόμενος από το πνεύμα των 'Οσ- μουράβι, καθόσκαλ ο στόλος, υπέστουν με έπιτυχίαν τας απαιτούμενας μετα- μορφώσεις, για να προσαρμοσθών εις τας συγκυρόνους πολεμικάς άπαιτήσεις.

Η άρχή εινε με την ύποχρεωτικην στρατιωτικήν θητεία, που έφηρμόσθη το 1872. Κάθε πολιτής, από 17 έως 40 έτών, όφείλει να υπηρετήσθ εις τόν στρατόν ή το ναυτικόν. Οι κληροί κα- λούνται εις ηλικίαν 20 ετών. Για τας α- παλλαγάς και τας άναβολάς, ισχύουν ο-

εις την δευτέραν—10 χρόνια—και τέλος, εις την πολιτοφυλακίαν.

XXX

Έν κοινή ειρήνης, η δύναμις του στρα- τού εινε περίπου 250.000 άνδρες και 15 χιλιάδες άξιωματικοί. Άρθμοι μικροί βέ- ρα, έμπρός εις τόν πληθυσμόν της Ι- απωνίας: 67 έκατομμύρια εις την κυρίως Ιαπωνίαν και πλέον από 26 εις τας κη- ρείας της. Έννοείται ότι, όταν παροδεί- σθ άνάγκη, ο στρατός γίνεται πολύ με- γαλύτερος.

Αι στρατιωτικά αυτά δυνάμεις, εν κοι- ρή ειρήνης πάντοτε, διαίρονται σε 17 σώματα, καθένα από τα όποια έχει 2 με- ραρχίας. Οι άξιωματικοί έχουν βαθμούς αναλόγους προς τους δικούς μας και προσκονται όλοι από την κεντρικην Στρατιωτικήν Σχολήν του Τόκιο.

Χρόνος να άποταμύσσηται και κάτι τι για τών αυτών σάς.

Έρχομαι εις το τελευταίον αυτό θέ- μα της όμιλίας μου, την σύστασιν της άποταμύσεως, εις το κομμάτι: Καίτι πρέπει να βάξη κατά μέρος από ό,τι κομμάτιζε. Σε τερήθητε κάτι τι δια να ά- ποταμύσσητε κάτι. Έχετε τα ταχυδρο- μικά ταχυτήρια, τα όποια σας εύκολύ- νουν εις την άποταμύσιν με ένα μικρόν τόκον. Έχετε την Άγροτικήν Τράπεζαν, έχετε άλλας Τράπεζας. Να βάξετε πάν- τοτε κάτι κατά μέρος. Κανείς καλός ά- σκητής, όπως λέμε, ο καλός οικονομολό- γος θέαει πάντοτε κάτι τι κατά μέρος κομμενίζοντες—και γνωρίζω πολύ καλά τας κακοτυχίας εις την άγρότης της Ελλάδος—δεν έμ μεροδουλί μερο- φάγι, όπως λέμε, ο καλός οικονομολό- γος θέαει πάντοτε κάτι τι κατά μέρος κακοτυχίας και δια το μέλλον των παιδιών του. Αυτό θέλω να σας το συ- νάψω πολύ, διότι η γυνίς άποταμύσεως του καθένος από σας, άποτελεί ένα με- γάλο διαθέσιμον ένθικόν πλούτον, τον ό- ποιόν δεν θέλω να σας άποκρύψω εις ποίαν κατεύθυνσιν θα τον στρέψω. Θα τον στρέψω στον πλούτον αυτών εις παρα- γωγικά έργα, εις δρόμους, εις έργα ά- ποξηράνσεως, εις άποστραγγιστικά έρ- γα, εις έργα ύδρεύσεως, εις έργα κοι- τήματα).

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Λίγες σκέψεις του Σασά Γκιτρί

Θαυμάζω και αγαπώ τη σαραντάρη που παραδέχεται ότι είναι δέκα χρόνια μεγαλύτερη από την κόρη της, την πενντάρη που περριφανεύεται να μου δείχνει τα εγγόνια της και δεν άρνείται να φωτογραφηθεί μαζί τους, και την εξηντάρη που δεν μου ζητεί να έγκομιώσω το ντεκολτέ της.

XXX

Όρισμός της έλλειψης πνεύματος στον έρωτα: Να λες εκείνο που πρέπει να αποσιωπάς και να αποσιωπάς εκείνο που πρέπει να ειπής.

XXX

Πρόκειται περί έρωτος: — Ός επί το πολύ ο νέος ψεύδεται όταν λέει ότι ভালά τή ζέρει, και η νέα όταν λέει ότι δεν ζέρει τίποτε.

XXX

Τα όμορφα κορίτσια είναι όπως τα χελιδόνια, φέρνουν ευτυχία στο σπίτι.

XXX

Η καρδιά της γυναίκας είναι, μαζί, ο φίλος της και ο έκθροός της.

XXX

Από τον καιρό που έπλασθη ο κόσμος το ένδυμα αλλάζει, η γυναίκα δεν αλλάζει.

XXX

Ο άντρας θ' ακολουθούσε ίσως πάντα την ευθείαν οδόν αν δεν συναντούσε τη γυναίκα στο κάθε του βήμα. Είναι ένας συνοδοιπόρος χαριτωμένος, μα που δεν ζέρει το δρόμο του και μάς εμποδίζει να βλέπουμε το δικό μας.

XXX

Οι γυναίκες που προκαλούν στο νου μας μόνο θαυμαστικά, είναι σαν τις τραγωδίες του Ρακίνα — πάραπολύ τέλειες. Προτιμούμε εκείνες που προκαλούν έρωτη.

XXX

Η πείρα μοιάζει με το γιατρό που έρχεται όταν ο άρρωστος απέθανε η γιατρέυτηκε.

XXX

Επιζητείτε τις γυναίκες που γνωρίζουν να μισούν: είναι οι μόνες που γνωρίζουν να αγαπούν.

XXX

Για να μιλήσ λογικά για τον έρωτα, πρέπει να μη αγαπάς, — αλλά είναι απαραίτητο να έχης αγαπήσει.

XXX

Η γυναίκα πάντα τρέφει κάποια αποστροφή σε κείνον που τον αγαπά με πάθος.

XXX

Όχι χωρίς κάποιο συναίσθημα πείσματος η γυναίκα ανακαλύπτει ότι αγαπά, αλλά θέλει πάντα με ευχαρίστηση ότι αγαπάται.

XXX

Μην άφαιρνεσαι ποτέ παρευθής η γιας της αζίας ενός καλλιτεχνήματος, ή μιας γυναίκας. Περιμένε να το κρίνουν πρώτα η κοινή γνώμη και τότε ο υποστηρίξει το αντίθετο. Δεν θα πείσει έξω.

XXX

Η γυναίκα είναι ένα όργανο που έδωθη στον άντρα για την ευτυχία του. Αν το όργανο παραμεληθεί ή ραγιστεί, τον άντρα πρέπει να κατακρίνετε. Το όργανο είναι καλό, και έννευητα έννευα επί τοις εκατόν εκείνος που δεν αξίζει τίποτε.

XXX

Για να στολίσω το λαιμό της η Αϊσά, έπλεξε ένα στεφάνι από γαρύφαλλα...

Μα άνοπομνη καθώς έκανε να το φορέσει, το δάχτυλό της μπλέχτηκε και η μεταξωτή κλωστή της έσπασε στα χέρια...

Τα γαρύφαλλα χαθήκανε, σκορπίστηκαν τριγύρω, σαν μια έροχη γεμάτη αρώματα...

Το ένα γαρύφαλλο μπλέχτηκε μέσ' τα λυμένα τα μαλλιά της και κρεμάστηκε εκεί.

— Ένα άλλο γλύστρησε στα πόδια της

στο κατεργό

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΕΡΕΝΔΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ

Σοφέ μου, το τετράσσοφ που σε φωταίνει λυχνάρι Νάτανε, λείει, φευγάρι 'Και ού είκοσι χρονά!

Νάτανε τάχα η γνώση σου
Με τον άνερα άμάχη,
Γιά δαωμένη ράχη
Ξεκίνημα πρωινό...

Νάτανε τάχα η σκέψη σου
Συρτού χορό τραγούδι
Μάν αγαλιά λουλούδι
Μιάν ιστορία τρελή...

Τα μύρια που δε γνώρισε
Νερό θάν τάξεις μάθει
Με δάσκαλο τὰ πάθη
Μ' ένα κλειφτό φίλι.

Πολύ την καταφρόνησε
Τη ζωή, πανάθεμά τη...
Και τώρα: Είναι φευγάτι
Σαν όνειρο πρωινό.

Χειλάκια άνθου στή γειτονία
Γορούφαλα στή γλάστρα —
Και ού διαβάσεις τ' άστρα
Και το θαυό σύγανό.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΛΑΓΓΕΜΕΝΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Του "Αραβος ποιητού ΣΟΥΛΕΊΜΑΝ ΕΛ ΣΕΊΛ"

"Όταν άνοιγες το στόμα σου — ώ! Γκιουλιστάν — έλεπω σαν μέσ' σε θα-
βατά σπηλιά, άραδιασμένα ένα — ένα τα
πολυτίμα μαργαριτέρια, που ο τελάλης
μας τὰ περιφρόνησε...

"Όταν νοιάσω την άνάσα σου — ώ Γκι-
ουλιστάν — μυρίζω πιά άδιόκατα, όλη
την μέρα ένα ρόδο μοσχωμένο κάτω
άπ' τα ρουθούνια μου...

"Όταν άρχιζης κάτι να λές, κάτι να
διηγείσαι — ώ Γκιουλιστάν — τὰ φειδία
σφυρίζουν δαιμονικά στο δάσος και οι
σκορπιοί άγριεύουν...

Κι' όταν — ώ! κολασμένη ψυχή — πέση
το σκοτάδι, κι' η σιγαλιά άπλώσθ παν-
τού, στοχάζομαι ότι ο κόσμος όλος δεν
είναι τίποτ' άλλο από μια έρημη λίμνη,
που στην όχθη της έσύ — μονάχα εσύ —
παρμονεύεις και άδιόκατα κράξεις...

XXX

Για να στολίσω το λαιμό της η Αϊσά,
έπλεξε ένα στεφάνι από γαρύφαλλα...

Μα άνοπομνη καθώς έκανε να το φο-
ρέσει, το δάχτυλό της μπλέχτηκε και η
μεταξωτή κλωστή της έσπασε στα χέ-
ρια...

Τα γαρύφαλλα χαθήκανε, σκορπίστη-
καν τριγύρω, σαν μια έροχη γεμάτη α-
ρώματα...

Το ένα γαρύφαλλο μπλέχτηκε μέσ' τα
λυμένα τα μαλλιά της και κρεμάστηκε
εκεί.

— Ένα άλλο γλύστρησε στα πόδια της

στο κατεργό

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

— Και από δω είναι ο δικηγόρος μου.

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Από το τελευταίο Ταχυδρομείο

Το άκοσμητό παρατηρούσε τον θαυ-
ματοποιό πάνω στη σκηνή με πασιμένη
την άναμνη.

— Και τώρα, είπε ο υπνωτιστής, θα κά-
μω αυτόν τον νέο να ξεχάσει ό,τι έζη-
σε του συνέβη τις έπτά τελευταίες μέ-
ρες.

Μόλις όμως άρχιζε το μαγικό πείραμά
του μια φωνή άκούστηκε από την πλα-
τεία.

— Κάνε τις τρεις μέρες, γιατί την πε-
ρασμένη έβδομάδα του δάνεισα μια λί-
ρα.

XXX

— Τι έξεις και είσαι τόσο στενοχωρη-
μένη; ρώτησε η μία γειτόνισσα την
άλλη.

— Ό! έ, έκαμε η πρώτη. Είναι τόσο ά-
φηρημένος ο άνδρας μου...

Μετά το πρόγευμα μόλις σπώθηκε ά-
πό το τραπέζι άφησε ένα πορμπίουσα
και κατόπιν όταν τούδισα το καπέλλο
μου άφησε ένα δούτερο.

— Δεν είναι άνάγκη να στεναχωρήσαι
γι' αυτό. Δεν είναι τίποτε. Είναι η δύνα-
μις της συνήθειας.

— Μα αυτό είναι ακριβώς που με στε-
ναχωρεί. Γιατί όταν τούδισα και το παλ-
τό δεν μουδωσε τίποτα;

XXX

Οι δύο γειτόνισσες έκαμαν την καθημε-
ρινή συζήτηση τους και μεταξύ των άλ-
λων η μία ρώτησε την άλλη πώς περνού-
σε η παντρεμένη κόρη της.

— Ό, πολύ καλά. Μένει είπε η Κα
Μπράουν ο' ένα κομψό σπιτάκι, θαυμάσια
έπιπλωμένο, έχει μια μικρή κούρα, πά-
ρα πολλές τουαλέτες, μόνον που δεν μπο-
ρεί να υποφέρει τον άνδρα της. Είναι
τρομερά ταγκούνες.

XXX

Διάλογος εις την αύλην του φρενοκο-
μείου:

— Γιατί προσπαθείς διαρκώς να άποψύ-
γης την ακία σου;

— Έμολώσαμε προχθές, διότι την έπά-
τσα σε μια στιγμή άπροσεξίας!

XXX

— Είναι αλήθεια ότι διέλυσε τους άρ-
ραδώνες σου με τον Μπιμπί;

— Ναί. Σέ ένα γράμμα του, με άνόμα-
ζε «μοναδικό θησαυρό» του. Πώς μπο-
ρούσα να πανδρευθώ ένα τέτοιο άπέν-
ταρο;...

XXX

Έκείνος. — Είμαι τελείως κατεστραμ-
μένος. Έκρεωκόπος.

— Ήγμον. Θα προσπαθήσω
να πείσω τον έαυτό μου ότι σε πανδρεύ-
θηκα από έρωτα...

XXX

Ένας φοιτητής, που τὰ έκατόφερε να
έπιτύχη, άμελέτητος εις τας έξετάσεις,
χοροπηδά και τραγουδά εις το δωματίον
του, τρελλός από την χαράν του.

— Ήουχαστε λοιπόν! Τόν μαλάνει η
σπιτονοικοκυρά του. Δεν είσατε σε καμ-
μιά ταβέρνα!

Τότε ο φοιτητής πηγαίνει να εκδηλώσει
θουρωδώς την ευχαρίστησιν του σε μιαν
ταβέρνα. Αλλά ο ταβερνιάρης έπεμβαί-
νει, λέγοντάς του:

— Ε, που νομίζεις πώς θρίσκεσαι;
Στο σπίτι σου;...

XXX

Το κυπρίσσι γέρνει από τον άνεμο λυ-
πητέρα και φτάνει ίσαμε τη γη, σαν να
θέλει να τη φιλήσ!

Γιατί κλαίει το κυπρίσσι;
Γιατί θρηνάει τόσο πένθιμα;
Γιατί, κάτω άπ' αυτό μέσ' στο λευκό
της μνήμα, κοιμάται η αγάπη μου.

Κλάψε την, κυπρίσσι, κλάψε την!...
"Ετσι δεν είμ' εγώ ο μόνος που την
κλαίω...

XXX

Με πρόδωσες με τον καλύτερό σου φί-
λο, άγαπημένη μου.

Κι' εσύ, φίλε μου άγαπημένε, με πρό-
δωσες, που νέφτει συχνά εις έκταση μου.

Διπλά πρόδωμένος από τις δυο μεγά-
λες μου άνάπες, πώς να ζήσω;...

Και ποιόν από τους δυο να μισώω πιο
πολύ, που τόσο τους αγαπούσα και τους
δού;

— Ένας καταραμένος είμαι και τον έ-
αυτό μου πρέπει να μισώω.

XXX

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ...

— Ε, μπάρμπα! Ξέχασες τὸ δόλογο σου

Μαρτυροῦν τὰ μυστικά μας καί ὅταν εἶναι κλειστά...

Τὰ γυναίκα κείλη εἶνε παρλάν έκα-
τό τοις έκατό. Όμιλοῦν άκατασχετως. Τι
λέγουν; Τὰ πάντα. Λόγια γλυκά, λόγια
φορμακερά, λόγια έξυπνα, λόγια λήθη,
λόγια σοδάρ, λόγια άσημαντα. Και πολύ
σπανίως λόγια ελίκρινη. Ξέρετε ποτε μι-
λοῦν με ελίκρινεα τὰ γυναίκα κείλη;

Μονάχα όταν μένουν κλειστά...

Αὐτό τὸ εκ πρώτης όφως παράδοξον
θεοδώνει με όλον του τὸ κύρος ένας
Γερμανός ντόκτωρ, ανθρωπολόγος, φιλό-
σοφος και δημοσιογράφος. Έδωσε μια
πολύκροτη διάλεξι μετά φωτεινών προδο-
λάν γυναικελιν κειλέων πρό ήμερών εις
τὸ Μόναχον. Και ύποστηρίζεν ότι τὰ κεί-
λη τάν γυναικάν λέγουν την αλήθεια,
όταν σιωποῦν. Με τὸ σκῆμα των, με την
έκφρασιν των όμιλοῦν έν πάση ελίκρι-
νεία διά τόν χαρακτήρα της γυναικας,
διά την νοοτροπίαν της, διά τις βαθύτε-
ρες ψυχικές τάσεις της. Περιμένε να ή-
δῶ τὰ κείλη σου, να σου πῶ ποία είσαι,
λέγει ο Γερμανός ντόκτωρ.

Υπάρχουν θεδάλως πολλά είδη γυναι-
κελιν κειλέων. Μπορεί όμως κανείς να
διακρίνη ώρισμένες, γενικές κατηγορίες,
εις τις οποίες να υπαγάγη όλων τών γυ-
ναικάν τὰ κείλη. Και να συναγάγη ψυ-
χολογικά συμπεράσματα. Και να πρώτον
τὰ κανονικά κείλη. Τὰ κείλη που δεν εί-
νε ούτε πακεία, ούτε λεπτά. Ούτε κυρ-
τά, ούτε πεπλατυσμένα. Ούτε σφονγιένα,
ούτε πολύ άνοιγμένα. Δισοτέλλοντα εις
ένα δροσερό μειδίωμα, που άφίνει να
φαίνονται τὰ δόντια, άλλ' όχι πολύ. Τὰ
κείλη αυτά μαρτυροῦν ψυχικήν άρμονί-
αν. Μαρτυροῦν άπόλυτον ίσορροπίαν,
κλειών εις τὸ ώραιον και ίδιως εις την
μοιαικίαν. Είναι τὰ κείλη τών ευγενικάν
γυναικάν, που φινονται καλές φίλες, κα-
λές σύζυγοι και καλές μπτέρες και προ-

μος. Είναι μία άπ' αυτές, που τις λέμε
«γυναικούλες».

Τετάρτη κατηγορία κειλέων: Τὰ στα-
θερά κείλη. Κανονικά εις τὸ σκῆμα τους
— έλαφρώς κυρτό τὸ επάνω — προδίδουν
μίαν σοδάρτητα. Είναι συνήθως κλεισμέ-
να εις μίαν άδραν γραμμήν άπόλυτου
σταθερότητος. Δεν είναι ούτε φιλήδονα,
ούτε ψυχρά. Ούτε φιλομειδῶν, άλλ' ούτε
θλιβερά. Είναι άπλως σοδάρ και άξιο-
πρεπή κείλη. Αὐτή η κατηγορία κειλέων
μαρτυρεί γυναίκα σταθερή, σοδάρ και
μετρημένη. Είναι η γυναίκα, που παίρνει
την ζωή από την σοδάρ της πλευρά,
που σκέπτεται, που μελετά τὸ κάθε τι
γύρω της. Μία τέτοια γυναίκα ποτε δεν
θα σάς άπατήσει. Τὸ θεδοῖον τὰ κείλη
της. Η Πηνελόπη τέτοια κείλη θα εἴκε...

Να και τὰ άνόπητα κείλη. Άποτελοῦν
ιδιαιτέρην κατηγορίαν. Φαίνονται από
δου ώρες μακρυά. Είναι χοντρά κείλη.
Όχι πακεία. Υπάρκει διαφορά. Πακεία
λέμε εκείνα, που έχουν πολύ κόκκινο,
τὰ πόδινα δηλαδὴ κείλη. Ένῳ τὰ άνόπη-

τιμοῦν να περνοῦν τις ώρες των μπρο-
στά στο πιάνο των.

Δευτέρα κατηγορία είναι τὰ άτακτα κεί-
λη. Τὸ επάνω κείλος είναι εις τὸ μέσον
κυρτόν και εις τις άκρες όμαλόν. Τὸ
κάτω κείλος είναι λεπτόν εις τὰ άκρα και
παχύ εις τὸ μέσον. Τὰ δόντια πίσω από
τὰ κείλη αυτά και φαίνονται και δεν φαί-
νονται. Είναι τὰ κείλη τών πολλών αντι-
θέσεων, τὰ άκαθορίστου σκῆματος κεί-
λη, άτακτα γενικάς εις τὰς έξετάσεις,
χοροπηδά και τραγουδά εις τὸ δωματίον
του, τρελλός από την χαράν του.

— Ήουχαστε λοιπόν! Τόν μαλάνει η
σπιτονοικοκυρά του. Δεν είσατε σε καμ-
μιά ταβέρνα!

Τότε ο φοιτητής πηγαίνει να εκδηλώσει
θουρωδώς την ευχαρίστησιν του σε μιαν
ταβέρνα. Αλλά ο ταβερνιάρης έπεμβαί-
νει, λέγοντάς του:

— Ε, που νομίζεις πώς θρίσκεσαι;
Στο σπίτι σου;...

Το κυπρίσσι γέρνει από τον άνεμο λυ-
πητέρα και φτάνει ίσαμε τη γη, σαν να
θέλει να τη φιλήσ!

Γιατί κλαίει το κυπρίσσι;
Γιατί θρηνάει τόσο πένθιμα;
Γιατί, κάτω άπ' αυτό μέσ' στο λευκό
της μνήμα, κοιμάται η αγάπη μου.

Κλάψε την, κυπρίσσι, κλάψε την!...
"Ετσι δεν είμ' εγώ ο μόνος που την
κλαίω...

Με πρόδωσες με τον καλύτερό σου φί-
λο, άγαπημένη μου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Οι ήθοιοι, τα έργα, οι σκηνοθέται.

*** Είς την ταινία «Δαίμονες των κυμάτων» 80μελής ανδρική χορωδία εκτελεί, μεταξύ άλλων, κι ένα θαυμάσιο τραγούδι των θαλασσιών της Νέας Γης. *** Ός τώρα το κυριότερο στοιχείο για την διαφήμιση ενός φιλμ ήταν το όνομα του πρωταγωνιστή ή της πρωταγωνίστριας, της βεντέτας. Μία αμερικανική εταιρία σκέφθηκε να καινοτομήσει και στο κεφάλαιο αυτό και να παρουσιάσει ένα φιλμ χωρίς βεντέτες.

—Ζέν πρεμιέ, τενόρος, κωμικός, πρώην χορευτής, ημίμακτος, όλα και όλες είναι... διαπρεπείς άγνωστοι στο πολύ κοινό. Έν τούτοις είναι πραγματικά εύρηματα, όπως βεβαίως οι επικρισματίες που τους έχουν ανακαλύψει στα κομπάρε του Μπροντγουάιν.

—Το φιλμ αυτό, που ίσως να

«Όπως εγράψαμε και εις προηγούμενον φύλλον μας, ο καρδινάλιος Βερντί, ένας μέγας πρωταγωνιστής της του γιόρμου μιας ταινίας θρησκευτικού περιεχομένου. «Αντίω» η πανιερώτατος φωτογραφείται μετά του γνωστού καλλιτέχνη Σαρλ Μπουανιέ που παίζει και αυτός εις την ταινία.

το δούμε και στὰς «Αθήνας εις το «Νέες Μορφές του 1937».

*** Αυτές τις μέρες πρόκειται να γίνει στο Παρίσι, για πρώτη φορά, η έκδοση της «Mie Sine» 1937, την πρωτοβουλία της διοργανώσεως την έχει εν μεγάλο παρισινό κινηματογραφικό περιεχόμενο.

—Είπε αφάνταστο τι γίνεται με τις υποψηφιότητες για τον διαγωνισμό αυτό. Όλες οι νεαρές Παριζιάνες που ανιερρεύθηκαν να γίνουν στάρ, ζήτησαν τώρα να πάρουν μέρος στον διαγωνισμό αυτό. Άν δεν έγιναν βασιλίσσας στο σινεμά στο Χόλλυγουντ, θα γίνουν βασιλίσσες των παρισινών κινηματογράφων κα... κομμάτι να γίνει!

*** Τα πιο άθιστα επαγγέλματα έσονται στο Χόλλυγουντ, εν σκότειν πάντα με τον κινηματογράφο. Τώρα θεωρείθηκε από τους πολυπληθείς άνεργους που έχουν συγκεντρωθεί στην πρωτεύουσα του αν, ένα νέο επαγγελμα: το του ανθρώπου που σπέρνει καρφιά κατά από τις ρόδες των αυτοκινήτων! Έχετε δη σ' αυτό ασυνήθιστο φιλμ τους κακοποιούς να ρίχνουν καρφιά στο δρόμο απ' όπου θα περάσει το αυτοκίνητο για να σπάρουν τα λάστιχα του; Λοιπόν η δουλειά αυτή θέλει ειδικούς και αυτοί δεν άρνησαν να βρεθούν και να αποτελέσουν μια ακόμη επαγγελματική τάξη στο Χόλλυγουντ.

Γιούλικα

Ταινία αστράκινης παραγωγής

«Ο λαμπρός σκηνοθέτης Γκέζα φον Μπλόμπαρμ δεν έπαιξε εις την νέαν του αυτήν παραγωγήν. «Η Γιούλικα» είναι ένα φιλμ θραυτό, χωρίς ρυθμόν και όμως ένδιαφέρον. Ματαίως προσπαθεί να το εμψυχώσει με το ταλέντο της η Πάουλα Βέσελν, η οποία υποδύεται πολλήν μάλλον τένκιν τον συγκινητικό ρόλον μιας απεικικής χωριστοπούλας που έρωτεύθηκε τον κύριο της. Έκείνος είναι ένας σκληρός φεουδάρχης, λοχαγός των Ουσσορών, ο οποίος είναι φυσικά, γλυκός, γόος, ήπιος και οικονομικός καταστραμμένος. Μετά τον θάνατον του πατρός του, αποσπείζει να πωλήσει τα λίγα κτήματα του που έμειναν, αλλά η κυρία Γιούλικα τον μεταπειθεί και τον δίνει να τα καλλιεργήσει. Στο τέλος της ταινίας, αφού μια τελευταία περιπέτεια τον πείθει ότι οι γυναίκες των πόλεων είναι άπιστες και άστεγες, παντρεύεται την υπηρέτριά του. Μολονότι καθαρώς ανδροκτική, η ταινία έχει πολύ λίγο όπαιθρον. Αι περισσότερα σκηνικά είναι εσωτερικά, γυρισμένα σε στούντιο. Λείπει η άγροτική ζωή, λείπει η ειδυλλιακή φωντογραφία, ο τόνος της ποιητικής συμφωνίας που θα μπορούσε να προσδώσει στο φιλμ άτμοσφαιρα και ποίον. Οι ερωτευμένοι λένε, ότι έχουν να πουν κλεισμένοι στο σπίτι των και αυτό καταστά συχνά κουραστική. Ίδιαις έπειθ, παρά το πλευρόν της ελπίρας Βέσελν, εύσκειται ένας άποικτημένος λοχαγός των Ουσσορών: ο Άττιλα Χέρμινγκερ.

Μαντάμ Μποδάρ

Ταινία γερμανικής παραγωγής

Η κινηματογράφος του άριστου γρηγόριου του Όλμπερ αποτέλει ένα εύχρηστο δυσχερέστατον, αν μη άκαθάρτον. Έργον δραματικών τεράστιων, που σπριτίζεται στην θαυμάσια ψυχολογικήν ανάλυσιν της ηρώου του, δεν ημπαρούσε να αποδωθεί στην όθον παρά μόνον με έντελώς νέα έκφραση μέσα, ανάλογα με εκείνα που εκπροσωπούν λ. κ. ο Μακάτου εις το ελληνισμόν «Έκτετα».

Το έργον εκέينو είχε ακριβώς πολλές ομοιότητες με την «Μαντάμ Μποδάρ». Έκταρκαρούσε και εκεί μια γυναίκα με φλογερούς πάθος, που εδωφόσε για ζωή, και που έζησε μέσα σ' ένα στενόκομο, ηλίθιο και δορυμένο περιβάλλον. Ο Μακάτου είχε καταρθείσει από περιήφρον εκείνο φιλμ να εικονογραφεί ελπίδα το εσωτερικόν δράμα της ηρώου του, χωρίς διαλόγους, χωρίς φωνάριες, χρησιμοποιώντας παντού την φωτογραφία και την αλληλογική της σύνθεσι. Η γυναίκα έποθευσε, άναποδος, μιούσε, έπληττε, ήταν μητέρα. Τα συναισθήματά της αυτά ο Μακάτου μάς τα έδεικεν στα μάτια της, στην φύση, στο αντίκείμενα στα λουλούδια που άνθισαν, στα έντομα που ζευγαριούνταν, στα έωρα που εκμυγνύοντο το ένα το άλλο, σε μίαν μελωδία που έπαιζε κάποιο πιάνο, στα σύννεφα που ταξίδευον, στην καταγίδα που ζεπούσε.

Μετά τον Ράσοο «Αϊεναντί», του όποιου «άλλοιμον» το άριστον γαλλικό «Αϊεναντί» Ρομάν έπέρασε πρό τρεπταίως έντελώς άπαρτήρη στο «Αϊεναντί», ο μεγαλόφωτος Τεοδόσσιος ακνοθέτης υπήρξεν ο πρώτος που έτέλλμεν μίαν τέτοιαν έπανάστασιν στην όθον, να άπομακρύνει δηλαδή έντελώς από το θέατρο και να εκμεταλλευθεί τις νέες συνθετικές και δημιουργικές δυνατότητες που προσέφερον το κινηματογράφος, ο όποιος φαίνεται να είναι ανεξάντλητος εις έκφορστικούς νευτερισμούς.

Ο Γκέραντ Λάμπεκτ δεν έτέλλμενος άπο την «Μαντάμ Μποδάρ» να μιμηθεί τους μεγάλους συνθετάφους του. Έπρωτιμους την πεπαιτημένην τον κοινόν κινηματογράφον, ο όποιος μολονότι είναι καλής ποιότη-

τος, δεν άπέδωσε διάλογο το δράμα του όλμπερ. Η κυρία Μποδάρ της όθονος δεν είναι η παθητική ηρώος του όλμπερ, εν είναι το άλλοτεον αυτό πλάσμα, που κυριαρχείται από τον δαιμόνα του πάθους, που παθεί διαρκώς το άσπίον και το άπείριστο, που πέφτει στην άγκαλιά της και της και πέσε του άλλου έρωστού, με την δραματική και ματαιών έλπίδα πως θα βρήται την άπολυτην ικανοποίησιν. Η κυρία Μποδάρ της όθονος είναι μια άπολυτην άρνησιν έρωτος άποδοιμή- ποτε δράματος. Μας συγκνέπει ίσως, μάς έλάνει το ένδιαφέρον, αλλά δεν μάς συγκινεί. Διότι, από έσωτερικόν καίεκακαλά, εν, έχει μεταδοήσει σε μίαν άπλη καλογυρισμένην ήθογραφία, με δύο μόνον έρωτικές περιπέτειες της ηρώους και εκέινες όχι ηλίθεις και με το ιωρίον της όθης.

Πουθενά δεν άπόρχει ο διάκωτος έρωσμός, ο πάθος, η έσπρας του πάθους, το φυσικόν δράμα. Υπάρχει μόνον η άτμοσφαιρα του έργου, η άποικητική γαλλική έπαρξις της έποχής, οι τύποι της, οι ραδιοημιγίες της, οι μικρότητες της, —άλλά όλα αυτά είναι έδικες περιεχόμενες. Ίσως στην δημιουργία της έντυπώσεως αυτής να συντελέη και η πρωταγωνίστρια της όποιος η έκδοχή εις την ρόλον αυτήν είναι άτεκτονότι. Η κ. Πάλα Νεγκρι, εις όλο το έργον έχει την έντυπώσιν ότι εξακολουθεί να παίζει στο «Μόσχα—Σαγκά». Είναι η ίδια και τίποτε περυσότερον, ούτε καλύτερη, ούτε χειρότερη —πάντως όμως κυρία Μποδάρ του όλμπερ δεν είναι καί ούδενά τρόπον.

Η μουσική του Γιούζεπε Μπέτοε, μολονότι και αυτή ζώνη προς το δούδερον νόημα του έργου, είναι σε πολλά σημεία παθητική και συγκινητική.

Στινματισμένες Γυναίκες.

Φιλμ αμερικανικόν με ντουμπλάς γαλλικόν.

Η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, ο κ. Γρηγόριος Σενόναυος, ο κ. Αιμίλιος Βεάκης και ο κ. Θεόδωρος Σινδωνός, έμπειστοι εις την πρώην διαφημιστικήν υπό της όθονος έξορμωσιν των μίαν ανεξήγητον άποτυχίαν. Οι «Στινματισμένες Γυναίκες» που μάς παρουσιάζουν ένα «φιλμ άριστογρημ, που ένδυνασίζει και συγκνέπει» ως «ένα άριστογρημ κοινωνικόν και ηθικόν» η πρωταγωνίστρια ζεπερνά «καθερίον τέχνης», είναι ένα κάλορον έμμένο θέαμα, αλλά πάντως κοινόν, κοινότατον («κακοτάχιστον» φιλμ χωρίς σοφάρας καλλιτεχνικές αξιώσεις).

Όμοιοι τύπου έργα έχομεν ήδη πολλά ως τώρα, και μάλιστα μερικά έδ αυτών ήσαν άπειρους καλύτερα στο είδος των.

(Το έλκονότιον «Έκταρφε», «Κυρία Κινένας Νο 1», «Κηρύσιος Ήρος Νο 1» κτ.).

Διαι τύποι οι τέσσαρες καλλιτέχναι μας έξέλεσαν ειδικώς αυτών την ταινία δια το διαφημιστικόν νηματογραφικόν νηματογόν, εις νηματογόν.

Η ταινία εκεί θέαμα κίνησιν, παροστατικότητα, ένδιαφέρον, μίαν δραματικήν υπόθεσι με έπιπλάσιν άναπτύξιν, αλλά κατά τα άλλα, είναι μια άσυνθηκική έπιφωλξις και τίποτε περυσότερον. Κάθε άλλο παρά άριστογρημ είναι και όσον δια το κοινωνικόν της περιεχόμενον —αυτο έμεινε δεν το διεκρίναμε ποτέ. Διότι τι μάς λέγει η ταινία; Ότι υπάρχει ένας γκάνγκστερ που υποστηρίζεται από διεφθέρους πολιτικούς και ο όποιος τρομοκρατεί τις γυναίκες των κομπάρε και εν άνάγκη τις σκοτώνει.

Τέτοιοι όμως γκάνγκστερς δεν φαίνεται να υπάρχουν και πάλιν και ούτε οι γυναίκες των κομπάρε δολοφονούνται κάθε μέρα με άλυσιν κινηματογραφικήν εύκολαν.

Το δράμα των γυναικων του κομπάρε δεν είναι διάλογο αυτό. Άν η ταινία να ίσχυε έτετα μετέτατα. Άν πάλιν δεν το άποκαλύπτει προσηλαί να μάς κρίνουν την αλήθειαν. Και σ'ις δύο όμως περιπτώσεις δεν είναι ταινία με περιεχόμενον όπως

το άξιουν οι τέσσαρες διαφημιστοί της. Θα ήτο, αν μάς άπεκάλυπτε το θαυότερα αίτια της θλιβεράς ζωής των γυναικων αυτών, αν μάς έδεικνε άσθεα τα πραγματικά παρακλήνια του ζεπερνό των. Άλλά τα έσθεα αυτά σημεία δεν έτέλλμεν να τα είδω ο σκηνοθέτης, διότι εις ένα πειρατικόν κοινόν όπως το άμερικανικόν, είναι έμπορικός άστυμφορον να είλη κανείς άπεριφράστως την αλήθειαν, που είναι πικρά δια την έποχην μας.

Πού και πού η ταινία ζεφύγει από την γνωστήν ρετσότν των φιλμ του είδους αυτού και άποκτά κάποιαν έξορμιν. Είναι η στιγμή που οι γυναίκες γυρίζουν από το κομπάρε κουρασμένες και μιλούν με πικρία για την μοίρα των, η όση προς το τέλος του φιλμ, όπου η κουσαν τον δεκάρικον του σινεγρόν των, φεύγουν από το διακστήριον, το όποιον καταδικάζουν των γκάνγκστερ και χάνονται στην θραυτήν έμικλη.

Κατά τα άλλα όμως, η ταινία περιορίζεται στο στενά πλαίσια του άστυμφορ έργου και φαίνεται όλη σκηνοθετημένη, γυρισμένη και παιγμένη για να ικανοποιήση ένα κοινόν που διψά για τεχνικές συγκινήσεις και περιπέτειες.

Η Μπέττυ Ντρίντς δεν είναι και τόσο περίφημη όσο μάς την είπαν. Υπήρξε πολύ καλύτερη στο «Ο κείρα που σβύνουν» και στην «Επικίνδυν Πυρκαϊά» αν και τότε δεν περιελάλη με τόσο άδικον αήλιν και τόσο διαφημιστικώς τυμπαρκρούσι.

Θέλετε τώρα και το συμπέρασμα; Μας το έδωολογήθη ένας κακεντρέχης: «Η κ. Κοτοπούλη, ο κ. Σενόναυος, ο κ. Βεάκης, ο κ. Σινδωνός, άνδρες του θεάτρου, διεφήμισαν ένα μέτριον φιλμ, δια να συρρεθούν σ' αυτό κόσμο με την ίδιον ότι θα ήη ένα μεγαλογρημ, να άποκαλύπτει και να σπινέπει έτι να πολιορκήση τα τείματα των θεάτρων, εις τα όποια προσέρχονται, αυτών ίδιων την έποχην, άραίοτα οι πέλαται.

Η έδοχή μας φαίνεται πιθανότατος. Διότι να πιστεύωμεν ότι οι τέσσαρες έκλεκτοι μας καλλιτέχναι πιστεύουν στο σοβαρό όσα έγραψαν, θα άποτελούσε εκ μέρος μιας μίαν άσυνθηκικήν άφέλειαν και ό έπτο εις όδους της νοησιμότητος των, της καλλιτεχνικής των πείρας και της ευθύκριας των.

Ο ταχυδρόμος του Νότου.

Ταινία γαλλικής παραγωγής

Το συμβατικόν σενάριο της ταινίας αυτής με έναν έρωτα και μίαν άπαγογήν και με περιπέτειας εις το Μαρόκον, τραινάρει, κουράζει, άσβεταί προς το τέλος με μίαν θαυμάσια έκνευριστικόν. Όστε οι αιώνας μάχες με τους άτάκτους ή θωγείας, ούτε και αυτοί άκούει η περιπετειώδης πτώσις του ήρωος πάνω από την έρημον καταρθώνουν να έμμεψάσουν ζήνεις εις το φιλμ και να κινήσουν το ένδιαφέρον του θεατού.

Η ταινία χωρίς παλμόν και κίνησιν, δαίνει προς το τέλος, το όποιον έρχεται σάν ένα είδος άπολυτορώσεως.

Και όμως, εις το έργον παίζουν πρώτης τάξεως ήθοιοι: Ο Πιερ Ρισάρ Βίλνι, πάντοτε νέος, νευρώδης, παθητικός, ο δραματικός Σαρλ Βανέλ, που είναι —και πάλιν!— άπατημένος σούζνος, η Γκαμπριέλ Ντορζία, η Μαντελνέ Ντόος, ο Αιμός, ο Μπαρόν όις, και άρκτοι άκόμιν συμπαιθείς άστέρες του γαλλικού φιλμ.

Όλοι αυτοί άγωνίζονται φιλοτιμώς να σώσουν το φιλμ από την άποτυχίαν. Και έξορμωσιν άποτελεί μόνον η πρωταγωνίστρια Ζανν Χόλντ της όποιος η υπόκρισις είναι κακή και κουραστική.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ίδιοτροπίες και Μόδες του Χόλλυγουντ.

Πολύ λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να πουν ότι τους έχει γράψει κάποτε η «Ζεανθ' Άφροδίτη» Μαρίλένε Ντρίντς. Ένας απ' αυτούς είναι και ο Άρθουρ Κάμιν, ο φροντιστής του τελευταίου της φιλμ «Άγγελος».

Όσοι αυτοί άνδρες, πήρε από την Μαρίλένε κατά την διάρκεια του τελευταίου της ταξιδίου την έξής κάρτα: «Άγαπητέ Άρτυ, θύλολόν σου τι το τοσί που μου σερβιρίζεις στο στούντιον, ήταν άπειρους καλύτερο απ' αυτό που πίνω τώρα στα μεγάλα «Παλλάς». Χαιρέτη σ'ε μου την Ντόττυ, την Νέλλη, και τον Χάρρυ».

Η Ντόττυ είναι η μακρινιά, η Νέλλη η κομμάτιν και ο Χάρρυ ο μηχανικός του ήχου της Μαρίλένε.

Τελευταίως ο Κλάρκ Γκαϊνμπλ

Ο Σασά Γκιτρί, ο μεγαλόφωτος δημογόνος του άριστογρημωτός της Μαριονέτας του Στέμματος έτελειώσε ήδη το γύρο σ' ένα έτος έπαιξε ότι θ' άναίεν πολλήν έρωσι, αλλά όταν διαλύθηκε η έμικλη ήταν ψιλά στον οράσαν.

Αν θέλαμε να είδω την άνατολή, έλανε μαζί μου ένα πρωί: θα πάμε πέρα απ' το δάσος.

Έκείνη έμεινε λίγο σκεπτική. Μετά έπτε χαμογελώντας:

—Άλλά και σήμερα είδα κάτι, αν και ο ήλιος ήταν ψηλά: ένωρις το πρωί οι άρχαρες θάζον η άσπρόρροχη τους να στεγνώσουν, κάτι άσπρα μαντιλάκια. Στην άρχη είναι πολύ βρεγμένα και προσκαλούν την άδηλα, αλλά μετά, στεγνώνουν και τέλος χάνονται! Θα τα μαζέψουν βέβαια οι άρχαρες. Προτού το ίδω λοιπόν, δεν τζέρενα αυτό.

Ο Φιορεντίνο παρατηρούσε τα παγωμένα ρουθόνια της γυναίκας. Γιατί αισθανόταν πάντα την άνάγκη να γελήσει όταν μιλούσε μαζί της; Ήταν τόσο εύχρηστη στην όθε, σαν τα παιδιά που γελούν σ'αυτοίς η τα πούλακια που λούζονται στα ρυκία μετά τη βροχή.

—Θα ήθελα να σ' έδειξω πολλά πράγματα, δεσποινίς. Και φαντάζομαι να είσαστε όλη συντροφος στον περίπατο. Τα λόγια αυτά την έκαναν ν' άφήση ένα βαθύν στεναγμό και τα μάτια της πήραν μίαν έκφραση άπελπισίας.

—Όχι, δεν το φαντάζομαι, έπτε. Έξω ούτε να περπατήσω, ούτε να τρέξω. Δέν μου το επιτρέπουν. Τιποτε δεν μου επιτρέπουν να κάνω. «Μην κάνης αυτό γιατί σε έλπειται, μην κάνης τ' άλλο, γιατί δεν πρέπει. Η βροχή στα πόδια, γιατί θ' άρρωστήσης». Όλο έτσι μου λένε. Άλλά δεν είναι αλήθεια! Ο άντρας μου δεν έζει τι έλε. Έδώ έχω πάντα τα πόδια βρεγμένα και είμαι πολύ καλά.

—Εσταμάτησε λίγο, κοκκινίζοντας. Μετά έπτε:

—Είμαι παντρεμένη, έζερετε... —Το έζερε, δεσποινίς.

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΒΟΥΥΝΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένας νεαρός άλπινιστής, ο Φιορεντίνο, φθάνει σ' έναν οίσηροδρομικό σταθμό των Άλπεων μια Κυριακή άπόγευμα, όταν οι άνδρες των γυναικων που έπαρθερίσαν εκεί, άπέστρεψαν στην πόλι από την έδωσαν, διαίαν έπίσκεψη τους. Και στο ζενοδοχείο, το μόνο της περιφέρειας, γνωρίζεται με μίαν λεπτή μικροκαμμένη κυρία, ο άντρας της όποιος μόλις έχει φθύνει με το τραινό.

2ον

—Ναι, όπως ένας τίμιος άντρας δεν μιλάει ποτέ για την γυναίκα που αγαπάει...

Σιγή. Άκούονται μοναχά οι άναπνοές τους. Είναι ύπεροχο να μιλάει κανείς τη νύχτα, άκούοντας μίαν γλυκειά μελωδική φωνή.

«Πεθαίνω από τη νύστα» έσκέπτηκε ο Φιορεντίνο, πνιγνοντας ένα χαμογυριστό.

—Καληνύχτα, δεσποινίς, έπτε σιγά και άπαύσει το γέλιο του λυγίκι, ός που ένωισσε ένα άλλο και άναπνέχτηκε. Ήταν ένα χέρι θερμό, ο σφιγμός του όποιον χτυπούσε δυνατά.

Στο κατάφω του δωματίου του έσταμάτησε μίαν στιγμή, έστράφηκε και έπτε:

—Έπρεπε να έγκαταστήσουμε ένα μικρόν άνειόμιλον...

—Πού;

—Στον κηπάκο σας, δεσποινίς. Καληνύχτα!

Το άλλο πρωί κατέθηκε πολύ ένωρις και την έθρκε στην τραπεζάρια. Ήταν καθισμένη στο τραπέζι κι έτρωγε.

—Καλημέρα, της έπτε ο Φιορεντίνο, κι έκάθισε άπάντητά της.

Όταν εκένη έτελειώσε το φαγητό της έμεινε λίγο σκεπτική. Μετά έχαμογέλασε και έπτε:

—Τι ύπεροχη θραυτά η χτεσινή! Έγώ έμεινα κάμψον ώρα άκόμη, προσμύοντας το φεγγάρι. Έλπιζα να ίδω την πανσέληνον αν και δεν το γράφη το Ήμερολόγιον.

Ο Φιορεντίνο έδωλε τα γέλια.

—Και τώρα το πρόσωπό σας φαίνεται κουρασμένο και η μύτη σας κόκκινη, δεσποινίς.

—Είνε, γιατί σήμερα σηκώθηκε πολύ ένωρις κι έπγα στο ψήλωμα για να ίδω την άνατολή του ήλιου. Χθές το βράδυ μου έπαιξε ότι θ' άναίεν πολλήν έρωσι, αλλά όταν διαλύθηκε η έμικλη ήταν ψιλά στον οράσαν.

Αν θέλαμε να είδω την άνατολή, έλανε μαζί μου ένα πρωί: θα πάμε πέρα απ' το δάσος.

Έκείνη έμεινε λίγο σκεπτική. Μετά έπτε χαμογελώντας:

—Άλλά και σήμερα είδα κάτι, αν και ο ήλιος ήταν ψηλά: ένωρις το πρωί οι άρχαρες θάζον η άσπρόρροχη τους να στεγνώσουν, κάτι άσπρα μαντιλάκια. Στην άρχη είναι πολύ βρεγμένα και προσκαλούν την άδηλα, αλλά μετά, στεγνώνουν και τέλος χάνονται! Θα τα μαζέψουν βέβαια οι άρχαρες. Προτού το ίδω λοιπόν, δεν τζέρενα αυτό.

Ο Φιορεντίνο παρατηρούσε τα παγωμένα ρουθόνια της γυναίκας. Γιατί αισθανόταν πάντα την άνάγκη να γελήσει όταν μιλούσε μαζί της; Ήταν τόσο εύχρηστη στην όθε, σαν τα παιδιά που γελούν σ'αυτοίς η τα πούλακια που λούζονται στα ρυκία μετά τη βροχή.

—Θα ήθελα να σ' έδειξω πολλά πράγματα, δεσποινίς. Και φαντάζομαι να είσαστε όλη συντροφος στον περίπατο. Τα λόγια αυτά την έκαναν ν' άφήση ένα βαθύν στεναγμό και τα μάτια της πήραν μίαν έκφραση άπελπισίας.

—Όχι, δεν το φαντάζομαι, έπτε. Έξω ούτε να περπατήσω, ούτε να τρέξω. Δέν μου το επιτρέπουν. Τιποτε δεν μου επιτρέπουν να κάνω. «Μην κάνης αυτό γιατί σε έλπειται, μην κάνης τ' άλλο, γιατί δεν πρέπει. Η βροχή στα πόδια, γιατί θ' άρρωστήσης». Όλο έτσι μου λένε. Άλλά δεν είναι αλήθεια! Ο άντρας μου δεν έζει τι έλε. Έδώ έχω πάντα τα πόδια βρεγμένα και είμαι πολύ καλά.

—Εσταμάτησε λίγο, κοκκινίζοντας. Μετά έπτε:

—Είμαι παντρεμένη, έζερετε... —Το έζερε, δεσποινίς.

—Τότε γιατί με λέτε διαρκώς δεσποινίς;

—Επειδή δεν θέλω να είσαστε παντρεμένη. Όταν θάρθω ο άντρας σας, το έρχόμενο Σάββατο, έχω θα έχω φύγει για την άλλη κοιλάδα. Τι άνάγκη λοιπόν έχω να μάθω την ύπαρξίν του; Έκείνη τον άκουσε με μεγάλη προσοχή, με μίαν έκφραση σοβαρότητας και δυσπιστίας, έτσι που έμοιαζε με ασυμπίεστο ζών. Όταν έμεινε έγινε κατακόκκινη.

—Ναι, έπτε, μπορεί να έχετε δίκην. Κι έχω καμιά φορά άπορία πως είμαι παντρεμένη. Άλλά τότε έζερετε ποιά είμαι;

—Όχι, δεσποινίς. Σήμερα είναι Δευτέρα και θα μείνω εδώ ως την Πέμπτη. Άν μείνουμε σ'αυτά μαζί αυτές τις μέρες μπορεί να τ' άνακαλώσω, και τότε θα σ'αξ το πώ. Προς το παρόν ένα μόνον μ' ένδιαφέρει: να έγω έξω, να τρέξω, να πηδίσω!

—Αλήθεια; Έκανε αυτή. Κι έχω τα ίδια. Κι' άκόμη θάθελα ν' άνέωω στην κορυφή του ζυγού και να γώσω το κεφάλι μου μέσα στα σύννεφα.

—Ωραία!

—Και να περπατάω με ραγδαία βροχή και να γίνω μούσκεμα!

—Μπράβο!

—Ναι, αλλά θα έπρεπε να έχω κι ένα όνομα, έπτε σιγώτερα, γιατί δεν μπορώ να σ'αξ άκούω να με λέτε δεσποινίς.

—Θα σ'αξ όνομασώ Μάγια.

—Πολύ μ' άρέσει. Και σεις;...

—Η μητέρα μου μ' έλεγε Φιόρ.

—Φιόρ... Φιόρ...

XXX

—Αύριο θ' άνεβόδιμε στον Ζυγό, έπτε ο Φιόρ. Θα περάσουμε την νύχτα στο καταφύγιο και απ' εκεί θα παρακολουθήσουμε την άνατολή του ήλιου. Θέλετε, Μάγια;

—Ναι! Ναι!

Τα μεσάνυχτα, έχω όλο το σπίτι ήταν θυμωμένο στη σιγή, ο Φιόρ και η Μάγια κυτούσαν το φεγγάρι. Η άτμόσφαιρα γινόταν από μίαν στιγμή στην άλλη πώ διαυγής και το στερέωμα έμμεψάανε, γινόταν άπέραντο. Ο Φιόρ έκάτεσσε το έλέμει από την Κόκκινη Πυρκαϊά κι' έκτύπαε την Μάγια. Το πρόσωπό της είχε γίνει τόσο άμορφο σε μίαν μόνον ήμερα, που έόσασσε.

—Έχεις μάλτα άραίοτατα, Μάγια, της έπτε σιγανά.

—Νοιάζω πως έχω ξαναειδωθεί. Σήμερα το πρωί είμαι άκόμη σαν κορτσάκι και και τώρα... τώρα είμαι γυναίκα, Φιόρ.

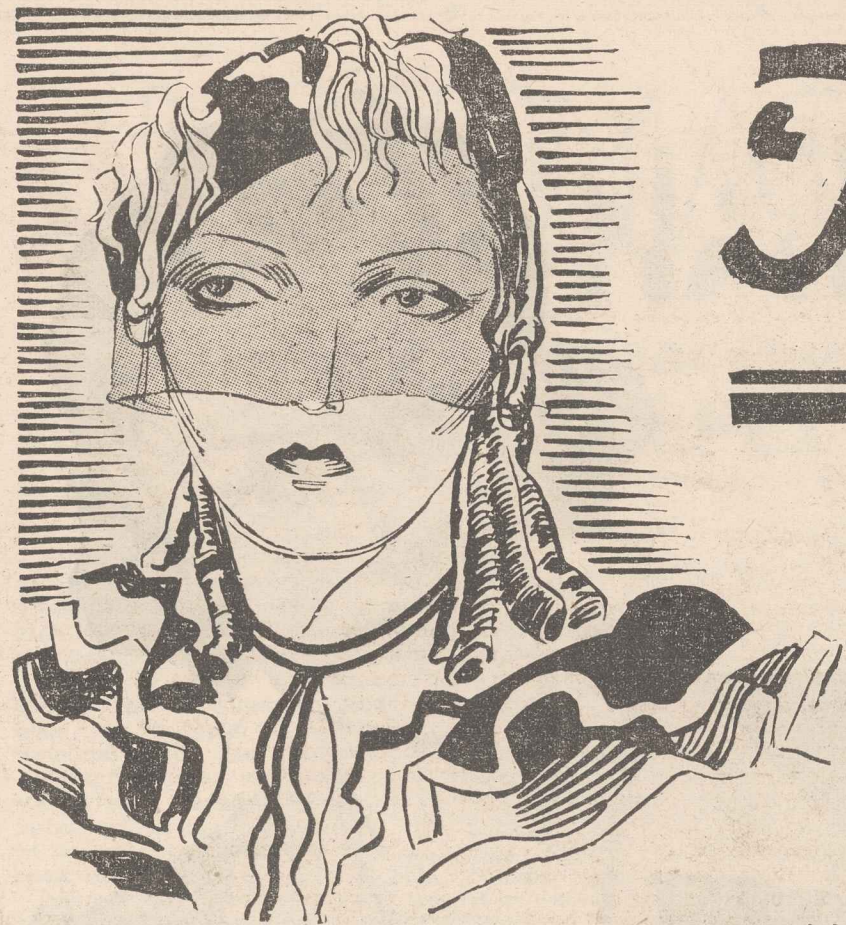
—Α, όχι! Ήσουν μικρό κορτσάκι και μάλτις τώρα άρχίζεις να μεγαλώνεις. Πες μου, θάθελες να είς ένα παιδάκι;

—Δέν έζερω... Ναι, αν σου έμοιαζε!

—Να μου μιάσις, Μάγια! Έγώ δεν έχω το δικαίωμα να σου άγγίζω ούτε το δαχτυλάκι, κορτσάκι μου!

Το έζερε. Άλλ' αν έπρόκειτο ν' έποικησώ παιδί, θα σου έμια το ίδιο. Πες μου, πώς θα μπερδεύω με μάθη αν έθωσες στην κορυφή της Κόκκινης Πυρκαϊδας; Δέν μπορείς να με είδοποιήσης κατά έναν οιονδήποτε τρόπον;

—Εσύ θα μείνεις στο καταφύγιο του Ζυγού και θα περιμένεις την έπιστροφή μου. Μετά θα κατέβης μαζί μου στην άλλη κοιλάδα, άπάν

Η κυρία

1ον
ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

—Πέθε! Μή τόν μετακινήσετε καθόλου! Να... να τηλεφωνήσετε στην αστυνομία...

Δέκα μίλια μακριά απ' εκεί ο έννομο-τάχης Λέιν της αστυνομίας του Πάρμινοστερ έτοιμαζόταν ν' ανήψη την πίπα του. Σταμάτησε και κύταζε τόν φίλον του.

—Πάλι τόν τηλεφώνω. Απόψε δεν είμαι της ύπηρεσίας, άλλ' όταν είναι τίποτε έ-πείγον με ειδοποιούν πάντοτε από τόν τηλέφωνο. Δεν πιστεύω να με υποκρέω-σουν νά βγώ μιά τέτοια νύχτα!

—Απόψε τόν ακουστήκατε.

«Αλήθεια... Είστε σεις, κύριε διοικη-τής? Εδώ Λέιν... Καλά... Πολύ καλά... Μπορώ νά πάρω μαζί και τόν φίλον μου; Μάλιστα, αυτόν που ήρθε τόν πρωί. Άνε-πιστώμως, σύμφωνοι... Πρέπει νά πάω, Κόλλιερ. Κάτι συμβαίνει στο Πέβεριλ. Ο κ. Τάννιριτς ειδοποίησε τόν διοικητή και πρέπει νά φύγω άμέσως. Σκέφθηκα ότι θα σ' ενδιέφερε αυτή ή υπόθεση... θα με βοηθήσει και σό, ανεπιστώμως, έννο-είται» ο διοικητής επέμεινε ο αυτός.

Ο Χούγκ Κόλλιερ χαμογέλασε.

—Φυσικά. Θα ειδοποιησέτε τή Σκώ-τλαντ Γιάρντ τήν τελευταία στιγμή, όπως πάντοτε... Δεν είναι λάθος δικό σου και ξέρω ότι σό, προσωπικά, δεν είσαι ζη-λίωρης. Έρχομαι.

—Θαυμάσια. Ο διοικητής μάς στέλνει αυτοκίνητο με τόν Άντερσον γιά νά πάμε εκεί... Άλλωστε, νά τός.

Οι δύο άνδρες φόρεσαν τά παλτά τους και κατέβηκαν τή σκάλα. Ο Λέιν πήρε τόν βολάν και ο Κόλλιερ κάθισε δίπλα του, ενώ ο νεαρός αστυνομικός πού είχε φέρει τόν αυτοκίνητο τοποθετήθηκε πίσω. Χιόνιζε άδιάκοπα και ο Λέιν από φόβο υστεραρισμένος ώδηγούσε με μεγάλη προσοχή τόν άμαξι μέσα στους έλικοι-δεύς δρόμους τής μικρής πόλεως.

—Πού κοντά είναι;

—Τό Πέβεριλ; Φυλά στην κοιλάδα τού Κλούρ, δέκα μίλια μακριά απ' εδώ. Υ-πάρχει ένας συντομώτερος δρόμος, αλ-λά τώρα με τίς πλημμύρες έχει γίνει σχε-δόν αδύνατος.

Τά δέκα μίλια πού τους χώριζαν από τόν τόπο τήν πέρασαν σιωπηλοί. Τήν επεί-τα ο Λέιν έδειξε στόν άντρώπο τήν μα-κροχρή προσοχή τής ώμορφης βίλλας, πού τριγυρισμένη από ένα γάρο δια-κρινόταν ανάμεσα από τά δένδρα μέσα στην κοιλάδα. Τό άμάξι πέρασε τή σιδη-ρένια έξώπορτα και έπαιτα ανέβηκε μιά μακριά λεωφόρο με όξους. Βρίσκταν τήν πόρτα τής εισόδου μισανοικιστή, και ο έ-να φωτεινό φόντο είδαν μιά μεγάλη σι-λουέττα.

—Η αστυνομία;

—Εννομάραχης Λέιν.

—Φέρατε μαζί σας τόν γιατρόν;

—Δεν ήλθε μαζί μας, αλλά έρχεται σέ λίγο όταν τηλεφωνήσετε δεν βρι-σκόταν οππί του. Είστε ό κ. Τάννιριτς; Τί συνέβη;

—Μάλιστα, μάλιστα. Μήπτε όμως μέ-σα... Κάνει πολύ κρύο έδώ.

Ο κ. Τάννιριτς ήταν συνήθως άνθρω-πος εύθυμος και πρέπει να είχε δοκι-μάσει μεγάλη συγκίνηση, γιατί ήταν κα-τάκλιμος και τά χέρια του έτρεμαν. Οι

δύο αστυνομικοί πρόσεξαν με άπορία ότι κάτω από τήν ρούπα τού διαμτίου αο-ρούσε πυτζάμα και όμως ήταν δέκα και τέταρτο.

Ο ύπηρετες έχουν πάει σό γλέντι στό χωριό και δεν θα γυρίσουν πρίν από τά

Ο έπιθεωρητής έλαβε ένα έπείγον τηλεγράφημα

μεσάνυχτα, τούς έξήγησε. Έφυγαν ά-μέσως μετά τόν δείπνο.

Ο Κόλλιερ κύταζε γύρω του. Τό χώλ ήταν ευρύχωρο, με πόρτες σέ κάθε πλευρά και μιά σκάλα τού βάθος. Ένα μεγάλο τζάκι, πού μισοκρυβόταν από ένα μεγάλο τριφυλό παραβάν, έκαιγαν κοινόβρα κούτσουρα. Οι τοίχοι ήταν στο-λιωμένοι με δερμάτινα ζώων.

—Μου λέτε, σάς παρακαλώ, τί συνέβη; είπε ο Λέιν.

—Μάλιστα, άμέσως. Συνέβη ένα το-μερό δυστύχημα... Άρχισα νά παί-ζουμε μιά παρτίδα κρυφτό στό σκοτεινό και είχα κόψει τόν ρεζίμα γιά νά βυθισθώ έλα τόν σπύτ στό σκοτάδι, κρύφτηκαν ό-λοι και δύο από μάς θα έκαναν τούς φύ-λακας, χρειάστηκαν είκοσι λεπτά γιά νά κυρτωθούν όλοι και έπαιτα θόθηκε τόν σύνθημα ν' άρχισή τόν παίγνιό, μ' έκεινο εκεί κάτω τόν κουδούνι, και ξεκίνησαμε γιά νά βρούμε τούς κρυμμένους.

—Στά σκοτεινά;

—Ό, είχαμε από ένα ηλεκτρικό φα-νάρι καθένας. Μόλις είχα θόθηκε τόν πρώτο πάτωμα, όταν άκουσα κόποιον κά-τω πού ζητούσε φώς, κατέβηκα και άνοι-ξα τόν ρεζίμα. Τό ταμπλό με τίς ασφάλει-ες και τόν γενικό διακόπτη βρίσκεται στόν διάδρομο πού οδηγεί στην κουζί-να. Όλοι μαζεύτηκαν στό χώλ, εκτός ά-πό έναν, αλλά δεν τόν άντελήθηθν άμέ-

σως. Τό πρόσωπο πού είχε βγάλεϊ τίς φωνές, ό Χούγκ Ντάροου, ένας από τούς παλπούς μου φίλους, ήταν όρθος μπροστά σ' αυτή τήν πόρτα πού οδηγεί στή μεγάλη γαλερία όπως λέμε. Ήταν ντυμένος στά λευκά. (Έξέταση νά σάς πώ ότι στην άρχή είχαμε χορό μετρη-φισμένων), και ή θέα τού προσέγνωσε σ' όλους μας μεγάλη συγκίνηση γιατί τά μακίγια του και τόν στήθος του ήταν μα-τωμένα. Ο Ντάροου λοιπόν, μάς είπε ότι είχε άνακαλύψει ένα πτώμα κοντά σ' ένα παράθυρο τής γαλερίας. Παρακάλεσα τίς κυρίες νά μείνουν στό χώλ και ήπληκα στή γαλερία μέ τόν εξάδελφό μου τόν σέρ Γουίλιαμ Τάννιριτς, πού τόν τελευταίο καιρό φιλοξενείται εδώ. Βρήκαμε τόν σωμα ενός από τούς προσκεκλημένους μας, πού Ένγκλαρ Σταάλλαρ, τού συγ-γραφέως, πεσμένο στό πρεβόζι τού πα-ραθύριού, πίσω από τίς κουρτίνες. Τό αί-μα έτρεχε άφθονο... πρόσθεσε άνατρι-χιάζοντας ο Τάννιριτς.

Ο Λέιν έρριξε μιά ματιά στόν υπά-λ-

πό ένα διάδρομο πού περνά πάνω από τή γαλερία.

—Θαυμάσια. Ευχαριστώ.

Ο Λέιν προχώρησε, ενώ ο σύντροφός του στεκόταν γιά νά μελετήσει τόν χώ-μα και τίς διαστάσεις τού θωμάτιου, τόν όποιον δα μετρούσε περίπου δώδεκα πό-δια πλάτος και τριάντα μήκος. Σέ κάθε πλευρά ήταν τρία παράθυρα σκεπασμέ-να με θοαρές κουρτίνες σέ κρώμα διο-λέ-ρόζ. Οι κουρτίνες τού μεσαίου παρα-θύριού, ήταν μισοτραβηγμένες και όλα τά φώτα ήταν άναμμένα.

Ο Κόλλιερ ηλπίσασε τόν φίλο του και κύταξαν μαζί τόν άκίνητο πάτωμα ενός άνδρος ντυμένου παράξενα με ένα παν-ταλόνι πυτζάμας με πλατείες, λευκές και κόκκινες γραμμές, μ' ένα λευκό που-κάμιο άνοιχτό στό στήθος και κόκκινη ζώνη. Στά κεφάλι του ήταν δεμένο ένα πολύχρωμο μαντίλι και τόν ένα μάτι του κρυβόταν πίσω από ένα τετράγωνο μαύ-ρο ύφασμα. Τό άλλο μάτι όρθοαινοκό κύταζε με ύφος έκπληκτο. Όπως είχε πη ό κ. Τάννιριτς, τόν αίμα είχε τρέξει άφθονο.

—Αυτόκτονος;

Ο Κόλλιερ κούνησε τόν κεφάλι του.

—Κύτταζε τά συσπασμένα χέρια του στήν άκρη τού πρεβόζιού. Τόν χτύπησαν ξαφνικά. Άλλωστε, θα έβρισκαμε κοντά του τόν όπλο...

—Χυδαίο έγκλημα, μούγκρισεν ο Λέιν. Θέλω νά λάβω μερικά μέτρα πρίν άκό-μη έλθω ο γιατρός. Με βοηθείς, Κόλλιε-ρ; Καλύτερα ο Άντερσον νά καθήση φρουράς στην πόρτα. Θα τηλεφωνήσω νά μου στείλουν ένα φωτογράφο.

Ο Λέιν δεν είχε άκόμη πείρα από πό-λοφονίες, αλλά ήξερε τί έπρεπε νά κά-μει.

—Καλά, είπε ο Κόλλιερ, αλλά μήν άρ-γήσης πολύ νά άνακρίνης όλους αυτούς τούς άνθρώπους. Τό σπύτ είχε θυσιολη-σά σκόταδι γιά είκοσι λεπτά και τόν έγκ-λημα έγινε μέσα σ' αυτά τά είκοσι λε-πτά. Η τρίτη αυτή πόρτα άριστεύει ά-σφαλώς θα γυαλίστν στόν κήπο, είναι κλει-δωμένη, και τόν κλειδί είναι από μέσα. Σημείωσε αυτό, Λέιν, είναι σπουδαίο.

Έθγαλε τόν κλειδί και πρίν τόν θάλη πάλι στή θέσι του τόν μύρσιος. Έπαιτα ηλπίσασε τόν πρεβόζι τού παραθύριού ό-που ξανοβρίσκε τόν Λέιν νά εξετάζει προσεκτικά τόν μέρος εκείνο πού έκκυ-ψε στό πάτωμα.

—Καμμία σαφανταρία χρώτων. Όρασις άνδρας και όπως φαίνεται ήρερος νά πε-ριποιείται πρίν εαυτό του. Αυτό τόν κοστού-μι πού περατόν τόν κατέσπεψε, ενώ αν φορούσε άπλό ποικίμοιο έσπερίδος με κολλαριασμένο στήθος, ίσως θα άπέφυγε τόν κτύπημα. Κανένα όπλο, εκτός άν είχε σκεπασμένο με τόν σωμα του και είχε προ-τιμότερο νά μή τόν μετακινήσουμε πρίν έλθω ο γιατρός.

Σηκώθηκε και κύταζε γύρω του. Τά πολύ γαλάζια μάτια του έλαμπαν από ευφροία στό μακρύ τού μελαγχρινό πρόσω-πο.

—Θέλω νά ιδώ τόν θωμάτιο τής μουσι-κής.

Ο Κόλλιερ άνοιξε τήν πόρτα στό θά-θος τής γαλερίας και άναψε τόν φώς. Ο σφυγμός του χτύπησε κάπως γρηγορό-τερα. Πέρασε από κανέναν τόν έλατο νά κυττάζει ήμψως ό δολοφόνος είχε κρυ-φτεί; Άλλά τόν θωμάτιο ήταν άδειο. Τά μάτια του κύταξαν πάνω από τά κεφα-λία τών δύο άνδρών... Ο Κόλλιερ, άκρι-δης παρατηρητής, τού έδωσε τριανταπέν-τε χρόνια.

—Θά ήθελα, κυρίες Ντάροου, νά μού λέγατε τί κάμτατε στό τήν στιγμή πού μοι-κατε στό χώλ μετά τόν δείπνο. Η ώρα τότε θα ήταν... ..

—Περίπου έννά παρά τέταρτο» βειπνί-σασε έννιγνίτερα γιά νά έμπεράσουν οι ύ-πηρετες. Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ

Εν' ό γιανός έξήταζε τόν πτώμα. Ο Λέιν πήγε γιά δέκα λεπτά στό τηλεφώνο. Ο Τζωρτζ Τάννιριτς ρώτησε τόν Κόλ-λιερ:

—Είστε ύψιστάμενος τού άλλου;

Ο Κόλλιερ τού έξήγησε:

—Είμαι άπεσπασμένος στην ύπηρεσία Έγκληματικών Έρευνών τής Σκώτλαντ Γιάρντ και έμπερλήθηκα τής άδειας μου γιά νά έλθω στό Πάρμινοστερ νά περάσω μερικώς μέρες με τόν Λέιν, πού είναι φί-λος μου. Τόν συνοδεύω τελείως άνεπι-σήμως. Αυτός έχει άναλάβει τήν υπόθε-ση.

του Μεθωνιτιστή

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΝ
Σάμ Ρόκερς

σιν και άν ή παρουσία μου σάς ένοχλή-όηποσδήποτε, είμαι πρόθυμος ν' άποσυρ-θώ. Σας όμολογώ ότι ή υπόθεσις με έν-διαφέρει και θα προτιμούσα νά μείνω...

—Όχι, όχι, μείνατε! Άνεφώνησεν ο Τάννιριτς. Νά και ο έννομοτάχης.

—Λοιπόν, κυρίες Τάννιριτς, είπε ο Λέ-ιν, τώρα θα σάς παρακαλούσα νά μου δώ-σете τά όνόματα τών προσκεκλημένων σας. Πρέπει νά τούς άνακρίνω.

—Άδριο τόν πρώτο;

—Όχι, κυρίες, λυπάμαι, αλλά ή υπόθε-σις είναι πολύ σοβαρή γιά ν' άναβάλου-γιά αύριο. Όταν οι ύπηρετες έφυγαν γιά τόν χωριό ζώσε ό κ. Σταάλλαρ;

Ο Λέιν είχε βγάλει τόν σημειωματάριό του και έγραφε.

—Βεβαίως. Ο Μάννερς, ο μάγειρός μου ήλθε στην τραπέζαρία νά με ειδοποιή-ση ότι φεύγουν στό με λεωφορείο. Άργώ-τερα περάσαμε στό χώλ και είδα τόν Σταάλλαρ πού βάδιζε μπροστά μου.

—Όποτε οι ύπηρετες άποκλείονται. Έ-πισης σεις και ή κυρία Τάννιριτς... Οι προσκεκλημένοι σας.

—Λοιπόν, αυτό είναι, ο εξάδελφός μου ό σέρ Γιούστας Τάννιριτς και ή μνηστή-της, ή δας Ντίνα Στόρεν. Ο φίλος μου Χούγκ Ντάροου, πού ήρθε τόν πτώμα, και ή κυρία Κλέαρ, μιά παλιά φίλη μου. Η Άντζελ Χάδελαν, πού είναι ένα είδος προστατευμένης τής γυναίκας μου, με τόν άδελφό της Τζούλιαν. Ο Τζάκ Νόρ-ρις, ο γιός τού έφημερίου, ήλθε νά μας δρψ με τίς άδελφές του, τή Βαρβάρα και τή μικρή Τζούν, και με δύο συμφοιτη-τές του... Τό άπόγευμα πατινάρισαν μαζί μας στή λίμνη τού πάρκου.

—Κανέναν άλλος;

—Όχι.

—Δεκατέσσερες όλοι-όλοι. Καλά, τώ-ρα μετά τή διήγησή σας, νομίζω ότι πρέ-πει ν' άρχισω άπό τόν κ. Ντάροου.

—Έξέταση νά σάς πώ ότι ο Ντάροου έ-χει τυφλωθεί στόν πόλεμο, ο καυμένος. Νομίζω ότι είναι στή θιλωσθήκη με τόν εξάδελφό μου, τή νέα Χάδλιντ και τά παιδιά τού έφημερίου. Παραπλεύρως στην εισοδα είναι ένα μικρό θωμάτιο πού τόν χρησιμοποιώ γιά γραφείο... Θέλετε νά πιά στόν Ντάροου νά πάν νά σάς συ-ναντήσω εκεί;

—Θά ήταν τόν καλύτερο, κ. Τάννιριτς. Μόλις τούς άφισε ο Τάννιριτς, ο Λέιν γύρισε στό φίλο του.

—Είπε πολύ άναγνιστός έδώ πέρα. Δεν άκουσα ποτέ κακό λόγο γ' αυτόν... Τι σκέπτεσαι;

—Μού φαίνεται πολύ νευρικός, άλλ' άν λάβουμε τόν όψη της περιστασίας, ή νευρικός πού είναι αρκετά δικαιολογη-μένη. Νά τόν νομίζω ένα.

Ο Λέιν πού ετοιμαζόταν νά καθήση, μόλις ήμπεκ ο Ντάροου, σκαβήθηκε και πρόσφερε μιά καρέκλα στόν τυφλό.

—Καθίστε, σάς παρακαλώ, κυρίες Ντά-ροου.

Ο Χούγκ Ντάροου ήταν ένας αδύνα-τος μελαγχρινός άνδρας με τά μαύρα μαλλιά του ριγμένα πίσω. Φορούσε ένα παλιό μπλε κοστούμι και τά ώρτια του χέρια ήταν εξαιρετικά άπεριποίητα. Τά μάτια του κύταξαν πάνω από τά κεφα-λία τών δύο άνδρών... Ο Κόλλιερ, άκρι-δης παρατηρητής, τού έδωσε τριανταπέν-τε χρόνια.

—Θά ήθελα, κυρίες Ντάροου, νά μού λέγατε τί κάμτατε στό τήν στιγμή πού μοι-κατε στό χώλ μετά τόν δείπνο. Η ώρα τότε θα ήταν... ..

—Περίπου έννά παρά τέταρτο» βειπνί-σασε έννιγνίτερα γιά νά έμπεράσουν οι ύ-πηρετες. Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου έδώ και μιά βδομά-δα και με κάλεσε νά έλθω έδώ γιά τήν Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τόν άπο-γευμα με τόν ίδιο τραίνο πού ήλθαν και οι Χάδλιντ. Τό μόνο πρόσωπο πού γνω-ρίζω είναι ή κ. Κλέαρ.

—Ποιό καλά, κυρίες, είπε ο Λέιν, συ-νέχεται λιγάκι.

—Αυτό είναι όλο, ένοχάρκως έπαιτα ά-πό μιά στιγμή. Έτρεξα στό χώλ και φύ-γαξα ν' άναψούν τά φώτα. Οι άνδρες έ-φθασαν. Ο Τάννιριτς και ο εξάδελφός του ήπικαν και άνεγνώρισαν τόν Σταάλλαρ.

—Ποιό καλά.

—Ο Λέιν έπαιτανε κύκλους και σταυ-ρούς στό στυπόχαρτο πού βρισκόταν μπροστά του.

—Υποθέτω ότι γνωρίζετε καλά τόν σπύτ; Μένετε σουνά σ' αυτή τή βίλλα;

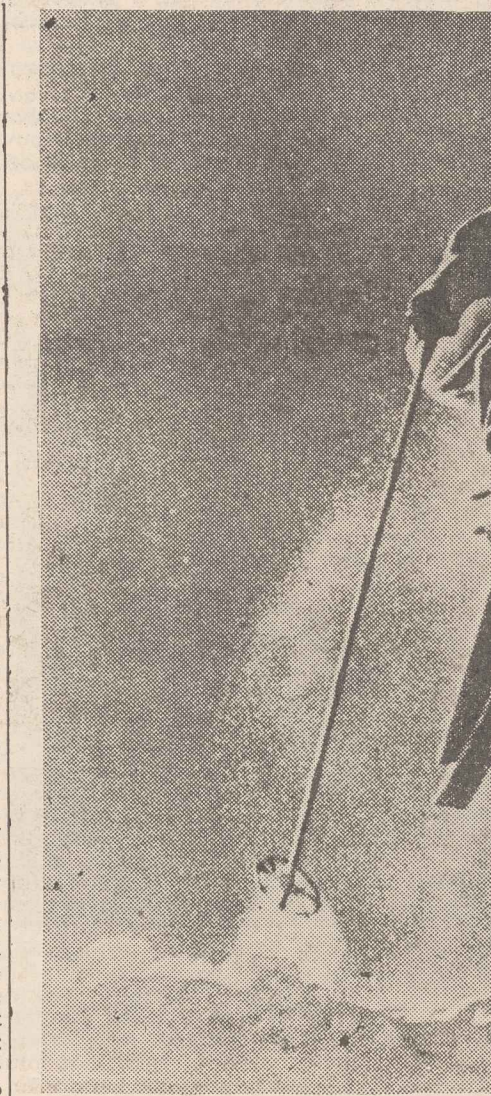
—Όχι. Είχα έρθει μιά φορά κάτρί πέρα-σά τίς διακοπές τού Πάραχ, όταν ήμουν δώδεκα χρόνων, ο Τάννιριτς ήταν συμ-μνηστήρας μου. Ξανασυναντήσαμε μαζί κατά τόν διάστημα τού πολέμου σ' ένα ά-νταρτίον άξιωματικών στό Ρίτμοντ, και έπαιτα χάσαμε ο ένας τόν άλλον. Ο Τάννιριτς με συνήντησε τυχαία σ' ένα δρόμο

ΤΟ ΣΚΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΥ

ΠΗΔΗΜΑΤΑ 100 ΜΕΤΡΩΝ!

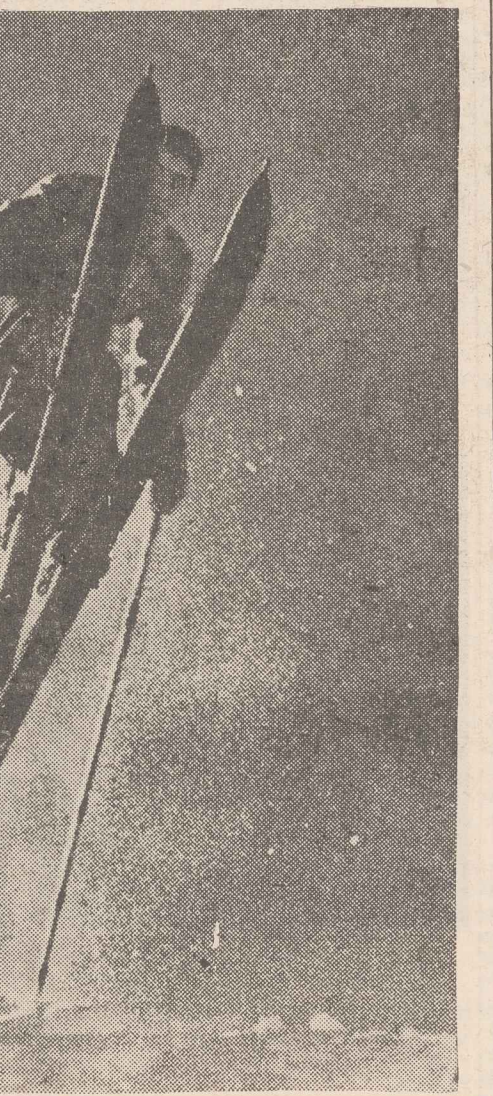
ΜΠΗΚΑΜΕ αίσιας στον χειμώνα. Περί αυτού δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Μας το μαρτυρεί ο ακατάστατος καιρός, ο διαρκώς καταπολεσμένος και βροχερός 'Αττικός οράνας, το κρύο που άρχίζει να γίνεται αισθητό και ακόμη — ίσως το κυριότερο — οι κάταινες κορυφές της Πάρνηθας, που μας στέλνουν από τα ύψη των χειμερινών του χειμάνων. Χαρας εαγγέλια για τους φίλους των χειμερινών σπόρ. 'Αναμένουν πως και πως να χιονίσει ώστε να μπορέσουν να επιδοθούν με λαχτάρα στα παντοειδή χειμερινά σπόρ. 'Εχουν έτοιμασει όλα τα σχετικά «σύνεργα» για την «εκστρατεία» προς το χιονισμένο βουνό, που αποτελεί γι' αυτούς αληθινή απόλαυση. Σαρραντάκι, Ζήρεια, Ζέλι, Πάρνηθα και μερικά άλλα βουνά μας έχουν κάθε χρόνο όλους τους πιστούς της λευκής νύμφης, που απολαμβάνουν με όλη την άνεση το σκι και τους αγώνες. Βλέπετε το σκι, έγινε και στον τόπο μας σπόρ της «μόδας» και άρχισε να διαδίδεται με καταπληκτική ταχύτητα μεταξύ των φιλάθλων και των ορειβατών. Με την διαφορά ότι ενώ στην Ευρώπη, λόγω του κλίματος και άλλων αιτίων, απολαμβάνει κανείς το χιόνι, όλον τον χρόνο, στον τόπο μας μόλις λίγους μήνες μπορεί να «σκιάσει». Το θερμόν κλίμα μας λιώνει γρήγορα το χιόνι, στα μέρη εκείνα που προορίζονται για αγώνες και χειμερινά γενικά σπόρ. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο στην 'Ελβετία, Αυστρία και την Γαλλία. Στις μεγάλες πόλεις, όπως το Παρίσι και το Βερολίνο για να αποσοβήσουν την χειμερινή απομάκρυνση των πλουσίων και γενικά των φιλάθλων — πράγμα που ζημιώνει πολύ τους διαφόρους επιχειρηματίες — σκεπθθηκαν να δημιουργήσουν τεχνητά «σπόρ ντ' ιέρε». Κατεσκεύασαν δηλαδή απόρρητες αίθουσες, που τις έσκεπασαν με παχιά στρώματα από τεχνητό χιόνι.

Ακόμη κατεσκεύασαν οώματα, άνθρω- ρίες, εμπόδια κτλ. ώστε να εινε δυνατόν να γίνονται αληθινές χιονοδρομίες. Με ειδικές εγκαταστάσεις καταρβώθη επί- σης η κατασκευή μιας πίστας από πα- γμένο νερό για το πατινάς. Συγχρό- νως ο έξυπνοι αυτοί επιχειρηματίαι των «χειμερινών σπόρ μέσα στην πόλη» συνεκέντρωσαν σπουδαίες δρχήστρες, ατρεσών από καλλιτέχνες κτλ. ώστε να παρέχουν κάθε είδους ποικιλία που θα μπορούσε να δημιουργήσει ρεύμα κοσμη- κής κινήσεως. Αλλά παρ' όλα αυτά ο κόσμος έννοιε ότι απολαύση τα παιχνί- δια του χιονιού και του πάγου μέσα στο φυσικό των περιβάλλον επάνω στις χιο- νισμένες κορυφές — μες και τις παγο- μένες επιφάνειες των διαφορών λιμνών.

Εκείνοι που κατάρβωσαν να μεταβί- λουν τα χειμερινά σπόρ σε διεθνή κοσμική κίνηση ήταν οι Γάλλοι. Το Σα- μονί, το μικρό χωριό των Γαλλικών 'Αλ-

πων, το οποίο άλλοτε έγρασίμευε ως «Φαετρία εκκινήσεως των ποδών δρει- βτών, οι οποίοι έννοουσαν να άνεθουν εις την κορυφήν του 'Αλευκού 'Ορους» σήμερα εξέλιχθη εις το μεγαλύτερο και περισιότερο πησιμμένο κοσμοπολιτι-

κό κέντρον «παραιοεισέσεως». Τά ξενο- δοχεία του σήμερα εινε αληθινά παλά- τας, άνωτερα και της Νικαίας ή της Ντω- βίλ. 'Εκεί συγκεντρώνονται όλοι οι λά- τρες του βουνού και του χειμάνιου σπόρ από κάθε γωνία του κόσμου. Κυρί- ες και δεσποινίδες των ασολιών των

μεγαλουπόλεων δέν διατάζουν να σηκά- νονται τα χαράματα και να ξεκινούν από το ξενοδοχείον προς τις χιονισμέ- νες, ντυμένες με όλη τη γυναικεία φι- λαρέσκια τις θαρείες φανέλλες, τα δε- λουδινα πανταλόνια με τις ψηλές μά-

σε γέλια, τραγούδια και γαργές. Τά πα- χυντία άλλως τε του βουνού με σκι, τα έλκυθρα, τα «κουτίτια» που γλιστρούν έ- χοντας μέσα ομάδες κλπ., ποικιλούν σε άπείστευτο βαθμό. Τό κέντρον όμως των χειμερινών σπόρ όλης της Ευρώπης εινε αί 'Αλπει. Αύ- τες μαζεύνουν κάθε χειμάνω τους μεγα- λυτέρους άσους του σκι που αμύλλων- ται ο ένας τον άλλον σε ικανότητα και δεξιότητες. Παράλληλα όμως έχει αναπτυχθι στα μέρη αυτά τεραστίως και ο αλπινιστικός τουρισμός. Σε όλη 1500, 2000 και 3000 μέτρων, που ή φύ- σις έννοει την τέλειση των χιονοδρομίων και παγοδρομίων, έχουν σήμερα ανακύ- ψει, ως διά μαγείας, ξενοδοχεία και του- ριστικά κέντρα, όπου οι εκδρομείς βρί- σκουν κάθε άνεση και όλα τα κομφορ των πόλεων. Οι 'Ελβετοι απέδειχθησαν μοναδικοί στο να χρησιμοποιήσουν και να εκμεταλλευθούν καταλλήλως το δύ- ρο αυτό που τους έδωσε ή φύσις, δηλαδή το ατέλειωτο βουνό τους, τις χιονισμέ- νες ράχες, τις παγωμένες λιμένες και τα πο- λυάριθμα μονογενή χιονοιμένα ποεία. Σε κάθε γωνία ελβετικής γης έσφυρνώ- νει και ένας δονωντός σιδηρόδρομος που χωρίς κόπο σάς οδηγεί κατ' ευθεί- αν σε ύψηλα κέντρα των χειμερινών σπόρ!

XXX

Όταν πέρσιον έγιναν οι χειμερινοί 'Ο- λυμπιακοί Αγώνες, όλοι θαύμασαν την ικανότητα των Σουηδών και Νορβηγών στα πηδήματα τους με το σκι. 'Εβδούμη- τα περίπου μέτρα με το σκι πήδησε ο πρώτος νικητής και καθώς πηδούσε στο κενόν, έδιδε την έντύπωσιν ενός μεγα- λου πουλιού που πετούσε με ρυθμικές κινήσεις. Σήμερα και το ρεκόρ αυτό κατερίφηθη. Ένας Νορβηγός, ο Μπουά- λγροντ, κατάρβωσε να πηδήσει με το σκι μια απόστασι 97 μέτρων, καταρίπτον- τας έτσι κάθε ρεκόρ! Φαντασθήτε την τεραστίαν αυτή απόστασι και θα λάβετε μια ιδέα για το κατάρβωμα του Μπουά- λγροντ, που έμεινε στο κενόν με άνοι- κτά τα χέρια πετώντας ρυθμικά. Στην 'Ελλάδα το άγώνισμα αυτό δέν έχει με- γάλην διάδοσιν παρ' όλην την εξέλιξιν του σκι. Οι χιονοδρομείς μας προτιμούν να «σκιάσουν» στις διάφορες βουνολα- γίες, αποφεύγοντας τα επικίνδυνα πηδή- ματα που εινε για τους τολημάρους και πεπειραμένους. Μέχρις του λοιπόν απο- κτήσωμε και άλλες — χιονοδρομικές — άρκεσούμε στους αγώνες — σκις θαμιά- ζοντες από της όδδης τα κατάρβωματα των ξένων.

Σ—

κοντα έπι της ταχυδρομικής του υπηρε- πίας, ο Μπαρλέυ διέτρεξε 300.000 μίλια. Τό τελευταίον της σειράς αυτής το διέ- τρεξε την 20ην τέρε, μινός, όποτε συ- νεπλήρωσε και τα πενήνκοντα έπι της υπηρεπίας του. Εινε σήμερα 63 έτών και ηρσιος το έργον του συνοδεύον τον γέροντα πατέρα του, ταχυδρόμον και αυτόν. Όταν έκαμε την πρώτν διαδρο- μήν εις Μπριβελις ήτο 13 έτών. 'Εκτοτε καμ' έκδοσιν διατρεχεί 20 μίλια. Μόνον δύο έπι, κατά τα όποια υπηρέτησεν εις το ναυτικόν, εικεν αποσυρθι της υπηρε- πίας, και άραιρει τον άριθμόν των μιλίων, τα όποια θα διέτρεκε κατά τα έπι αυτά, εκ του άριθμού των μιλίων τα όποια ανα- λογούν εις πενήνκοντα έπι υπηρεπίας.

XXX

Οι αθλητικοί κύκλοι της Γαλλίας σκέ- πονται να ιδρύσουν Πάνθεον διά τους άθλητάς. Οι ποινταί, οι μεγάλοι πολιτικοί, οι μεγάλοι φιλόσοφοι, οι μεγάλοι στρατι- ώται έχουν το Πάνθεον των. Διά τους άθ- λητάς, οι όποιοι αντιπροσωπεύουν το πνεύμα μιας εποχής, δέν υπάρχει θέσις εις το Πάνθεον. 'Ανάγκη επομένως να ιδρυθι ένα ιδιόκτητον, εις το όποιον να αναπαύονται τα οστά εκείνων, οι όποιοι διεκρίθησαν εις οιονδήποτε είδος αθλη- τισμού. Τό Πάνθεον των άθλητών θα ι-

δρυθι εις το Νειγύ και θα γίνη άμέσως ή μετακομίδι εις αυτό τών όσων τών άεροπορών Γκυγενέρ και 'Αντερ, το πό- λερ, δηλαδή Ρενάλτ, του δρομέως Μπουεν και του άθλητου Μουέν. Μια έπιπορτή θα καθορίζη ποιοι τών άθλητών θα δικαιού- νται θέσεως εις το Πάνθεον μετά τών θά- νατόν των.

XXX

Ο Κάρολος Ντοαγίν, Γάλλος εισοδη- ματίας, 26 έτών, άπέκρινεν έντός δύο έτών τόνον πάθος όποτε όσμερον, παρ' την νεαράν ηλικίαν του, ζυγίζει 135 κι- λώγραμμα Διά να άδυνάτιση έπεδόθη εις το τένης και έντός ολίγων μινών έ- γινε τόνον καλός παίκτας, ώστε τελευταί- ως προκάλεσεν εις άγώνη τών διδασκα- λών του Μπρού, 'Ο Μπρού εινε από τούς καλλυτέρους παίκτας, άλλ' οι όροι του άγώνος, όπως έτέθησαν ύπό του Ντο- αγίν, εινε τιοσούτοι, όστε ή νίκη του κα- θίσταται προβληματική. Μετάξύ του Ντο- αγίν και του Μπρού, υπάρχει διαφορά βάρους 62 κιλονόρμιν. Τό βάρος αυ- τό θα το προσέθει ο Μπρού εις το σά- μα του φέσων ζώνην ειδικήν πλήρη βα- ρών μεταλλών. Οι φιλαθλοι έν Γαλλία ά- ναμένουν μετ' ένδιαφέροντος το άποτέ- λεσμα του άγώνος.

Ο 'Ερικ Μπαρλέυ, ταχυδρόμος εις Φό- ρεστ Ντίν, καυχόται ότι εινε ο μεγαλει- τερος πεζοδρόμος της 'Αγγλίας και ίσως του κόσμου ολοκλήρου. Κατά τα πενήν-

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ο άνθρωπος, ο οποίος σήμερα φορεί τα πολυμύτερα ένδύματα εις τών κό- σμον εινε ο Τζάκ Σάρκευ, ο άλλος πρω- ταθλητής της πυγμαχίας. Κάθε φορεσιά του Σάρκευ στοικίζει, γράφουν τα άμερι- κανικά φύλλα, πενήντα λίρας! (30.000 δραχμάς περίπου!). Η απόκαλιψις αυ- τή ένινεν ένδοπιον ένός δικαστορίου της Βοστώνης κατά την δίκην του Σάρκευ εναντίον του ράππου του. Ένας ράπτης της Βοστώνης πεζοδρόμος, που παροβί- εις τον Σάρκευ δύο ένδομιάς άντι 50 λίρών. 'Ητοι να πληρώναται μόνον 25 λίρας δι' έκάστην ένδομιάσαν. 'Επι τη βάσει της προσφοράς αυτής του δευτε- ρου ράππου, ο Σάρκευ κατήγγειλεν επί- αλοχρηκερδεία τών ράππου του. 'Αλλ' ο τελευταίος απέδειξεν ότι μία ένδομιάς όπως ο Σάρκευ την θέλει με ύσασμα έν- τελως ελαττωτική, κατασκευάζόμενον δι' αυτόν και μόνον, δέν εινε δυνατόν να στοικίσι ολίγωτερον τών 50 λίρών!

XXX

Εις την Γερμανίαν υπάρχει όργανωμέ- νη συμμορία ληποδυτών των αυτο-

Ένα ανάνηγμα καταπληκτικής τόλμης, μυστηρίου και πε- ριπετειών.

Μία εύχάριστη άσκησης ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΦΑΝΑΤΙΚΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ

Οι διασημότεροι παίκται και οι μεγαλύτερες καραμπόλες.

Εύρίσκεται πράγματι εις περίοδον παρακμής το μπιλιάρδο: Εινε αλήθεια ότι δέν έχει πιά τούσους ένθέρμους όπαδούς ό- πως πρό ολίγων ακόμη έτών: 'Η άπάντοσι δέν εινε άπολύτως εύκολη. Διότι πιά μέν—αυτό παρατηρείται και ο' έμάς και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες—τά μεγάλα καφεναεία του κέντρου των μεγάλων πόλεων δέν έχουν ή δέν έχουν όλα πιά, την καίρια σφαιριστήριον που είχαν ακόμη προπολεμικώς και ή όποια συνεκέντρωνε τότε πλούσια πελατεια και παίκτας και άλλων που παρακολουθούσαν και έκανον την σχετικήν κρι- κήν του παιχνιδιού! Αλλά όλα τα καφεναεία των συνοικιών και των επαρχιών έχουν το μπιλιάρδο τους και τούς μανιώδεις παίκτες του. Πολλές λέσξεις επίσης έχουν σφαιριστήριον, άν και εκεί όπως σε όλα τα σπία οκεδόν, το άλλο πράσιον τρα- πέζι—το μικρότερο ή μεγαλύτερο με πολύ περισσότερη ποικι- κία συγκινήσεων—άντικα τέσπορε το κοίλο, μακρου- λό τραπέζι όπου οι άσπρες φιλιπποίνες μπάλλες έν- τέχνως κτυπούμενες με τις στέκες, τρέκουν όρμη- τικές, κάνουν γκέλ στο δι- άζωμα, επανέρχονται και κάνουν τις καραμπόλες.

Εκτός από τα διάφορα παιχνιδία χαρτιών, τώρα τελευταία το μπιλιάρδο έ- χει να αντιμετωπίση και άλλον συνανταστικό: το μικρό μηχανικό μπιλιάρ- δο, που μοιάζει σάν εκεί- να που έχουν τα παιδιά, στα όποια ή σφαίρα σπρώ- κνεται με μία σούστα για να άνεβή ως το άκρο του ντιστού πίνακος και να κω- λησιν κατόπι προς τα κά- τυ. Στην κάθοδο σταματά σε όρισμένα βαθμολογία- τα και σημειώνει 25, 50 ή 10. Αλλά με όλα αυτά, και άν και φαίνεται ότι έχει ζήσει ήδη αρκετά χρόνια, το μπιλιάρδο δέν φαίνε- ται καθόλου να κλείνη προς την όδω του.

Οι καραμπόλες των μεγάλων πα- κτών φθάνουν καμιά φορά τις 200.

Ποιά ακριβώς ή καταγωγή του ώραιου και εύγενικού αυτού παιχνιδιού; Πολλές χώρες το διεκδικούν. Πάντως φαίνεται ότι στον δέκατον έκτον αιώνα ήτο το πιο άναποτό παιχνίδι της καλής κοινωνίας.

Πρώτη φορά δε εμφανίζεται σε έπίσημο έγγραφο ως έπι- πλο, όταν, το 1514, αναφέρεται στην άπογραφή των κινήτων μιας κυρίας της Γαλλικής 'Αυλής, της Καρλόττας ντ' 'Αλ- μπέρ.

Εινε αλήθεια ότι κατά τον Σαίξπηρ — πέμπτη σκηνή της δευτέρας πράξεως του έργου του «Αντώνιος και Κλεοπά- τρα» — οι Αιγύπτιοι της εποχής της μεγάλης αυτής βασιλεί- ας των έρωτων... μπιλιάρδο, αφού ή ίδια ή Κλεοπάτρα περ- νάν την ώρα της παίζοντας με τόν ευνούμενον ευνούου της. Τιοπο άπολύτως όμως δέν αποδεικνύει την Ιστορικήν ακριβείαν των λεγομένων του μεγάλου ποιητού.

Φαίνεται ότι έκανε αλφώς, «ποικιτική άδεια», μετατόπιση χρο- νολογική άριςμένων γεγονότων.

Τό 1587 το αναφέρει, έπίσημως πάλι, ή Μαρία Στούαρτ ο' ένα γράμμα της από 17 Φεβρουαρίου προς τόν άρχιεπίσκοπο της Γλασκώθης, στον όποιον παραπονείται ότι ο δεσποφλα- κής της «δδωλας» το μπιλιάρδο από το κελλί της για να δη- μιουργήσουν βέβη.

Στον Λουδοβίκο XIII οι Ιστροί είχαν παραγγείλει να παίξη πολύ μπιλιάρδο για να τόν βοηθήση, ή όχι βία αυτή άσκη- σις, να κωλύει εύκολότερα τις τεράστιες ποσότητες τροφής, με τις όποιες εφόρτωνε το στομάχι του.

Όπως έλέχθη ήδη, εκτός των Αιγυπτίων, οι 'Αγγλοι, οι Γερ- μανοί, οι 'Ιταλοι και οι Γάλλοι ζητούν να άναγνωρισθόν ως έφευρετάι του μπιλιάρδου χωρίς να υπάρχουν πουμενά άπε- δείξεις πραγματικές που θα έπεδείκνυναν ποιος έχει δικόν. Τό βέβαιον εινε ότι σε όλες αυτές τις χώρες, σүн τη χρόνν, έπέφεραν διάφορες τροποποιήσεις και βελτιώσεις που έδωσαν εκατομμύρια σε μερικούς έξυπνους άνθρωπος.

Στην Γαλλία, το 1610 μόνο το σωματείο των σφαιριστών εί- χε το δικαίωμα να χρησιμοποιήσι δημοσία μπιλιάρδο, διότι το παιχνίδι αυτό έθεωρείτο άποκλειστικό προνόμιο των ευγενών και των πλούσιων.

Το αντίνον, στην 'Ιταλία, την ίδια εποχή, ή χρήσις του μπιλιάρδου ήταν έλευθερά μέν, αλλά, πάντως, υπό άστυνο- μικόν έλεγχον και επίδελψιν.

Τελευταίως — γ' ν' ν' άποδεικνύει ότι εξακολουθεί να έχη πολυσύριμπος πιστούς — το μπιλιάρδο εισήχθη στα μεγάλα υ- περδικανεία όπου οι μηχανικοί επένεισαν ολόκληρη συ- σκευή για να παραμείνη ακίνητο και όταν το πλοίο χορεύη στην τρικυμία.

Τό μπιλιάρδο έχει και τούς πρωταθλητάς του, αυτούς τούς «μάνους της μπιλίας», οι όποιοι καταρβώνουν να κάμουν στην σειρά 200 και 250 καραμπόλες! Στο μεγάλο τουρνουά μπι- λιάρδου που όργανοται κατ' έτος στο Μόντε Κάρλο, λαμ- θάνουν μέρος οι μπιλιάρδοι παίκται, εκ των όποιων ο δια- σημότερος εινε ο 'Ιταλός 'Αττίλλιο Γεατάνο. 'Ο παίκτας αυ- τός κατάρβωσε προπέρουν στη σειρά 281 καραμπόλες! — πράγμα που αποτελεί, καθώς φαίνεται ένα ίλιγγιώδες ρεκόρ.

ΥΑΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Νά προλάβη

— 'Ο μπαμπάς εινε ότι στο γάμο μας, θα μάς δώση ένα στρογγυλό τσέκ! λέγει ή έξυπνη άρραβωνι- σμένη στον άρραβωνιστικό της.

— Άν ειναι έτσι, άπάντα ο έξυ- πνότερος άρραβωνιστικός, πρέ- πει να κάνομε πρωί — πρωί το γά- μο, να προλάβομε, γιατί οι Τρά- πεζες κλείνουν το μεσημέρι.

Σύγχρονα ήθη

Η κυρία 'Αδοκίδου πήγε έπίσκε- ψη ο' ένν φίλοι της εις σπία. Χτυπά και της άνοιγει ή υπηρέτρια.

— Έπάνω ειναι οι κύριοι σου ;

— Όχι, κυρία.

— Βγήκαν έξω ;

— Ναι. Πήγαν και οι δύο στο κου- ρείο. 'Ο κύριος για να κάνη κατα- ρά τα μαλλιά του και ή κυρία για να κόψη τα δικά της !

Ευκαιρία!

Η πεθερά. — 'Ας έδωπα παιδί μου την Πάτρα ακόμη μία φορά, κι' ύστερα άς πέθαινα !

— Ο γαμβρός (φωτισμένος). — Νά καλέ μπέερα, τ' άπόγευμα φεύ- γει ένα θαπόρι κατ' ευθείαν !

Γιατί πέθανε

— Έμοθα πως πέθανε ζαφνικά ο θεός σου. Μά δέν εινε κανένα να τόν παραστή ;

— Πώς ! Πέντε γιατρούς.

Τό πνεύμα της εποχής

— Άν έπρόκειτο να διαλέξης με- ταξύ ένός εκατομμυρίου και έ- νος νέου με τόν όποιον να παουν έρωτευμένη, ποίον θα έπρωτιμού- σες ;

— Αύτον με τόν όποιον θα ήμουν έρωτευμένη.

— Μα αυτόν ακριβώς θα έρωτευ- όμουν.

Λογική

— 'Ηθελα να παντρευθώ, αλλά ο φίλος μου ο Γιάννης έχει αντίρρη- σεις.

— Καί εξαρτάται από τούς φίλους σου για τέτοια ζητήματα ;

— Αναγκαστικώς άναγνέτ'ε μου, γιατί θέλω να πάρω την άδελφή του.

Στενοχωρίες

Ο δικαστής (στον χρεωκοπημέ- νον) — Λοιπόν, ποτε άρχισαν οι στενοχωρίες σας ;

Ο χρεωκοπημένος (δείχνοντας τους πιστώτας του) — Ήθελε να ή- τε οι στενοχωρίες των κυριών απ' εδώ !...

Στό δικαστήριο

Ο πρόεδρος. — Κατηγορούμενε, το ένγκλημό σου ειναι άποτρόπιον. Τολμάς τον δέν σε τύπτει γ' αυ- τό ή συνείδησις σου ;

Ο κατηγορούμενος (ύστερα από σκέψη). — Ναι, ρωπάω, κυρ- πρό- δρε, το δικηγόρο μου, γιατί έγώ από... νομικά δέν σκαμπάζω !

ΣΩΤΗΡΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

— Καί τώρα τί θέλετε να τρα- γουδήσω ;

— Τό «Τραγουδι δίχως λόγια».

Αί έπιστημονικάί πρόοδοι

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΔΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑΣ ΙΔΙΟΤΗΤΑΣ

Πώς άνεκαλύφθησαν αί εύρετικά του ιδιότητες.

Όταν πρό τιμών έτάν ο 'Αμερικανός μηχανικός 'Ορθλ Μέλαντ παροτήρησε ότι είχε πωρετό μετ' άστων χρώνν ποι- ποί άσυρματο με βραχεία κύματα, δέν μπορούσε να φαντα- σθι βεβαίως ότι ή παρτήρησις του αυτή θα άπέτελει την ά- παρκήν νέας θεραπευτικής μεθόδου. Έντός ολίγου πράγματι σε όλες τις μεγάλες πόλεις των 'Ηνωμένων Πολιτειών ιδρυ- θησαν ειδικά ιατρεία, εις τα όποια κιλιάδες άσθενείς έθερα- πεύοντο από διάφορες άρρώστιες διά των βραχέων κυμάτων.

Τούτοκράνως, οι έπιστήμονες όλου του κόσμου ήρχισαν σκε- τικούς πειρατισμούς και έντός του τρέκοντος έτους έγιναν δύο διεθνή συνέδρια για την μελέτη της νέας θεραπείας, το ένα στη Νέα 'Υόρκη στις 31 Μαΐου, υπό την προεδρίαν του καθηγητού 'Αλεν Βίηλ και το δεύτερο στη Βιέννη στις 17 'Ιουλίου υπό την προεδρίαν του καθηγητού Λιμπερνι. Καί τα δύο συνέδρια έπι- στολοποιήσαν τα θαύματα ά- ποτελέσματα της κυματο- θεραπείας. Στη Γαλλία, και δ' ό στο Παρίσι, όπως και στις άλλες ευρωπαϊ- κές πρωτεύουσες, έχουν ιδρυθι ήδη τέτοια ιατρεία. Οι άσθενες όπου ζαλιώ- νονται οι άσθενείς, μοιά- ζουν με κάποιον με έργοστα- σιον παραγωγής ηλεκτρι- κού ρεύματος παρά με κλι- νικήν. Κάτασπρες και κα- τακάσπρες, έχουν εις το μέσον κωδωκίς συσκευ- άς με κρυσταλλίνα τοιχώ- ματα, μέσα από τα όποια παίνονται συμπυκνωτήρες, σωληνοειδείς και λυχνιαί εκπομπής ύψους άνω των 50 εκατοστούμετρων. Μόλις ως τοποθετηθι έν υποκει- μένον έντός αιώρουμένου πεδίου, ή ένέργεια των βραχέων κυμάτων επιφέ- ρει άμέσως επιτάκτως της κυκλοφορίας, διακονο- νήσας και τούς άρτηρι- ούς και τούς φλεβίους, τούς άρ- τριακούς πείρους, αύθουν του τόνου των καρδιακών συστολών, πολλαπλασιάζοντάς ή πλουσιόποιον τών αίμοσφαιρίων. Τούτοκράνως, ή λειτουργία των άσθενών έσωτερικής έκκρίσεως, των όποιων εινε γνωστός ο πρωτεύων ρόλος επί της υγείας μας και επί του σκεπτασμού του σώματος μας άκόμη, γίνεται δραστηριώτερα και κανονικώ- τερα, όλα αυτά έκτός την έπιδρασιν των μετ' άστων άνα- θαμώρη κανείς λαμπρόν την έπιδρασιν του μετ' άστων άνα- στον θεραπευτικού αυτού μέσου επί του διακονισμού των ζωικών λειτουργιών, δια του όποιου τελειοποιείται το έργον της φύσεως και διορθώνονται οι ανεπάρκειές της!

Τά βραχεία κύματα έφωτισθησαν κατά πρώτον στις άσθε- νείες όπου ο πόνος κυριαρχεί. Οι ρευματισμοί, οι νευρίτιδες, οι ισχιαλγίαι, οι αγκυλώσεις τόνον επώδυνου, προερχόμενες από παλαιάς αρθρώσεις, άπληυστον κατά πρώτον των αναβών πείρους έσθλας, και τι γρήγορα εκδηλώνεται τα άναθα κύ- τά! 'Επειτα από έκτακτες έφευρήσεις, ο πόνος έσθλασται, τις περισσότερες φορές για να μην ένασθρη πιά και οι παρα- μορφώσεις τείνουν και αυτά σιγά-σιγά να έσθλασθώσουν. 'Η έσθλασται έπείσθη κατόπι εις την κατ' έσθλιν επώδυνον άσθενείαν, την σπασμικήν, όπου και πάλι τα βραχεία κύματα απεδείχθησαν άνωτερα πάλιν άλλης θεραπείας.

Στις άσθενείες της κυκλοφορίας, τα βραχεία κύματα έπα- νάφθησαν εις την κανονικήν των εκδηλώσιν την πρωταρχικήν αυτήν λειτουργία και έπέφεραν εις παλαιάς φλεβικές άνω- ως και εις πρόσφατες εξ' άνοικτων κιρρών, να πειρατισθών έλευθερά, επαναφέροντάς τας τας κινήσεις και τούς άσπασμούς εις την άρκινήν των κατάρσιν. Η ένέργεια ά των επί της δοθινώσεως του ανθρώπου, των φλεγμονών και των άδενιτιδών, εινε έπίσης άσθλαστική. 'Ο πόνος πάλιν μετά τας πρώτας έπεμβόσεις και ή θεραπεία επανέρχεται ια- χυτά. Πόλλαι άσθενούντες άνευρίσεις διά της χρήσεως των και δια της διαλυτικής των ένέργειών. Οι συμφορές, εις τας όποιον άσθενούν, άτι άν άσθενήσιν και οι όποιοι εινε 20- σον επώδυνου, διότι περιορίζουν και συνδέουν διάφορα ό- γανα, διαλύονται κυριολεκτικώς υπό την έπίδρασιν των βρα- χέων κυμάτων και άσθλουν ούτω έλευθερά τα σπλάχνα, το ήπαρ, τόν στομάχον κλπ.

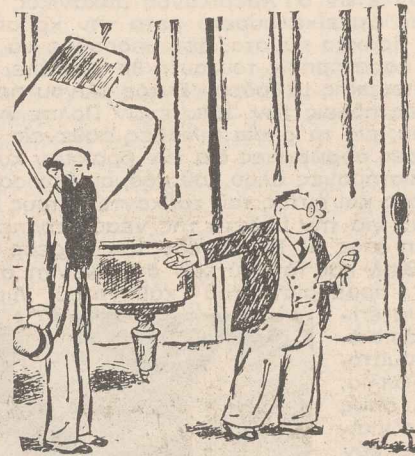
Όπως είπαμε ήδη δε, παίζουν πρωτεύοντα και άποτελε- σματικό ρόλον εις την θεραπεία όλων των άσθενών των άσθενών έσωτερικής έκκρίσεως.

Αυτή εινε μία ταχεία άναμώρησις των διαφόρων άσθενών, τας όποιες θεραπεύουν δια των βραχέων ακτίνων και δια της τοπικής εφαρμογής και έπεμβόσεως των. Η χρήσις των όμων εύρίσκει και γενικότεραν έφαρμογήν, ή σπουδαιότερα δε ό- λυν εινε ή δημιουργία τεχνητού πυρετού. Δέν πρέπει να άπ- σιμονήθη ότι ο πυρετός δέν εινε άσθενεία, αλλά ή εκδήλωσις της άντιδράσεως του όργανισμού κατά της άσθενείας. Η Ιατρική έπιστήμη πάλιν έκείνη πολλών έτών προσπαθεί να θεραπεύη βαρύντας άσθενείας ως την γενικήν προάσυναν γενικών μορμών (ταμπές), την άσθενείαν κατά πλάκας, την άσθενείαν του Πάρκινσον και άλλας διά της προκλήσεως τεχνητού πυρετού δια του έμβολισμού με μικρόβια έλκώδους πυρετού ή χημικών τιμών προϊόντων. Έάν όμως αί μεθόδοι αυ- ται έδωσαν και διδουν ικανοποιητικά αποτελέσματα, δέν εινε ακίνδυνον το να εισάγονται εις τόν όργανισμόν βλαβερά προ- βόδια έπείσθη έπιστήμη ή έπιστήμη έκανε πάλιν κάθε έλεγχον. Μόλις τούτων άσθενών έφωτισθησαν με άσθενεία άσθενεία- σματα, τα βραχεία κύματα, έπανεγείσθησαν όλα τα δυσάρεστα άποτελέσματα, τα όποια συνεπείσθησαν οι άλλαι μεθόδοι.

Η Ιατρική κατέχει ούτω: Έν άπολούν και ακίνδυνον μέ- σον να κατεβύνη και να κανονίση την κρίσιν της και την έμφανιζόμενιν άνάγκην, την εύεργετικήν αντίδρασιν του τεχνητού πυρετού και να προκληθι ούτω έντός του ανθρώπινου σώματος, την άφθονίαν λαθονούσων ένέργειών προς κατα- πείσμησιν των άσθενών και άποκατάστασιν της υγείας.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

—Καλή ώρα, κυρίες και κύριοι, σας παρουσιάζω τον τυχερό του διαγωνισμού μας, που έκερδισε μία άσπρη ξυριστική μηχανή...

Του βλέπει τα καμώματα Κανονισμός

—Οχι για να στο πεινάσω, ρε Μανώ, το ξέρεις, ρε τετραδάκι, λημμομύρως δεν είμαι, με έτοι έπειδες και το φέρνει η κουδέντα δηλαδή, θα σου το διαλάβω εγώ το παρόδ το ξύλο, που είπες εκείνος ο κολοκυθοκορφός, ο άμωστα-κος, που σε ταίριαζε την προάλλα μέσα στην έκκληση, που πήγες και ού ας Χριστιανή ν' ακούσης τη λειτουργία, ρε απόρθενη.

Τόν έμεινε ας έχε άφ' έσπερας στον καφενή, που πάει και παίζει μπάτσο. Τόνε στριμωγών σε μία γωνία, κάνει νάν το σκάσι από που να φύγης; Στιμμένη ήτανε η μάκατα απ' όλες τις μεριές.

—Έλα δώ, ρε κασκονιά, του κάνω, με ποιά δικαιώμα άπλωσε κι' έδωσε χέρι άπάνω στη γυναι-κα; Δεν τώκεις πάρε είδοι πως η Μανώ είναι το κοράσιό μου, το σπλάχνό μου κι' όποιος τσιμπάει αυτόνα έμενανε τσιμπάει;

—Μπαρντό, μου λέει δεν τώζε-ρα.

—Νά για νάν το μάθες, του κά-νω, και του σκάω μία καταμωτού-να που άνοιξαν οι καταράκτες της μύτης του κι' έτρεχαν αά ρο-μπινέδες.

Και πάρε και τούτη και άρπαχτην κι' έκεινη τόν έκανονια τρεις μί-νες για το σκορμίο — μικρότερη διορία. Σ' άρεσε;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Γυναίκεία στην

Η μόδα

Τά γυναίκεία καπέλλα έφέτος είνε πολύ «κομπλικέ» είνε σχήματα δυναμικά. Άίφνης το καπέλλάκι είνε σχήμα αντιπροσώπευτο έπικάθητι τόσοον χαριτωμένα επάνω είνε την τρυκίαν των γυναικεών μισλόν είνε την πρίαν, δε του καπέλλου συνειδίζεται να τοποθετήται ένας ναύτης, που δίδει με δύο σημά-υλες ναυτικά σήματα.

—Πολύ σίε είνε το καπέλλάκι είνε σχήμα Γουαδουαλάρας, είνε το μπό-ρο του όποιου τοποθετούνται δύο κα-νονάκια του φράγκο ή ένα τάνκς—προτιμάται το τάνκς— είνε το επά-νυ δε μέρος του καπέλλου προ-βάλλει με πολλήν χάριν το κωδυ-νοστάσιον του μητροπολιτικού να-ού της Μωδρίτης.

—Τά έρετινα γυναικεία καπέ-λα είνε πολύ «φανταζία», πρέπει δε ή κάθε «σίκι» κυρία να ένοικιάζη, όπου πάει, είδικόν χάριν δια την εγκατάστασιον του καπέλλου της.

Η ΚΟΨΤΡΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΛΟΣ

“Ηλθαν ό Λώρελ ό Λιγνός και ό Χοντρός ό “Ολι και κάνουνε περίπατο στών ‘Αθηνών την πόλι.

“Ηλθαν! Καλώς ώρισαν ό Στάν μαζί κι' ό “Ολι... “Ηλθ' ό Χοντρός και ό Λιγνός στών ‘Αθηνών την πόλι...

“Αφού πειά έμαράθηκε το ένχώριο το πνεύμα τούς είπαμε και ήλθανε στο πρώτο μας το νεύμα

“Ηλθαν για να μάς κάμουνε όλοι να διασκεδάσμε και είνε τούς άναγνώστες μας να πούνε: “Ας γελάσμε...”

Βεβαίως θ' άπορήσετε στή χώρα μας πως ήλθαν άφού όλες οι είσαγωγές έπεριορίσθηκαν.

Μά έπρεπε να ζέρετε πως στο δικό μας μέρος πνεύμα ως και κουτόχορτο εισάγονται έλευθέρως...

Κι' έτσι λοιπόν, μάς ήλθαν οι δύο κυριοί και έγειναν φιλόσοφοι περιπατητικοί.

“Επήλθαν στο δραματικόν το θέατρον έν πρώτοις να ίδούν τόν Σαίξπηρ, πούγεινε κι' αυτός... Ρωμιός πατριώτης.

Είδαν λοιπόν, να παίζονται δράματα στην έντέλεια στο σοδαρό το θέατρο καί... σκάσανε στα γέλια.

Πήγαν μετά και είδανε μία κι' ήλθαν στην ‘Αθήνα

ΧΟΝΤΡΟΣ — ΛΙΓΝΟΣ

Του καιρού

Χειμωνιάτικο

“Κρύο, καιρός για δύο...» λέγει ό καφετζής με τρέμοντα χείλια και σου φέρνει εύθες ... ό ύ ο χαμομύλιο

“Κρύο καιρός για δύο...» λέγει ή γεροντοκόρη ξεπλώνοντας μ' ευμάρεια και άγκαλιάζει ... ό ύ ο μαζιλιάρα.

Ο ΚΡΥΟΣ

Βαπτίσεις

—Είς κεντρικόν γαλακτοπωλείον έγεινε προχθές βάπτισος έντός κολυμβήθρας πλήρους ύδατος. Είς το νεοβάπτισθέν έδόθη το όνομα ... Γάλα.

—Ο κ. Φίξ άνεδέξατο έντός των παγοποιείων του ένα μωρό ν, είνε το όποιον έδόθη το όνομα... ‘Αττικόν πνεύμα.

—Έντός ενός οικου γυναικείας μόδας εδραστήσθη πρό ήμερών έ-νας ούρανοζώσσης με 42 πατώματα, με πολλούς εξώστες και βεράντες, είνε το όποιον έδόθη το όνομα... Γυναικεϊοκαπέλλακι.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑΣ

Από την Σολωμο-νική ή από την ποίησιον Σολωμού.

Η φαρμακωμένη

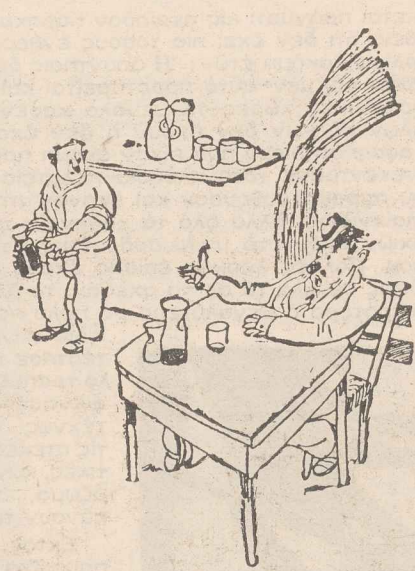
Τά τραγούδια μου τάλεγες όλα τούτο μόνον δεν θέλεις είλη-τούτο μόνον δεν θέλεις ακούσει ώ, πόσο είσαι γι' αυτό εύτυχής!...

Συφορά! Σε θυμολύμαι, καθόσουν στο πλεύρο μου με πρόσωπο άκνό. Τ' έχεις σούπα; Κολόπονο μήπως; Και ου πούπες: “Ό, όχι, θα φά ρ μ α κ ω θ ύ.

“Εγώ, να σου πώ την αλήθεια νόμισα πως τώπες γι' άστειο μά εσύ δεν άστειεύσασον καθόλου και πήγες γραμμή στο... ζαχαρο-πλαστείο.

ΚΩΝ. ΣΕΡΒΑΣ

—Τι κοίτας λοιπόν σάν χαζός. Πές μου έμπρός να κάνω ή πίσω;

ΣΕΡΒΙΣΙΜΑ

—“Ε καπέλλα! Φέρε μου λεφτά να πληρώσω

Της εποχής

Στά κεραμύδια

“Ενας γάτος μία γατούλα την διπλώρωσε στη στέγη και όπως πάντα τα συνήθη έρωτάλογα της λέγει.

Νιάου, Νιάου! “Η ούρα σου μουστρίφη του νου τις δίδες. Τέτοια ούρα ούτ' οι γυναίκες έχουνε στις έσπεριδες...

Μά έκεινη κάνει νάζια ... Νιάου, νιάου, νιάου, νιάου. “Αμα θές να σ' άναψώ να μου πάρης μία... ρινάρ.

Θέλω μία καινούργια γούνα λέει στο γάτο ή γατούλα διότι τούτη που φορώ με ζεστό προχθές νερό μου πίνω... μάθπσε μία δούλα.

“Οι, θές, της λέει ό γάτος. Κι' όχι μία, αλλά δύο. Είμαι πρόθυμος για σένα να διαρρήξω και... Ταμεία.

“Όταν γίνης ού δική μου —νιάου, νιάου, νιάου, νιάου— θάχης και... μανικουρίστα να σου κάνη μανικιούρ...

Και οι άνδρες και οι γάτοι λένε πάντοτε τα ίδια... Λέν' το “ναί” στη γάτα, όποτε... ..σπάζουνε τα κεραμύδια.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑΣ

Από την Σολωμο-νική ή από την ποίησιον Σολωμού.

Η φαρμακωμένη

Τά τραγούδια μου τάλεγες όλα τούτο μόνον δεν θέλεις είλη-τούτο μόνον δεν θέλεις ακούσει ώ, πόσο είσαι γι' αυτό εύτυχής!...

Συφορά! Σε θυμολύμαι, καθόσουν στο πλεύρο μου με πρόσωπο άκνό. Τ' έχεις σούπα; Κολόπονο μήπως; Και ου πούπες: “Ό, όχι, θα φά ρ μ α κ ω θ ύ.

ΚΩΝ. ΣΕΡΒΑΣ

—Τι κοίτας λοιπόν σάν χαζός. Πές μου έμπρός να κάνω ή πίσω;

Το είκοσιτετράωρον μιās κομψής ‘Αθηναίας

Κομψή ζωή

“Ας υποθέσωμε, προς στιγμήν, ότι ζούμε και μείς έτσι...

Κοσμική ζωή! Ζωή του πλούτου, ζωή του κομφορ, ζωή της λάμψεως! Χαρά σ' αυτούς, που μπορούν και την ζούν. Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε για στωικισμούς και άσκησιμούς. Τά τέτοια κηρύγ-ματα έδωγαν προς παρηγορίαν των κα-κομνητών και των άδυνάτων. “Ας λει-πη μία ζωή, που περνά κανείς μέσα στο πθάρι του διαγώνους. “Ας όμολογήσου-με, ότι όλοι θα ήθέλαμε να ζούμε μέσα στους λαμπρούς κύκλους της κοσμικότη-τος. “Αφού όμως δεν μπορούμε να την κατακτήσουμε αυτήν την ζωήν, άς την εκδικηθούμε κουτοσπολεύοντάς την. “Ας παρακολουθήσουμε το είκοσιτετρά-ωρο μιās κομμικής κυρίας:

Λέπει το πρωί την γυμναστικήν δωμα-τίου.

“Ωρα 11 π.μ.

“Η ώρα του σπόρ. Το είδος αυτό του άθλήματος είνε πε-ρισσότερο κομμική επίδειξις. Η κομμική κυρία βρίσκει την ευκαιρία να επιδείξη τις σπόρ-τουαλέτες της, που δημι-ουργούν μίαν νοσητικήν ποικιλίαν είνε την εμφάνισιν της. Οι κοντές κάλτσες και ή κοντή φούστα του τένις, ώ, πόσο άμορφα της πηγαίνουν! Καί την κάνουν τόσο νέα, σχεδόν μπεμπέκα. Το “τένις —«κλάμπ» είνε το γήπεδον του κοινού ραντεβού των κομμικών ‘Αθιδών.

“Ωρα 4-5 μ.μ.

“Όρα του περιπάτου. “Όρα του άκωνίσματος δια την κυ-ριολεξίαν. “Η κομμική κυρία έχει τόσο να διεξέλθη αυτήν την ώρα. Να κάμη μία βόλτα στα έμπορικά της άδω ήρ-μου, να ιδή τις νέες άφίξεις ύφασμάτων, να περάση από την μόδια της, να την τυραννήση για λίγο με τις πάντα άνκα-νόν να χορτάση μονάχα καναρίνι. “Α, ναι! Παρ' όλον να ξεχάσουμε. Την ώρα του γεύματος ή κομμική κυρία άλει και τον σύζυγόν της. “Έντελώς έπει-σοδικόν γεγονός του είκοσιτετράωρου της.

“Ωρα 9 π.μ.

Μία κομμική κυρία, που βρι-σκει σύντομο το διάστημα του βίου, δια να ικανοποιήση ό-λους τούς πόθους της, πρέ-πει να ζυγνήσχη αυτήν την ώρα. Βεβαίως, το κρεβάτι της την έδεχθη είνε την μαλακήν λευκο-πτά του μόλις την 3ην πρωινήν. Καί μά-λιστα ύστερα από την άμαρτωλήν κου-ρασιν του γλεντιού είνε το κωμαρ. “Αλ-λά δεν έχει σημασιαν. “Ο βίος είνε τόσο σύντομος. Πρέπει να διαστούμε να τρυ-γήσουμε τις άπολούσεις του:

—“Εννεά, ή ώρα κυρία...

Είνε ή καμιαίρα, που μπαίνει να ζυ-γνήσχη την κυρία της. Τά ώραία μάτια τείνουν να ξεκαλασθώσιν από τούς με-λανούς κύκλους των και άνοιγουν σιγά—σιγά...

“Ωρα 10 π.μ.

“Η κυρία είνε το δωματίον της γυμναστικής. Προνομή-ζει την στρατιάν των θεαλή-τρων της δια την μάχη, προς κατάκτησιν της επιτυ-χίας και τόν άνδρικόν θαυ-μασμόν είνε τα κέντρα και σά σαλόνια.

“Η ολιούεττα πρέπει να διατηρή την κομ-ψότητά της δια της γυμναστικής. Οι γυμ-νες της καλλιγυμνούν των.

Τά χρώμα του προ-ώπου μίαν κάποιαν ζωηρότητα. “Η γυ-μναστική είνε την ύπηρεσίαν της άμορ-φίας και της νεότητος. “Αν έπρόκειτο δια την διατήρησιν μονάχα της ύγείας, καμμία δεν θα γυμνάζετο. “Αλλ' άφ' ό-του έπεκράτησε ή ρηθότης της άντιλη-φews, ότι ή άμορφία είνε κατά τά 70 % ο άνογία, καμμία κομμική κυρία δεν παρα-νοήσας είνε το τένις. Καλό είνε το γόλαφ. “Αλλά δεν συγκρίνονται με την γοητείαν της ίππασίας. “Η ίππική στο-λή σάς πηγαίνει πολύ ώραιότερα, άξιο-λάτρευτη κυρία. Τό καλοκείμενο—κο-ροτούμ ύπογραμμίζει τόσο σκανδαλιστικά την άψογη τάγια σας. Καί το σκαρό κα-πέλλο, που άφάνει να ξεπετάγονται, ά-νυπότακτες, γανθές μούσκελες, κάτω από το μπόρο του και να μπερδεύωνται με τις άκτινες του ήλιου, έξω, στο γήπεδο του Χολαργού, όπου κάμνετε μεγαλοπρεπή επίδειξιν με το αλογό σας — όλα αυτά είνε τόσοον ώραία!

“Ωρα 1 μ.μ.

“Η κυρία έρχεται στο σπίτι έλαφρώς ροδίτη από την χα-ράν του ύπαιθρου. Το σπόρ της έχει άνοίξει την όρεξιν. “Αλλά προσοχή! Δεν έπιπτε-ται να περή στο βράνι σου! Τι θα γίνονταν ή ολιούεττα της, ή πολυ-αναπημένη της ολιούεττα, που την φρον-τίζει περισσότερο από την ζωήν της, άν έκαθόταν είνε το τραπέζι με λουκου-λειον διάθεσιον: “Α, μπά! Θα τσιμπή-ση κάτι έλαφρό, κάτι ακίνδυνον δια την κομψότητά της, θα πάρη ένα γεύμα ίκα-

“Ωρα 6 μ.μ.

“Όρα του κοκταίλ. “Όρα της πολυσυνθετού ήδονής του ούρανίσκου. Είνε ή ώρα ν' άπλωθί είνε το κοψιόν κε-φαλάκι το άκνόν, ούράνιον τούτον της έλαφράς, ήθεθς του κοκταίλ. Τά ύψηλα καθήματα των μπόρ γίνονται οι έρόνοι των κομμικών μεγαλειοτήτων της ‘Αθήνας.

—Μήδωμαν, ένας κοκταίλ ήλιαν. Ρεβερβασίι μπροστά στο πολυχρώ-μο ποτόν, ήριδιόμο γέλοιων και όντων, λάμψεις ματιών και χτενισμών. “Όρα μα-καρίσσης και εύτυχίας, την όποιαν δεν είνε άνάγκασον να ζητήσουν οι κομμικές μας κυρίες και κύριοι μέσα στα άσπρη-κά μπόρ. “Έχουν και σά σήπια των τά-

“Όρα 9 μ.μ.

Τό άπαστράπτον άπό χιο-νώδη λευκότητα τραπέζακι του άριστοκρατικού ρεστω-ράν περιμένει το κομμικό ζεύγος δια την ιεροτελεστί-αν του δείπνου. Είνε περι-σσότερον ιεροτελεστία κομμικής επίδει-ξως, παρά φαγητού. “Η άμορφία της κυ-ρίας—ό κύκνιος λαϊμός της, τα μπράτσα της, άλλοι κύκνοι αυτά, — άπαλλασσομέ-νη από τά θαρεία νεφί της γούνας, θα λάμψη έν όλη της τη σαγήνη. Τά κομψά νυχάκια θα επιδείξουν το άψογον μανι-κιούρ και τα μικρούλκα κεράκια θα έ-πιδείξουν, έκει στο τραπέζι του ρεστω-ράν, είνε όλους τούς παρισταμένους άν-δρας, την μασσαρίαν, που έχουν, να... ξεκακαλίζουν.

“Ωρα 10-10.30 μ.μ.

Είνε ή ώρα του θεάματος. “Η κομμική έχει άνάγκην και της τέχνης. Τόν Σαίξπηρ ή κομμική κυρία τον χρησι-μοποιεί ως ένα είδος... λα-κέ της. Τόν χρησιμοποιοεί για να επιδείξη την καλλιτεχνικήν και φιλο-λογικήν της μόρφωσιν. Πρέπει να δείξη αισθαντικότητα ψυχής συγκινομένη έ-στω και δια της βίας υπό της μουσικής. Πρέπει να παρακολουθή της συναυλίας, τα κονοέστα. Τις προεμίρες των σοδα-ρών έργων. “Αν πρόκειται περί παλαι-ού δράματος, ένδεχεται, για να επιδεί-ξη φιλολογικήν κατάρτιση, να το πάρη νωρίς από την βιβλιοθήκη της, να το ρίξη μία ματιά και να σημειώση τα μερ-θόνην θά... άκρόσην στο θέατρο.

“Η ώρα 10.30” πρέπει να την θρή στο θεατήριον της. “Η μάλλον όχι. Πρέπει να έλθη λίγο καθυστερημένη, όταν θα έχη γεμίσει το θέατρο για να την προσέξουν. Στο θέατρο, δεν πηγαίνει να ιδή πηγαί-νει να την ιδούν.

“Ωρα 1 πρωινή.

“Ισως να έρίσκειται ή κο-μμική κυρία σε κάποιον ιδι-αίτη ή δημόσιον χορόν. Τό πρώτον αυτό, διότι την έπο-μένην θα ιδή είνε την κομ-μική στήλην της έφημερίδων το όνομα της μετά δύο διακριθείσων.

“Αν δεν είνε σε χορό, θα κατασταλάξη, μετά το θέαμα, με την παρέαν της είνε το κωμαρ. “Εκεί θα δοκιμάση την ά-συνκρίτη ήδονή της σπατάλης του χρό-νου από το πορτοφόλι του συζύγου ή του έραστή. Θα “αλετρή, θα χορεύη, θα πιη, θα παραδοθή είνε την μέβην του έρωτός του δημιουργούν τα νούμερα του κωμαρ. Οι ώρες περνούν. “Ο σω-φρο τις έξω έχει άποκοιμηθή είνε το βε-λάν...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

“Όρα 9... “Η ώρα του βραδυού όρεκτικού και του εύχαρίστου κουτοσπολεύου.

“Η ώρα της έπίστροφης στο σπίτι με την άεροδυναμική λιμουζίνα. “Όρα άκαθόριστο, αλλά σχεδόν πάντα μετά τις 2 τα μεσάνυχτα...

Καλό είνε το τένις. Καλό είνε το γόλαφ. “Αλλά δεν συγκρίνονται με την γοητείαν της ίππασίας. “Η ίππική στο-λή σάς πηγαίνει πολύ ώραιότερα, άξιο-λάτρευτη κυρία. Τό καλοκείμενο—κο-ροτούμ ύπογραμμίζει τόσο σκανδαλιστικά την άψογη τάγια σας. Καί το σκαρό κα-πέλλο, που άφάνει να ξεπετάγονται, ά-νυπότακτες, γανθές μούσκελες, κάτω από το μπόρο του και να μπερδεύωνται με τις άκτινες του ήλιου, έξω, στο γήπεδο του Χολαργού, όπου κάμνετε μεγαλοπρεπή επίδειξιν με το αλογό σας — όλα αυτά είνε τόσοον ώραία!

“Η κυρία έρχεται στο σπίτι έλαφρώς ροδίτη από την χα-ράν του ύπαιθρου. Το σπόρ της έχει άνοίξει την όρεξιν. “Αλλά προσοχή! Δεν έπιπτε-ται να περή στο βράνι σου! Τι θα γίνονταν ή ολιούεττα της, ή πολυ-αναπημένη της ολιούεττα, που την φρον-τίζει περισσότερο από την ζωήν της, άν έκαθόταν είνε το τραπέζι με λουκου-λειον διάθεσιον: “Α, μπά! Θα τσιμπή-ση κάτι έλαφρό, κάτι ακίνδυνον δια την κομψότητά της, θα πάρη ένα γεύμα ίκα-

“Ωρα 1 μ.μ.

“Η κυρία έρχεται στο σπίτι έλαφρώς ροδίτη από την χα-ράν του ύπαιθρου. Το σπόρ της έχει άνοίξει την όρεξιν. “Αλλά προσοχή! Δεν έπιπτε-ται να περή στο βράνι σου! Τι θα γίνονταν ή ολιούεττα της, ή πολυ-αναπημένη της ολιούεττα, που την φρον-τίζει περισσότερο από την ζωήν της, άν έκαθόταν είνε το τραπέζι με λουκου-λειον διάθεσιον: “Α, μπά! Θα τσιμπή-ση κάτι έλαφρό, κάτι ακίνδυνον δια την κομψότητά της, θα πάρη ένα γεύμα ίκα-

“Ωρα 6 μ.μ.

“Όρα του κοκταίλ. “Όρα της πολυσυνθετού ήδονής του ούρανίσκου. Είνε ή ώρα ν' άπλωθί είνε το κοψιόν κε-φαλάκι το άκνόν, ούράνιον τούτον της έλαφράς, ήθεθς του κοκταίλ. Τά ύψηλα καθήματα των μπόρ γίνονται οι έρόνοι των κομμικών μεγαλειοτήτων της ‘Αθήνας.

—Μήδωμαν, ένας κοκταίλ ήλιαν. Ρεβερβασίι μπροστά στο πολυχρώ-μο ποτόν, ήριδιόμο γέλοιων και όντων, λάμψεις ματιών και χτενισμών. “Όρα μα-καρίσσης και εύτυχίας, την όποιαν δεν είνε άνάγκασον να ζητήσουν οι κομμικές μας κυρίες και κύριοι μέσα στα άσπρη-κά μπόρ. “Έχουν και σά σήπια των τά-

“Ωρα 1 μ.μ.

“Η κυρία έρχεται στο σπίτι έλαφρώς ροδίτη από την χα-ράν του ύπαιθρου. Το σπόρ της έχει άνοίξει την όρεξιν. “Αλλά προσοχή! Δεν έπιπτε-ται να περή στο βράνι σου! Τι θα γίνονταν ή ολιούεττα της, ή πολυ-αναπημένη της ολιούεττα, που την φρον-τίζει περισσότερο από την ζωήν της, άν έκαθόταν είνε το τραπέζι με λουκου-λειον διάθεσιον: “Α, μπά! Θα τσιμπή-ση κάτι έλαφρό, κάτι ακίνδυνον δια την κομψότητά της, θα πάρη ένα γεύμα ίκα-

“Ωρα 6 μ.μ.

“Όρα του κοκταίλ. “Όρα της πολυσυνθετού ήδονής του ούρανίσκου. Είνε ή ώρα ν' άπλωθί είνε το κοψιόν κε-φαλάκι το άκνόν, ούράνιον τούτον της έλαφράς, ήθεθς του κοκταίλ. Τά ύψηλα καθήματα των μπόρ γίνονται οι έρόνοι των κομμικών μεγαλειοτήτων της ‘Αθήνας.

—Μήδωμαν, ένας κοκταίλ ήλιαν. Ρεβερβασίι μπροστά στο πολυχρώ-μο ποτόν, ήριδιόμο γέλοιων και όντων, λάμψεις ματιών και χτενισμών. “Όρα μα-καρίσσης και εύτυχίας, την όποιαν δεν είνε άνάγκασον να ζητήσουν οι κομμικές μας κυρίες και κύριοι μέσα στα άσπρη-κά μπόρ. “Έχουν και σά σήπια των τά-

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΪΧΑΜ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ

Θάλασσα, μικροθάλασσα και μικροκυματούσα... Θα ψάλλω το τραγούδι σου, όσο μπορώ πιο γλυκά κι' αρμονικά. Τι κι' αν κρατάς μέσα στ' ατέρμονα βάθος σου το κορμί της αγαπημένης μου; Σ' αγαπώ και θαμνώνω μπροστά στον γαλάζιο σου όγκο, μπροστά στην άπεραντη αγκαλιά σου.

Απ' τὸ πρῶι πού σέ καίθευει ὁ μπᾶ-της, ὡς τὸ βράδι, πού σέ δέρνει ὁ βορᾶς, κάθουμι μπροστὰ σου καὶ σέ καίω-ρώ. Βουτῶ τὰ χέρια μου μέσα στοὺς ἀφρούς σου κι' ἀφίνω τὸ βλέμμα μου νὰ πλανηθῇ στὰ πελάγη σου. Ὅπως ἀκουσε, θάλασσα, καὶ τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης μου. Θὰ σοὺ τὴν πῶ χωρὶς ν' ἀφήσω τίποτε πῶ-σω, γιὰ νὰ μὲ συμπνεύσεις καὶ νὰ πιστο-λίσης τὸ πρόσωπό μου μὲ δροσία.

Ῥι τὶ γεῖο δῶρο πού εἶνε ἡ ἀγάπη! Εὐτυχιεμένος ὅποιος μπορεῖ καὶ τὴν χαί-ρεται! Ἐτοί κι' ἐγὼ εἶχα ἀγαπήσει. Ναί!

Ἐὰν ὁ σοφὸς, ὁ ἀνθρώπος πού σπατάλησε τὰ περισσότερα χρόνια του, σκυμμένους ἐπάνω στὰ βιβλία. Διὰ δὲ ὅτι τὸ δῶμα τοῦ κόσμου θὰ τὸ παραυσιάζει μπροστὰ μου μόνο ὁ ἔρωτας, ὅτι αὐτὸς θὰ μὲ πᾶ-ρὶ στὸ μονοπῆσι, πού φέρνει στὴν καρδιά καὶ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἔτσι ἀγάπησα τὴν Αἰχάμ, τὴν παιδούλα, πούναί ποὺ κόκ-κινη ἀπ' τὰ λοιοποφύρια τριαντάφυλλα καὶ πιὸ ἀσπρὰ ἀπ' τὰ κρίνα.

Νόμισα πῶς ἡ Αἰχάμ θὰ θαμνυόταν ἀπ' τὴν σοφία μου καὶ θὰ μούδιε τὴν καρδιά της. Τῆς μίλουσα γιὰ τ' ἀπὸκρυφα τοῦ στερεώματος, γιὰ τὴς Βέδες, πού κά-θε κεφάλαιό της ξεσκεπάζει μπροστὰ μας καὶ μιά πτυχὴ τῆς ζωῆς. Τίποτα. Ἡ

Αἰχάμ μ' ἀκούγε μὲ προσοχή, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαποῦσε.

Μιά μέρα πού τὸ εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἀγαπῶ τὸν Σιγού-στρι, τὸ παλληκάρι μὲ τὰ πλούσια σγουρὰ μαλλιά. Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ τὸ κρύψω!

— Ῥι πόσο μου στοίχισαν αὐτὰ τὰ λό-για!

— Αἰχάμ, μωρμουρούσα, γιατί, δὲν μ' ἀγαπᾷς; Γιατὶ ἀγαπᾷς τὸν Σιγούστρι; Πού ζέρει ἐκείνος τὰ μυστήρια τοῦ κό-σμου καὶ πότε διάδασε τὴς Βέδες; Ἐ-κείνη γέλασε, μ' ἕνα γέλιο κρουστό καὶ πικρὸ.

— Ἡ γυναίκα δὲν ἀγαπᾷ τὸ πνεῦμα, μου ἀπάντησε, ἀλλὰ τὸ σῶμα! Ἀγαπᾷ τὸν Σιγούστρι γιατί εἶνε ὥριος, ἐνῶ εὖ εἶσαι ἀσχηματιστὴ καὶ φαεινός.

— Ῥότε, μωρμουρούσα, πὸ πολύ ἀξίζει τὸ σῶμα τὸ φαρτὸ, ἀπ' τὸ πνεῦμα τὸ ἀ-βάνατο;

Κι' ἡ Αἰχάμ, εἶχε στὰ χεῖλη τὴν ἀπάν-τησή της:

— Ναί! γιατί τὸ σῶμα μου χαρίζει τὴν χαρὰ πού δὲν μπορεῖ νὰ μὲ δώρη τὸ πνεῦμα.

Αἰχάμ! Αἰχάμ! πόσο παρεξηγήσες τὴν δύναμη τῆς σοφίας, πού ἀνεβάζει τὸν ἀνθρώπο ὡς τὸν θεό!

Ὅμως τὴν Αἰχάμ τὴν ἀγαποῦσε, ἐξόν ἀπὸ μὲνα κι' ἀπ' τὸν Σιγούστρι κι' ὁ Αἰ-χάμ. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ ἀνίκτιστος κι' ἀπ' τοὺς δύο μας, γιατί εἶχε τὸ χρέμα.

Ὁ ἀρχοντας Ἀξάμα ἦταν πιὸ πλούσιος κι' αὐτὸς βασιλεύωντος τοῦ παρμαθιού κι' εἶχε μιλιάνα καὶ ρουμπινία πού θαμνυόταν μὲ τὴν λάμψη τους καὶ τὸν ἥ-λιο.

Ὁ πατέρας τῆς Αἰχάμ, δὲν πίστευε στ'

αὐτὰ του, ὅταν τοῦ εἶπε ὁ Ἀξάμα, πῶς θέλει νὰ πάρῃ τὴν κόρη του. Καὶ τοῦ τὴν ἔταξε μ' ἐνθουσιασμό.

Ὅμως ἡ Αἰχάμ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν Ἀξάμα. Ἀγαποῦσε τὸν Σιγούστρι κι' ἀρνιόθηκε στὸν πατέρα της.

Ὁ πατέρας της μάνιασε. Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶπε μὲ ἄγριο καὶ ἀπειλητικὸ τόνο:

— Ἡ θὰ παντρευθῇς τὸν Ἀξάμα, ἡ θὰ σέ σκοτώσω! Ἡ θὰ γίνῃς νύφη τοῦ ἀρ-χοντα, ἡ νύφη τοῦ χάρου!

Τ' ἀκούρα αὐτὰ κι' ἡ καρδιά μου ἐσιπά-ραξε. Λυπηθῆκα τὴν ἀγαπημένη μου, πού ὑπόφερε καὶ σκέφτηκε ὅτι δὲν ἦταν ἀ-δύνατον νὰ ξεκαθῇ τὸν Σιγούστρι. Ἀρκεῖ νὰ ἐθγαῖ ἀπ' τὴν μέση τὸν Ἀξάμα, πού τὸν ἔκανε πανόχουρο τὸ χρέμα του.

Πῆγα στὸν βασιλεῖα τῆς χώρας καὶ συ-κοφαντοῦσα τὸν Ἀξάμα, λέγοντας πῶς ἡ-θελε μὲ τὸ χρέμα του νὰ τοῦ πάρῃ τὸν θρόνο, κι' ἐκείνος ἐπίστεψε στὰ λόγια ἐνὸς σοφοῦ. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ πρόσφερε δύο παλὰ βιβλία καὶ διέταξε νὰ στείλουν στὴν ἐξορία τὸν Ἀξάμα. Κι' ἔτσι ὁ περὶφάνος ἀρχοντας ἔχασε ὅλα του τὰ πλούτη καὶ σὴνθηκε μακριὰ, γιατί τὸλμησε ν' ἀγαπήσῃ τὴν Αἰχάμ. Τώρα δὲν ἔμειναν, παρὰ μόνο ὁ Σιγούστρι κι' ἐγώ. Γιὰ αὐτὰ πῆγα στὸν πατέρα τῆς Αἰ-χάμ καὶ ζήτησα τὴν κόρη του γιὰ γυναί-κά μου.

Ἐκείνος εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴν πρό-τασή μου, γιατί ἤξερε πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ σοφία μου.

— Ἡ κόρη μου θὰ γίνῃ δική σου, μοῦ ἀπάντησε. Ἐγώ, πού ζέρεις νὰ διαδάξῃς τὰ βιβλία καὶ νὰ βγάξῃς τὸ ὑψηλὸ νόημα, κάνε καὶ τὴν Αἰχάμ νὰ σ' ἀγαπῇ, γιατί στὸν θρόνο τῆς ψυχῆς της κά-θεται ὁ Σιγούστρι κι' ὅκα μὲν μπόρεσα νὰ τὸν διώξω ἀπ' ἐκεῖ.

Χαμογέλασα:

— Τὸ ζέρω, ἀποκρίθηκε, μὰ ἐγὼ θὰ νι-κῶ τὴν ὁμορφίαν τοῦ σγουρομάλη παλ-לקαριού. Νόσαι ἡσυχά!

Κάθε μέρα βρισκόμουν μὲ τὴν Αἰχάμ καὶ τῆς μίλουσα γιὰ τὴν ἀγάπὴ μου. Ὅλη τὴ δύναμη πού ἔχω στὸν λόγο, τὴν ἐξάν-τλησα, γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ ξεκαθῇ τὸν Σιγούστρι. Τίποτα δὲν κατάφερα!

Τὰ μάτια τοῦ Σιγούστρι θὰ φωτίζουν τὸ δρόμο μου, ὥσπου νὰ πεθάνω.

Αὐτὰ μοῦ ἔλεγαν κι' ἀκόμα ἄλλα λόγια πού μαρτυροῦσαν πὸ πολύ τὴν ἀφοσίω-σής της στὸ ὥραιο παλληκάρι.

Σκέφτηκα πῶς ἔπρεπε νὰ καταφύγω πάλι στὸ φέμμα καὶ τὸν δόλο. Κι' ἔτσι ἔ-κανα νὰ διαδοθῇ ὅτι ὁ Σιγούστρι παν-τρεύθηκε καὶ τὸ ἀκούσε αὐτὸ κι' ἡ Αἰ-χάμ.

Τὸ κορμί της, τὸ ψηλὸ σὸν τὸ κυπα-ρίσι, λόγιος καὶ σωρίστηκε λιποθυμῶ-χα.

Ὁ Σιγούστρι θ' ἀναπαύτῃ τὸ κεφάλι του στὰ στήθη μιάς ἄλλης γυναίκας:

Τὰ χεῖλη τὰς ἄλλης τρυφερά

σὲ μιά ξένη; Ἦταν ἀδόταχτο γιὰ τὴν Αἰχάμ. Καὶ δὲν ἄφινε τὸ κλῆμα.

— Βλέπεις; τῆς εἶπα, μόνο ἐγὼ σ' ἀ-γαπῶ ἀληθινά. Γίβε, λοιπόν, γυναίκα μου.

Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε τίποτε. Τὴν ἄλλη μέρα μοῦπε ὁ πατέρας της, ὅτι δέχεται νὰ μὲ παντρευθῇ. Πόση ἦταν ἡ χαρὰ πού γέμιζε στὰ στήθη μου. Πόση ἡ ἀγαλλί-σις πού πλημύριζε τὴν ψυχὴ μου!

Οἱ γάμοι μας θὰ γίνονταν στὸ σπίτι μου πού ἔγλειφε τὰ πόδια τοῦ ἡ θάλασσα.

Γέμισα τὰ δωμάτια μὲ ὅλων τῶν λογίων τὰ λουλούδια κι' ἐστρώσα χαλμὴν χνουδω-τὰ χαλὰ. Ἀρώματα τῆς Ἀραβίας σκόρη-σα στὴν ἀτμόσφαιρα κι' οἱ λαμπάδες τοῦ Βοθαῖρα μού φωτίζουν τὸ δρόμο.

Μὰ ἡ Αἰχάμ, πού ἔβλεπε νὰ μὲ παν-τρευθῇ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Σιγούστρι, κατάλαβε ὅτι θάκανε μιά θυσία, μιά τρέλ-λα, πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀνθέξῃ. Κι' ἔπεσε ἀπ' τὸν ἐξώστη τοῦ σπιτοῦ μου στὴ θάλασσα, πού θαρρεῖ τὴν προσκα-λοῦσε, μὲ τὸ μονότονό της τὸ τρα-γούδι!...

Ναί! ἡ γυναίκα πού ἀγαπᾷ εἶνε θαμ-μένη μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀπεραντο ὕγρο τάφο. Καὶ τὰ κόμματα τῆς ψυδρίζουνε στ' αὐτὸ τὸ αἰώνιο τραγούδι τοῦ θανάτου.

Ὁ θάλασσα! Ῥι! μικροθάλασσα καὶ μικροκυματοῦσα!...

ΡΑΜΠΙΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ

—XXX—

"Ενα κλειδί θαμνουργῶ

Ἐνας σιδηρουργὸς τῆς Βιέννης, ὀνο-μαζόμενος Μπιέρκος, κατεσκεύασε τε-λευταία ἕνα κλειδί, δικτὸ τοῦ ἀπώλυτος ἐπινοήσεως, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ κι' ἀνοί-γει ὁποιαδήποτε κλειδωνία, μικρὴ ἢ με-γάλη.

Ἡ ἐφευρέσις τοῦ θεωρεῖται σπουδαί-οτάτη, ἀλλὰ τὸ ἀρμόδιο γραφεῖο τοῦ αὐ-στησιακοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομί-ας, ἀρνείται νὰ τοῦ δώρῃ διπλῶμα εὐ-ρεσιτεχνίας. Συγχρόνως, ὅμως, ἡ ἀστυνο-μία, ἡ ὁποία πολλὰς φορὰς χρησιμοποιοῦ-σε ὡς τῶρα τὴν ἐφευρέσις αὐτή, δὲν μπο-ρεῖ νὰ ἀπαγορεύσῃ στὸν Μπιέρκος νὰ τὴν χρησιμοποιοῖ ὁ ἴδιος.

Ἐτοί, ὡς τῶρα, ὁ ἐφευρέτης ἔχει ἀ-νοίξει 1500 κλειδωνίες, ἐξυπηρετῶντας ἀνθρώπους πού ἔχασαν τὰ κλειδιά τους ἢ πού ἤθελαν τὴ νύκτα, γυρίζοντας ἀρ-γά στὰ σπίτια τους, νὰ μὴν τοῦς ἀντιπύ-ρξῃ ἡ γυναίκα τους.

Ἀλλὰ ὅσα κέρδιος ἐξυπηρετῶντας ἔ-τοι τὸ κοινὸν εἶνε μισθωμένα ἀπέναντι ὅ-σων τοῦ προσφέρει μιά ἀμερικανική ἐ-ταιρεία γιὰ νὰ τῆς πουλήσῃ τὴν ἐφευρέσις του. Τοῦ προσφέρει ἀπώλυτα 200.000 δολάρια, δηλαδὴ εἴκοσι περὶπου ἑκα-τομύρια δραχμῶν!

Γερά καὶ ὁμορφα δόντια εἶνε ἡ βᾶσις τῆς ζωῆς.

Ὅτι τὸ βρισκετε περὶ νύστιμο καὶ γεῖο εὐχνομῶ δὲ δοντὰ ὁμορφα δόντια σας θὰ ἐπαυξάνουν τὴ γοητεία τοῦ κατακτητικῆς σας μειδίσματος. Μεταχειρίζεστε τὸ DENTOL τὴ φημισμένη ὀδοντοπαστα, τὴν ἀ-πολύτως ἀνιππητική καὶ προ-καμμένη μὲ τὸ πειὶ εὐχρηστο ἀρώμα: Παρασκευασμένη συμ-φωνα μὲ τὴν μέθοδο τοῦ Παστέρ, δυναμίζει τὰ ὀδὸν, ἀποβάλλει τὴν κακοσμία τοῦ στόματος, συντηρεῖ τὸ δόντια καὶ τοῦς δίδει μιά ἀπαστράπτουσα λευκότητα.

Εὐχαριστῶντες παρὰ τῆς ἱ-ατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Ἑλλὰδος Ἀνωτάτου Γυμνασιακοῦ Συμβουλίου.

Πωλεῖται παντοῦ πρὸς Δραχμὰς 18 τὸ σωληνάριον καὶ 30 τὸ διπλῶν. ἘΓΕΝ' ΑΝΤΙΠΡ. Ζ. Μ. ΚΑΠΕΛΛΑΝΟ ἈΓΚΥΡΑΤΟΥ, 1. ΑΘΗΝΑΙ.

ΙΔΕΑ

Νουβωτέ

—Τὸ φόρεμα τοῦ ἀπογεύματος εἶνε ἀπὸ μαῦρο κρέπ, μὲ ἀμπεριμέν καὶ ὀνίκα ἀπὸ μαῦρο δαντέλλα. Καὶ ἡ φούστα τῆς κομψῆς αὐ-τῆς τουαλέτας στολίζεται μὲ στενὲς λουρί-δες ἀπὸ τὴν ἴδια δαντέλλα.

—Τὸ καπελάκι πού συνοδεύει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὸ ταγιέρ τῆς Παριζιάνικας εἶνε μιά τό-κα σκεπασμένη μὲ βελουδένιος μενεζέδες. Μὲ ἕνα ἐλαφρὸ δελμάκι τοῦ αὐτοῦ χρώμα-τος συμπληρώνει τὸ χαριτωμένο αὐτὸ φθο-νισμὸν καπέλλο. Στὴν μπουντιέρα τοῦ τα-γιέρ οἱ ἴδιοι βελουδένιοι μενεζέδες.

—Τὸ πλεκτὸ μάλινο ζιλέ, πού συνοδεύει τὸ ταγιέρ τοῦ φθινοπώρου, εἶνε πάντα ζω-πρὸν χρώματος. Ἡ πλέξις τοῦ εἶνε πολὺ λεπτὴ, οὕτως ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ τοῦλιν δαντέλλα.

—Τῆς μόδας γιὰ τὸ πρῶν καὶ τῆς πρώτης ὥρες τοῦ ἀπογεύματος εἶνε ἕνα ταγιέρ ἀπὸ πλεκτὸ μάλι σὲ χρώμα μπλέ μαριν, μαρὸν ἢ γκρενὰ. Τὸ γκρενὰ εἶνε ὁ χρυσιασμός πού εὐνοεῖ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἢ φθινοπωρινὴ μόδα.

—Θὰ φορεθῇ καὶ μιά μπλούζα πλεκτὴ μὲ σκούρο φόντο καὶ στολισμένη μὲ πλεκτὰ ἀ-σπρα πού.

—Μὲ τὸ ταγιέρ τῆς ἐποχῆς θὰ φορεθῇ ἕ-νας κοκκινὸς ἀπὸ φέτρ γαντιοφόρος μὲ μιά μεγάλη μεταξὺ φούστα.

—Ἡ πὸ οἱκ τουαλέττα τῆς βραδυῆς εἶνε ἀπὸ γυαλιστερό σατέν μαῦρο μὲ πλατεῖα βελουδένια ζῶνι πρᾶνι καὶ κόκκινη καὶ γοβά-κια ἀσπρῇ.

Τὸ καλὸ μακιγιάζ

Τώρα τελευταία, ἔχει λαοσυρτή ἕνα νέ-ον ὁρμητικὸν πούδραρισμάτος, γιὰ τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦνται δύο πούδρες διαφορετικῶν χρωμάτων καὶ συνθέσεως. Ἀπὸ τὸ πρῶ-πον καθαριοθῇ καλά καὶ ἀλειφθῇ μὲ ἕνα λεπ-τὸν στρώμα κρέμας καλλόντης, πούδραρεθῇ μὲ πούδρα ὁμοιοχρωμική μὲ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴν δάξτε τὸ κοκκινά-δι γιὰ τὰ μάγουλα, ἀν' μεταχειρίζεσθε τὸ ὁμοιο-χρωμικὸν εἰς σκόνην. Ἐάν χρησιμοποιοῦ-τε πᾶστα γιὰ τὸν σκόπον αὐτὸν, τὴν δάξτε μετὰ τὴν κρέμα καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν πρᾶνι πούδρα.

Ἡ δεύτερη πούδρα χρησιμεύει γιὰ νὰ κά-νῃ ὁμοιοχρωμικὸν τὸ μακιγιάζ. Πρέπει νὰ εἶ-νε πὸ σκούροχρωμικὴ ἀπὸ τὴν πρᾶνι καὶ νὰ προσκολληται περισσότερο.

Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ γίνονται τὸ μακιγιάζ πὸ ἐλαφρὸν καὶ διαφανές. Ἐξ ἄλλου, ἡμπε-ρεῖτε νὰ ἐπιτύχετε διάφορα ὠραία ἀποτελέ-σματα, συνδυάζοντας καταλλήλως τὴς δύο πούδρες μὲ τὰς διαφορετικὰς ἀποχρώσεις. Τὸ μέγιστον π. χ., ἐσκέψαστεν ὁμοῦ πᾶντο μὲ τὰ νέα κτενίσματα, πρέπει νὰ εἶνε ὁσοῦν τὸ δυνατόν φωτεινότερον. Μεταχειρίζεσθε λοιπὸν γι' αὐτὸ περισσότερο ἢ ἀποκλειστικὰ τὴν ἀνοικτόχρωμην πούδρα.

Τὸ φωτεινὸν μέγιστον δίδει μιαν ὀψιν ἡρ-μην καὶ πὸ νεανικὴν.

Γιὰ τὸ βράδι, ἡ δύο πούδρες χρησιμοποιοῦνται ἀντιθέτως: ὀδυλὰ πρῶτα ἡ σκούρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν κρέμα, καὶ ἔπειτα ἡ ἀνοικτό-τερη. Ὁ συνδυασμός αὐτὸς εἶνε καταλλήλο-τερος γιὰ τὸ τεκτονὸν ὄψ.

Ἄν μεταχειρίζεσθε πούδρες ἐκλεκτὰς καὶ μελτημένες, ὅστε νὰ συνδυάζωνται καλά, τὸ μακιγιάζ μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ διατηρεῖται ὀδυλὰ εἰς πολλὰς ὥρας. Ἐτοί, τὸ ἀρκίον ἐξέδοον γιὰ τὴς δύο πούδρες ἀντιστοιχεῖται μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τὴν ὀλιγώτερον συχνὴν χρᾶσιν των.

Συνχρόνως ἀπαλλοτρίωσθε ἀπὸ τὸν μελλῶ-νὰ πούδραρεθῇ καὶ τέταρτον τῆς ὥρας τὴν ἀκρὴν τῆς μύτης σας, γιὰ νὰ μὴ γυαλί-σῃ. Ἐκετε δὲ ὑπ' ὀψιν σας διὰ τὸ συνδυασμὸν αὐτῶν πούδρων νὰ δάξωσιν ἐπὶ τὴν πούδρα τῶν καὶ νὰ πούδραρον τὸ πρᾶντον των, ὅπου καὶ ἀν' εὐρισκόμεν, εἰς τὸν κινηματογράφον, εἰς τὸν ρεστοῦραν ἢ εἰς τὸν δρόμον, ἐκνευρίζετὶ κατὰ γενικὸν κανὼ-να τοὺς ἄνδρες, καὶ ἀν' ἀκὸμ δὲν τὸ δει-κνουν ἀπὸ ὑπομνην καὶ εὐγενείαν.

Καθὼς λοιπὸν λοιπὸν κάθε γυναίκα ἔχει διπλὰ τὴς τοῦλάχιστον ἕνα ἄνδρα τὴν τὴν ἀνευρέσει, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλευρᾶν. Θὰ πείσῃ τότε ὅτι ἡ ἐπινοήσις τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ δύο πού-δρες ἔχει καὶ μίαν μεγάλην σημασίαν ψυχο-λογικὴν.

Μα τελευταία συμβουλί: Πλένετε ἡ ἀνα-νέστητε συχνὰ τὸ ὄνόν, μὲ τὸ ὁποῖον πούδραρεσθε. Διότι, ὅταν τὸ μεταχειρίζεσθε λερωμένον, ἡμπερεῖ νὰ πόθετε μισητική, στυ-φία ἢ διαστολὴν τὸν πόρων τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου.

Χαριτωμένα μοντέλλα τῆς ἐποχῆς πού ἐπεδείχθησαν εἰς τὴν τελευταίαν ἐκ-θεσιν τοῦ οἴκου Πατοῦ εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἤρσαν πρῶν γιὰ τὴν ἀπώλυτα των καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦς οἱκ.

Γάντια καὶ ἀξεσουάρ

Τὰ γάντια ἀπὸ σουέντ ὑπογραμμίζοντας τὸ ράψιμό των μὲ δελονιές ἀπὸ μεταξὶ ἀμπε-ρὶ καὶ καφέ, μπλέ, ὀράν.

—Ἀπογευματινὰ γάντια κεντιοῦνται λεπτὰ, ἀνὰ συντονισμένα μὲ τὰ βραδυνὰ γάντια, κεντιοῦνται μὲ παγιέττες ἢ στράς.

—Γάντια μακρὰ βραδυνὰ συντονισμένα μὲ τὸ φόρεμα σὲ χρώματα μπλέ —πᾶ ροζάτρε, ἡμπαρντῶν κεντιοῦνται μὲ λεπτὰς γιρλάνδας ἀπὸ χάνδρες χρυσιαστές.

—Γάντια «λαδύμια» μαρρόν, κίτρινα, μπλέ, κεντιοῦνται σὲ σχέδια ἔκτυπα.

—Λεπτότατα ἡνκρυοῦσιν ἀπὸ δερμά ροζ σὲ γάντια ἀπὸ ἄντλητ μαῦρο ἢ ἀσ.

—Καὶ οἱ γόδες ἐφέτος παρουσιάζουν ἀνεγεί-λῃσι ποικιλία σχημάτων καὶ χρωμάτων. Τὰ πρῶν εἶνε κλειστές σὲ φόρμα Μολιέρου, ἀπὸ ἄντλητ καὶ «μπόξ» μαρρόν. Ἐκτρινοῦνται ἀπὸ ἄντλητ καὶ μικρὸ παντίνι ἀπὸ ἀσπρῷ.

—Ἀπογευματινὰς γόδες «ἀντλητ» μὲ λε-πτότατες ἡνκρυοσάσεις ἀπὸ λεζάρ.

—Βραδυνὰς ἀπὸ κρέπ—ντέ—νιν χρυσιαστές, σὲ σχέδιο ντεκατέ, καὶ ἄλλες συγκρατιμέ-νες μὲ κορδέλλες πού δένονται στὸν ἀσπρῷ γαλῷ.

—Ἀπὸ τῆς ὠραιότερας βραδυνῆς γόδες με-ταξὺ θαμνὸ πλαισιωμένες μὲ παγιέττα.

Οἱ μπλούζες εἶνε πολὺ οἱκ

Οἱ μπλούζες φοροῦνται ἐφέτος σ' ὅλες τῆς ὥρες καὶ σ' ὅλες τῆς περιστάσεως.

Γιὰ τὸ πρῶν θὰ ἔχετε μιά μπλούζα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ μάλινο ὄψαμα, ἡ ἕνα κονδρὸ κρέπ σὲ φόρμα ἴσια, μὲ κουμπία ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω. Θαδολέξετε ἕνα χρώμα ἀνοικτὸ καὶ ἕνα ὄψαμα πού θὰ πλένεται εὐκόλῃ, χωρὶς νὰ καλᾷσι. Καλλύτερο εἶνε ἕνα ππὶ - καρρὼ ἢ πτε-ντέ-ποῦλ, τὰ ὁποῖα εἶνε πὸ πρᾶκτικά.

Ἐπίσης πολὺ συνήθίζεται ἡ μπλούζα - ζα-κέττα, ἡ ὁποία φορεῖται καὶ αὐτὴ ἀναλογίως τὸ ὄψαμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κατασκευα-σμένη, ἀπὸ τὸ πρῶν ἔως τὰ μεσάνυχτα.

Μὲ μιά τέτοια μπλούζα - ζακέττα ἀ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγική εικόνα

Η Στέλλα φωνάζει την φίλη της Ντίνα, η οποία καταγράφει μαζί με τον σκύλο. Μήπως τούς βλέπετε;

Όνόματα κύρια ονόματα ουσιαστικά

(Πρόβλημα 3ον)

Να βρεθούν 12 ονόματα ουσιαστικά, τα οποία να σημαίνουν:

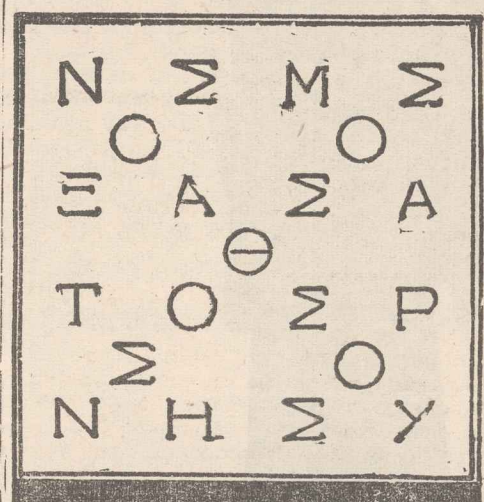
- 1) Γένος μεγάλων πτηνών εκ των φητακίων της Ν. Ζηλανδίας επιτίθενται κατά των προβάτων και προσενοδίου μεγάλων καταστροφών εις τα ποίμνια.
- 2) Πρόσωπον διδόμενον η λαμβανόμενον ως εγγύσιον διά των εκτέλεσιν υποσέσεως, συμφωνίας η συνθήκης.
- 3) Ημέρα της εδδομάδος.
- 4) Το όπισθιον μέρος του άκρου ποδός, αντίστοιχόν προς τον καρπών της χειρός.
- 5) Άρπην βοός.
- 6) Μάθησις επιστημονική, πολυμάθεια, πολυγλωσσία.
- 7) Επιτάφιον μνημείον.
- 8) Συλλογή γεωγραφικών χαρτών δεδεμένων εις τόμον.
- 9) Σαρκοφάγον θαλασσιας ζωών, σφηνός εις τας πολιτικές χώρας.
- 10) Όργανον θανατικής εκτέλεσεως, άφου εκρεματο ή κατάδικος με τας χειρας τεταμένας.
- 11) Έδαφική έκτασις κοίλη, εν ή λιμνάζουσι μονίμως ύδατα.
- 12) Η περί την γνή άσכולία, καλλιέργεια προς παραγωγήν χραισμών προιόντων.

Αι αυτά λέξεις, χρησιμοποιούμεναι ως κύρια ονόματα, σημαίνουν:

- 1) Ό συνεπάτατος και εύληπτότατος των εν τη Ιλιάδι ήρώων, υιός του Νηλέως και της ληλυδός.
- 2) Ό παλαιότερος και περιφημότερος έπικός ποιητής της Ελλάδος.
- 3) Παρά Ρωμαίων, ημέρα της εδδομάδος άρριμμένη εις τον Δία.
- 4) Πόλις της Μικράς Άσίας, επί του ποταμού Κίδων. Κατά την άρχαιοτητα ήτο πόλις μεγάλη, πρωτεύουσα της Κιλικίας. Πατρις του Άθηνόδωρου και του άποστόλου Παύλου.
- 5) Άστεριός του Β. ήμισφαιρίου, ο δεύτερος του ζωδιακού κύκλου.
- 6) Βασιλεία της Ελλάδος.
- 7) Νήσος του Ιονίου πελάγους προς Α. της Λευκάδος, καλείται νύν (Μεγυνήσι).
- 8) Συστάς όρέων της Β. Άφρικής εν Μαρόκο.
- 9) Όνομα δύο άστερισμών παρά τον Β. πόλον.
- 10) Όνομασία διαφόρων ελληνικών άκρωτηρίων, εις Νάξον, Κρήτην, κατά την εισοδόν του Παγασητικού κλπ.
- 11) Άρχαία πόλις της Λακωνίας, αναφερομένη υπό του Όμηρου εις παραλία και ως άντικαταστής της βασιλείας του Μενελάου.
- 12) Αυτόνομος σοσιαλιστική δημοκρατία, κράτος της Σοβιετικής Ένώσεως, Ν. του Καυκάσου.

Γεωγραφικοί γρίφοι

Χαραξάτε εντός του άνωτέρω τετραγώνου πέντε τετράγωνα εντός έκαστου

των οποίων να δύνασθε να διαβάσετε το όνομα μιάς ελληνικής νήσου του Αιγαίου πελάγους.

Γεωγραφικός γρίφος αριθ. 16

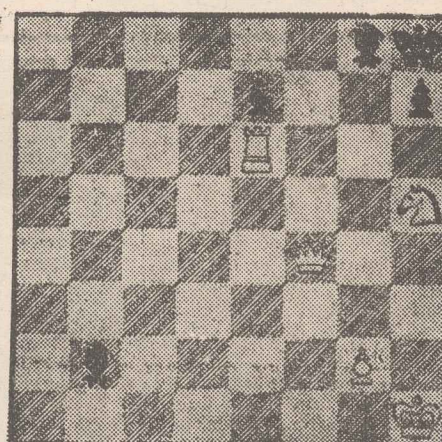
1. Έδρα δήμου, πρωτεύουσα δμινύμου έπαρχίας του νομού Μεσσηνίας.
2. Περιχής της Β. παρολίας της Πελοποννήσου.
3. Πρωτεύουσα δμινύμου έπαρχίας του νομού Θεσσαλονίκης, επί ώραιας τοποθεσίας.
4. Ποταμός της Μακεδονίας, πηγάζων από του Βοϊού όρους και εκβάλλων εις τον Θερμαϊκόν κόλπον.
5. Ό άνατολικότερος των τεσσάρων νομών της Κρήτης.
6. Μεγάλη ελληνική νήσος, κειμένη κατά τή Β. Δ. του Αιγαίου πελάγους.
7. Πρωτεύουσα δήμου, έπαρχίας και νομού Ηλείας.

Εάν τώρα ήρθε τα πραγματικά όνόματα όλων των άνωτέρω διασαφισμένων ελληνικών πόλεων, νήσων κλπ. με το μόν «ΠΡΩΤΟΝ» γράμμα έκάστης λέξεως, θα σχηματισθή καθέτως εκ των άνω προς τά κάτω μεγάλη πόλις της Μακεδονίας.

Με το «ΤΡΙΤΟΝ» δέ γράμμα έκάστης λέξεως και εκ των άνω προς τά κάτω πάντα, ή όνομασία μεσογείου πέλαγος της Θεσσαλίας.

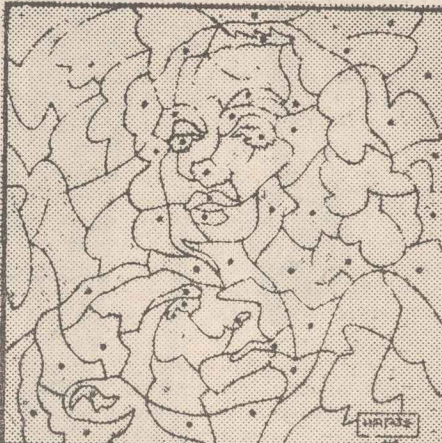
Το σκάκι

(Πρόβλημα 4ον)

Τα λευκά παίζουν και κάνουν μāt εις τρεις κινήσεις

Σκιστογράφος

Μαυρίσατε τα διάφορα μικρά σχήματα τα περιέχοντα μίαν μαύρην μικράν τελείαν και τότε θα ήθετε:

(Η λύσις εις το προσεχές).

Προσοχή στις γιορτές

Μία στατιστική που δημοσιεύτηκε τελευταία σε κάποια άμερικανική έφημερίδα, άποδεικνύει ότι τα περισσότερα κουλολογήματα παρατηρούνται κάθε Δευτέρα ή την επομένη διαφόρων εορτασμών ή μνημών.

Αυτό δέ συμβαίνει, όχι γιατί όπως θα φανταζόσαστε—κρυολογεί κανείς στις εκδρομές ή στα μπάνια, αλλά γιατί κατά τις ημέρες των εορτών τρώει κανείς περισσότερο από τις άλλες ημέρες κι έτσι ελαττώνει την άντοχή του σώματός του.

Τα παράξενα της φύσεως

Στη Μπάκιο, μία πόλιν της Νέας Υ. εροσής της Άμερικής, υπάρχει ένας μικρός σκύλος-τέρας.

Το περίεργο όμως με τον σκύλο αυτόν είναι ότι δέν ήταν τέρας εκ γενετής, αλλά έγινε φωτοβολώντας.

Όταν γεννήθηκε, το κορμί του και τα μέλη του ήσαν κανονικάτα. Μά όσο μεγάλωνε, μεγάλωναν καταπληκτικά και τα αυτά του.

Και έτσι σήμερα, που ο σκύλος αυτός είναι 4 μηνών, τ' αυτά του έχουν μήκος μισού μέτρου το καθένα!

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Η έπαυλις του κ. Άνοιχοκέρου

Ο σκύλος του κ. Άνοιχοκέρου δέν τον έγνώριζε και δι' αυτό δέν τον άφινε να μπει μέσα στο σπίτι. Αυτή ήτο και ή μόνη δυνατή ατία που όπεκρέωσε τον κ. Άνοιχοκέρου να έπαυέσθ εις τό ξενοδοχείον νευριασμένος.

XXX

Γεωγραφικός γρίφος αριθ. 12

1. Γαλλία
2. Ελλάδα
3. Ρουμανία
4. Μεγάλη Βρετανία
5. Αγγλία
6. Νορβηγία
7. Ιταλία
8. Αλβανία

Αυτά ήσαν τα διάφορα κράτη που έπρεπε να ήρθε διά να σχηματισθή μόνον του κοσέως το ένατον κράτος:

«ΓΕΡΜΑΝΙΑ»

Γεωγραφικός γρίφος αριθ. 13

1. Βιστούλας (Πολωνίας)
2. Όδερ (Γερμανίας)
3. Λείψν (Γαλλίας)
4. Γαρόνας (Γαλλίας)
5. Αζιός (Ελλάδος)
6. Σηκουάνας (Γαλλίας)
7. Ονέγας (Ρωσίας)
8. Δούναβης (Ευρώπης)
9. Εβρος (Βαλκανικής)
10. Ρήνος (Γερμανίας)

Καθέτως δέ σχηματίζονται μόνον των τα όνόματα δύο μεγάλων ποταμών της Ευρώπης!

Ό ΒΟΛΓΑΣ (της Ρωσίας), και ο ΟΔΕΡ (της Γερμανίας).

Γεωγραφικός γρίφος αριθ. 14

1. Κο—Ζ—άνη
2. Ηρ—Α—κλειών
3. Μύ—Α—ονος
4. Νά—Υ—πλιον
5. Χα—Ν—ία
6. Κό—Ο—νος
7. Χί—Ο—ς
8. Θέ—Σ—σολονική

Ός φαίνεται καθαρά, με το «ΤΡΙΤΟΝ» γράμμα έκάστης λέξεως, σχηματίζεται καθέτως εκ των άνω προς τά κάτω ή όνομασία της νήσου του Ιονίου Πελάγους:

«ΖΑΚΥΝΘΟΣ»

Βρούα... πυρολαμπίδες

Υπάρχει ένα είδος θρύων, γνωστών με το επιστημονικό τους όνομα οκιομ-στεγα που λάμπουν στο σκοτάδι σά να ήταν σκεπασμένα με διαμαντικά. Τα φωτοβόλα αυτά θρύα άπαντώνται μέσα σε σπήλαια, στην εύκρατη ζώνη.

Στην άρχη οι επιστήμονες νόμισαν ότι τα θρύα αυτά ήσαν φωσφορούχα, άπεδείχθη όμως κατόπιν ότι άλλος είναι ο λόγος της φωτοβολίας των. Για να εξοικονομήσουν το φως που τους χρειάζεται ν' αναπτυχθούν, τα θρύα αυτά παράγουν κάτι στρογγυλά κύτταρα που είναι σαν μικροί φακοί και συγκεντρώνουν το φως. Τα κύτταρα αυτά μαζεύουν και το ελάχιστο φως και το άποσβέτουν πάνω στα μέρη των φωτών που μεγαλώνουν. Κι έτσι έχουν το φως που τους χρειάζεται για ν' αναπτυχθούν και το φως αυτό λάμπει τις νύκτες μέσα στα σκοτεινά σπήλαια.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΩΤΕΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ Ο ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΦΑΓΙΑΣ...

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΟΝΟΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΣ, Η ΜΙΣ ΣΤΡΕΙΔΙΑ, Η ΜΙΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, ΡΕΚΟΡ ΨΩΜΟΦΑΓΙΑΣ ΚΤΛ.

Έχει γίνει κοινοτυπία πλέον. Τό να λέγεται ότι οι Ένωμένοι Πολιτείες είναι ή Χώρα των παραδόξων εις όλες τις άνθρωπινες εκδηλώσεις. Όχι μόνον όσον άφορά τους πολλούς εκατομμυριούχους δολαρίων και όχι δραχμών, τις άπέραντες έκτάσεις, τα τεράστια κτήματα τα γιναντάρια άγάλματα τα λαζέμμενα σε όλόκληρα βουνά, την υπερερεκλάμη, για την όποιαν έγραφε πρό όλίγου το «Έργον», αλλά και τους περιεργότερους και έξωφρενικότερους διαγωνισμούς. Μερικά έργαστάσια ζυθοποιίας π. χ., για να ρεκλαμάσουν τό προϊόν τους, διεκήρυξαν έναν πρωτότυπον διαγωνισμόν. Έκείνος ο πάσης ό όποιος θα κατάρθωνε να πιη εν συνεχεία την περισσότερη μύρα άπό τό βαρέλι ενός έργαστασιού όχι μόνον θα την έπινε άρραβάν, αλλά θα έλαμβανε ως έδωρον και ένα άλλο θαρελάκι με τέσσερις φορές περισσότερη μύρα άπ' όση είχε πιη. Για να κάνει περισσότερο εντύπωση ο διαγωνισμός, και να εινε μεγαλύτερη ή διαφήμιση, οι διαγωνιζόμενοι εντύθηκαν με τις στο-

λές που φορούσαν οι πρό 200 έτών άποκοι των Ένωμένων Πολιτειών με ψηλά μπότες ως τα γόνατα, άσπρα, έφραμοστά πανταλόνια και χρωματιστά σκάκια και γελέκα. Ντυμένοι κατ' αυτόν τον τρόπον, οι έπτά διαγωνιζόμενοι έξήλθυσαν κρηπίδωμα και έβαλαν στο στόμα τους την άκρη ελαστικού σωλήνος που έπικρινωνόυσε με ισάριθμα βαρέλια, έφωδιασμένα με σκετικό μετρητή και τοποθετημένα λίγο ψηλότερα από πίσω τους.

Όταν έδόθηκε τό σήμημα, άνοιξαν οι κάνουλες και ή μύρα άρχισε να ρέη εις τό στόμα των πρωτοτύπων αυτών... άλλήλων. Νικητής άνεκρύχθη κάποιος άμελξας άπό τον Άγιο Φραγκίσκο, ο όποιος κατάρθωσε να πιη 32 1/2 σκάδας μύρα. Οι άλλοι είχαν σταματήσει άρκα έλόμενοι ως έδωρον και ένα άλλο θαρελάκι με τέσσερις φορές περισσότερη μύρα άπ' όση είχε πιη. Για να κάνει περισσότερο εντύπωση ο διαγωνισμός, και να εινε μεγαλύτερη ή διαφήμιση, οι διαγωνιζόμενοι εντύθηκαν με τις στο-

λές που φορούσαν οι πρό 200 έτών άποκοι των Ένωμένων Πολιτειών με ψηλά μπότες ως τα γόνατα, άσπρα, έφραμοστά πανταλόνια και χρωματιστά σκάκια και γελέκα. Ντυμένοι κατ' αυτόν τον τρόπον, οι έπτά διαγωνιζόμενοι έξήλθυσαν κρηπίδωμα και έβαλαν στο στόμα τους την άκρη ελαστικού σωλήνος που έπικρινωνόυσε με ισάριθμα βαρέλια, έφωδιασμένα με σκετικό μετρητή και τοποθετημένα λίγο ψηλότερα από πίσω τους.

Όταν έδόθηκε τό σήμημα, άνοιξαν οι κάνουλες και ή μύρα άρχισε να ρέη εις τό στόμα των πρωτοτύπων αυτών... άλλήλων. Νικητής άνεκρύχθη κάποιος άμελξας άπό τον Άγιο Φραγκίσκο, ο όποιος κατάρθωσε να πιη 32 1/2 σκάδας μύρα. Οι άλλοι είχαν σταματήσει άρκα έλόμενοι ως έδωρον και ένα άλλο θαρελάκι με τέσσερις φορές περισσότερη μύρα άπ' όση είχε πιη. Για να κάνει περισσότερο εντύπωση ο διαγωνισμός, και να εινε μεγαλύτερη ή διαφήμιση, οι διαγωνιζόμενοι εντύθηκαν με τις στο-

Ο πρωταθλητής της ταχυμακαρονοφαγίας, ή όποια εινε φαίνεται άμερικανική έπίσημος και όχι έφευρεσις του Άττικ. Ο διαπλητής κρατά τό χρονόμετρον στο χέρι και ή διαγωνιζόμενοι τρώνε... τρώνε άλλοιολοιόδοχα πιάτα μακαρόνια.

Ο μεγαλύτερος ψωμοφάγος του κόσμου εινε ο Άλγερινός Άλφ Σελάρ, ο Γαλλαντός των νεωτέρων χρόνων, ο όποιος έπρωτεύσε εις τον διαγωνισμόν ψωμοφαγίας που ώργάνωθη τελευταίως εις τό Άλγέριον.

Πράγματι εις την Άμερική δέν χρειάζεται, όπως άποδεικνύεται, να διακριθί κανείς εις μεγάλα και άξιώλογα πράγματα, εις ήρωισμούς και άνδραγαθίες. Άρκει να υπερτερήση των άλλων σε κάτι, για να έπιούρη την προσοχή και να γίνη γνωστός εις την δημοσιότητα.

Όριστε π. χ. ένας νεαρός μαθητής, ο Βικέντιος Σούλιαν, ο όποιος έγινε διάσημος. Γιατί ; Πρώτον διότι ήξερε να ριχή τους βόλους καλλίτερα από κάθε άλλον συνομήλικό του. Και δεύτερον διότι κανένας άλλο παιδί δέν είχε έπάνω του από τον ήλιο, τόσες πολλές πιτσιλάδες σαν κι αυτόν.

Άλλ' άς εανόρθουμε εις τό στοιχείο. Δέν εινε μόνον τό πιότη και δέν εινε μόνον οι ζυθοποιοί που διεγειρόν την όρεξή των περιέργων άμερικανών.

Μετά τον ζύθον, το πνεύμα του συναγωνισμού έπέζεσθη εις τό ζυμαρικό. Τα σκετικά έργαστάσια προεκήρυξαν διαγωνισμό με άρκετά γαργαλιστικά βραβεία για να δείξουν ότι του καθενός τα ζυμαρικά ήσαν ευγενέστερα, ελαφρότερα, χωνευτικότερα κλπ. Δέν έπρόκειτο μόνον να καταβροχθισθή μεγαλύτερα ποσότης, αλλά και να γίνη τούτο εις όσο το δυνατόν μικρότερον χρονικό διάστημα.

Νικητής άνεδείχθη ο εκ Καλλιφορνιας Ιταλός την καταγωγή, θωμάς Ηλαιοκό, ο όποιος κατά τους υπολογισμούς, κατάρθωσε να βάλι στο στόμαχό του 3 1/2 λίμμετρα σπαγγέτι σε 1 ώρα και 1 1/2.

Είς έναν άλλον διαγωνισμόν, τον άπο τον ώργάνωσαν τα καλλίτερα έσπερία του Πάμληπτος, στην έλαιομένη άκρη της Φλωρίδας, γίνη να διαγωνισθί η άνατολή ποίσις εν γένει των θαλασσιών προιόντων τους, άνεδείχθη νικητής η κυρία Ρόζα Φόνκεν από τό Ρόντ-πλάντ.

Εάν εινε μόνον τό πιότη και δέν εινε μόνον οι ζυθοποιοί που διεγειρόν την όρεξή των περιέργων άμερικανών.

Μετά τον ζύθον, το πνεύμα του συναγωνισμού έπέζεσθη εις τό ζυμαρικό. Τα σκετικά έργαστάσια προεκήρυξαν διαγωνισμό με άρκετά γαργαλιστικά βραβεία για να δείξουν ότι του καθενός τα ζυμαρικά ήσαν ευγενέστερα, ελαφρότερα, χωνευτικότερα κλπ. Δέν έπρόκειτο μόνον να καταβροχθισθή μεγαλύτερα ποσότης, αλλά και να γίνη τούτο εις όσο το δυνατόν μικρότερον χρονικό διάστημα.

Νικητής άνεδείχθη ο εκ Καλλιφορνιας Ιταλός την καταγωγή, θωμάς Ηλαιοκό, ο όποιος κατά τους υπολογισμούς, κατάρθωσε να βάλι στο στόμαχό του 3 1/2 λίμμετρα σπαγγέτι σε 1 ώρα και 1 1/2.

Είς έναν άλλον διαγωνισμόν, τον άπο τον ώργάνωσαν τα καλλίτερα έσπερία του Πάμληπτος, στην έλαιομένη άκρη της Φλωρίδας, γίνη να διαγωνισθί η άνατολή ποίσις εν γένει των θαλασσιών προιόντων τους, άνεδείχθη νικητής η κυρία Ρόζα Φόνκεν από τό Ρόντ-πλάντ.

Εάν εινε μόνον τό πιότη και δέν εινε μόνον οι ζυθοποιοί που διεγειρόν την όρεξή των περιέργων άμερικανών.

Μετά τον ζύθον, το πνεύμα του συναγωνισμού έπέζεσθη εις τό ζυμαρικό. Τα σκετικά έργαστάσια προεκήρυξαν διαγωνισμό με άρκετά γαργαλιστικά βραβεία για να δείξουν ότι του καθενός τα ζυμαρικά ήσαν ευγενέστερα, ελαφρότερα, χωνευτικότερα κλπ. Δέν έπρόκειτο μόνον να καταβροχθισθή μεγαλύτερα ποσότης, αλλά και να γίνη τούτο εις όσο το δυνατόν μικρότερον χρονικό διάστημα.

Νικητής άνεδείχθη ο εκ Καλλιφορνιας Ιταλός την καταγωγή, θωμάς Ηλαιοκό, ο όποιος κατά τους υπολογισμούς, κατάρθωσε να βάλι στο στόμαχό του 3 1/2 λίμμετρα σπαγγέτι σε 1 ώρα και 1 1/2.

Είς έναν άλλον διαγωνισμόν, τον άπο τον ώργάνωσαν τα καλλίτερα έσπερία του Πάμληπτος, στην έλαιομένη άκρη της Φλωρίδας, γίνη να διαγωνισθί η άνατολή ποίσις εν γένει των θαλασσιών προιόντων τους, άνεδείχθη νικητής η κυρία Ρόζα Φόνκεν από τό Ρόντ-πλάντ.

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ... ΤΡΕΛΛΟΙ!

ΑΥΤΟ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ Ο ΑΠΛΟ ΓΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η τηλεόρασις, ή θαυμασία αυτή έφευρεσις του αιώνας μας, ήρριξε εν ήδη λειτουργήσασα διά τό κοινόν εις τό Λονδίνον. Έν πρώτοις μνημονεύει ότι όλος ο κόσμος εινε έθνοφασμένος από τό έκπληκτικόν αυτό θέαμα της μηχανικής.

Καθημερινά ο διευθυντής του Κεντρικού Γραφείου της Τηλεόρασεως στο Λονδίνον, λαμβάνει χιλιάδες γράμματα από τους άνησυχους συνδρομητές, οι όποιοι πιστεύουν ότι ή τηλεόρασις θα εινε μία διαρκής άπειλή στην ιδιωτική τους ζωή. Μεταξύ των άλλων του έκανε φριχτά παρόπανα και μία ήλικιωμένη κυρία, ή όποια του έλεγε ότι θα της ήταν άδύνατον από τή εξής να μπει γυμνή στο μπάνιο, και τούτο ειναι φοβερότατον μη τυχόν την ήβ... όλος ο κόσμος.

Παρόμοιες παρεξηγήσεις έχουν συμβεί και σε πολλές άλλες έφευρεσεις του παρελθόντος.

Πολλοί άνθρωποι έπασαν στη θάλασσα, όταν έμαθαν ότι πρόκειται το Λονδίνον να φωτισθή με φωταέριο. Και κατόπιν με ήλεκτρισμό. Ίδιως, όταν ο καθηγητής

Φ. Α. Ουϊντερ δοκίμασε να φωτίση την έκκλησία του Άγιου Παύλου με γκαζό, τό έτος 1897, ο διάσημος Σκόττος συγγράφεις οέρ Ουάκτερ Σκόττ έγραψε εν άνω είδος πει: «Υπάρχει ένας πρόβλημα ό όποιος έχει προτείνει στην Άμερική να φωτίση το Λονδίνο με δέν έρω, και έγω τί. Είμαι περίεργος να δω την ήλθια του αυτή έφευρεσις...»

Όταν ο Γερμανός δημοδιδάσκαλος Φίλιπ Ρέις παρουσίασε τό «μηχανικό του αυτί» —τον πρόόγγελο του τηλεφώνου τό 1834, όλος ο διδασκαλικός και έκκλησιαστικός κλάδος άποκήρυξε την έφευρεσί του, διότι έθιγε με αυτήν τον έρωτοβόλο γό.

«Μήπως τ' αυτά που μας έβασε ο Θεός δέν εινε άρκετά;» διεμαρτύροντο.

Ο έφευρετής έπίσης της τυπογραφικής Γουτενβέργιος παρά λίγο να λυγισσιστή από τό έξαγριωμένο πλήθος των άμαθών και θρησκόληπτων ανθρώπων έξ αιτίας της καταραμένης —όπως την άποκαλούσαν— έφευρεσεως του.

Τα χρονικά της εποχής εκείνης άνα-

φέρουν ότι κατά την διάρκεια μιας άντιτυχημένης διαδηλώσεως, ο Γουτενβέργιος κι' ο φίλος είχαν καταφύγει στο μέγαρο του προσάτη των, προ έκατον έτών πριν, άποκρινόμενοι τό λυγιστήριο. Συγχρόνως σε μία άλλη άποδοχή διαμαρτυρία από άξεστου πλήθος, οι παρσιτικότεροι έβαλαν φωτιά εις δύο-τρια τυπογραφεία και έκκλησιαστικά και κατέστρεψαν όλα τα μηχανήματα. Το περίεργο εινε ότι σε παρόμοιους πλάνες και άτασάστες έχουν πέσει και διακεκρίμενοι επιστήμονες.

Ο δόκτωρ Λάρντερ, συγγραφέας της σπουδαίας διατριβής της σχετικής με την λειτουργία της άτιμωρητικής όταν άποκρίσθη πού θα διασάλλη τον Άτλαντικό, άκείνησ: «Πολύ άφελές αυτό τό σγέδιο. Μου κάνν την ίδια έπίπτωση που δά μου έκανε άν μου έλεγον ότι τό πλοίο αυτό θα έπρόκειτο να ταξιδεύη στην σεληνή».

Όπως όλος ο κόσμος, έτσι κι' ο έν λόγω συγγραφέας πίστευε ότι τά σιδε-

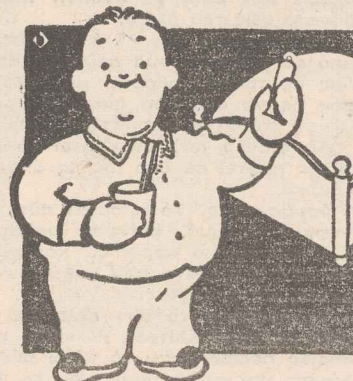
ρένια σκάφη δέν μπορούσαν να σταθούν στην έπιφάνεια του νερού.

Όταν στην άρχη του παρόντος αιώνος, ο καθηγητής Νισόκομ είπε στους άδελφούς Ράιτ, πριν οι τελευταίοι έκείνοι επιτελήσουν την πρώτη τους πτήση με άεροπλάνο, ότι ή πτήσις εινε μαθηματικά, «και μηχανικά άδύνατη, όλοι οι τότε επιστήμονες υιοθετήσαν την γνώμη του για να καταντροπιστούν άργότερα όμως.

Ώστόσο, υπάρχουν πολλοί έφευρεταί όνειροπλοιοί, οι όποιοι δικάζουν πρακτικά εδωπητό πώς είναι τόν άνθρώπου.

Έβδο και μερικά χρόνια ο Κουρτίλνιγκεν, ένας άγγλικός από τό Πουόλντορ, υπερασπίζονταν ότι μπορούσε να παραγάγη τόσο πολύ χρυσάφι ώστε να πληρώσθ ης γενναίως επαναστασις από την τσέπη του! Τό άσχημο όμως εις ότην μολι ή άνακαίνισις του αύτες έφθασαν στ' αυτά της άστυνομίας, έκείνη τον άντάμωψε προθυμότατα με 18 μήνες φυλάκιση!

Τέλος, στις έσπες του Ιωδολαίου του Άγγλου βασιλέως ερισκόταν στο Λονδίνον ένας Ίνδός, χρυσόπαραγωγός, ο Ραζά Ράμ Σίγκ, ο όποιος δημοσίως στις έφημερίδες ότι θα κήμν στον Ατοκράτορα τό ένα σπάνιο δάρο. Τό δάρο του αυτό εινε ένα χρυσό κύπελλο κατασκευασμένο από χρυσάφι φυτικό!

Γηράσκω αεί διδασκόμενος

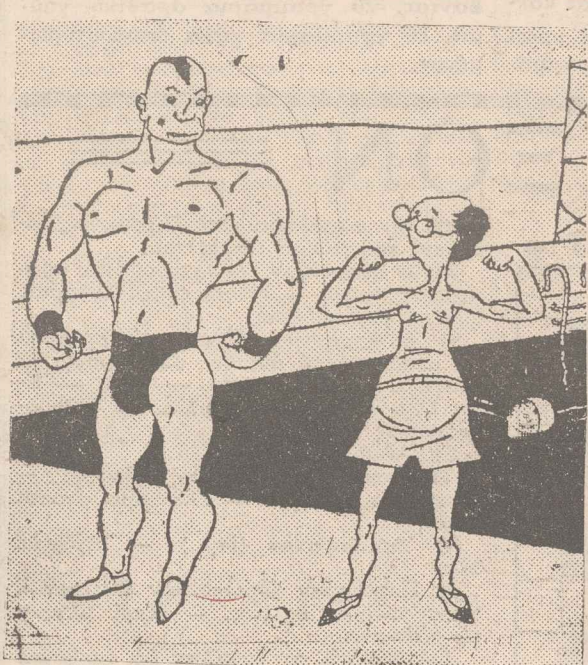
σοβαρά ύπηρεσία στην ύγεια τους. Τό βραδυόν ριζικό καθαρίσμα των δοντιών, είναι άκόμη σπουδαιότερον από τό πρωινό. Άλλως πηγαινόν τα υπόλοιπα των προφών εις τά κενά των δοντιών, ζυμούνται και προκαλούν τό έκπικνυνο σάπισμα των δοντιών. Γι' αυτό πρέπει πρώτη σας δουλειά τό πρωί και τελευταία τό βράδυ: Χλωροδόντ. Χλωροδόντ, άφρίζουσα ή μη άφρίζουσα, και αι δύο ποιότητες είναι έξ ίσου καλαι.

Οδοτόπαστα-Χλωροδόντ

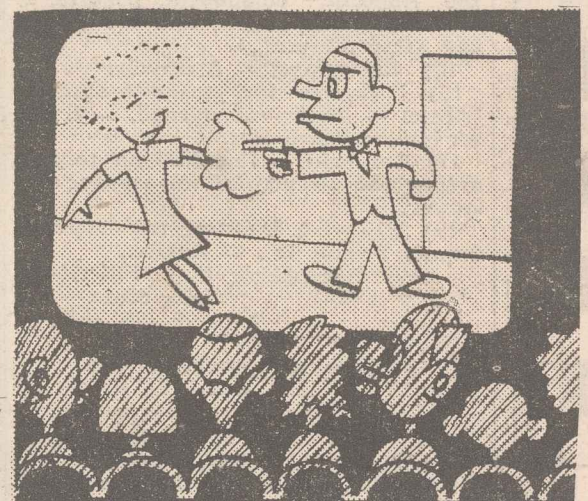
ΜΗΝΥΤΕΡ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Εορτάζουνται μαι' μνή

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ
—Κοντεύω να σε φτάσω στη δύναμη.
—Έχωμε τώρα την ίδια περίμετρο στη μέση.

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ
—Και γιατί τη σκοτώνει;
—Για να γίνει το φιλμ ζωντανότερο.

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ
—Η θηριομαχίστρια. Θεέ μου!... Ένα ποντίκι!

—Χρόνια πολλά. Νά χαιρεσαι
Σπύρο, την εορτή σου.
—Εύχαριστώ. Νά χαιρεσαι
και σὺ τὸν Νικολή σου...
Οἱ Σπύροι, Νικολάκηδες, Πιπίτσες, Λευτεράκηδες
καὶ αὐριοὶ οἱ Χρίστηδες μαζί καὶ οἱ Μανωλάκηδες
κι' ἀργότερα οἱ Γιάννηδες, Ἀντώνηδες, Θανασσηδες
Γρηγόρηδες καὶ Φάνηδες καὶ πᾶν τοῦ μακαντάσηδες
τὴν εορτὴν τὴν ἔχουνε ζητοῦν χαιρετιστήρια
κι' ὅλους μᾶς υποβάλλουνε σ' ἓνα σωρ μαρτύρια.

★
Κανέναν εορτάζοντα δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε
—γιατί ὅσο καὶ ἂν ζήσῃ
δὲν θὰ μᾶς συγχωρήσῃ—
μὰ πρέπει τὴν ἡμέρα αὐτὴ λουλούδια ν' ἀγοράσουμε
καὶ στοὺς γνωστοὺς εορταστάς νὰ πᾶμε δίχως καμ
ματο
διαθέτοντες ἀκέραιον ἓνα μᾶς μεροκάματο.

—Νάρθῃς, σοὺ λέει ὁ φίλος σου, στὸ σπίτι μου
μεθαῦριο.
Τὸ ἀξιοῦ. Ἀδιάφορο, ἂν κάθεται στὸ Λαύριο.
Πρέπει σ' αὐτὸν κανεὶς νὰ πῇ ἀνευ παρεξηγήσεως:
—Γιὰ νάρθῃ, πρῶτα δώσε μου τὰ... ἔξοδα κινήσεως
ἢ ἄλλωστε μὴ παραγορεύῃ: Ἐκεῖ ὅπου θὰ πᾶς
μπορεῖ νὰ σὲ κρατήσουνε πολλὰ χροῖα νὰ φᾶς
Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀβαντάς τῆς κάθε μᾶς γιορτῆς
κι' αὐτὸ τὸ ἔχει ὅπ' ὅμιν του ὁ κάθε πζαμπαστζής.
Στὸν κάθε εορτάζοντα σπεύδει τὰ μᾶλα ἐνθους
ἀλλὰ—ὡ συμφορά τρανὴ!—
πέφτει πολλάκις εἰς τοὺς «Μή»,
ἢτοι στοὺς «Μὴ εορτάζοντες» λόγῳ, ὡς λέγουν,
πένθους...

★
Κλείνει πολλὰ ἀπρόοπτα τὸν εορτᾶν τὸ κύμα
πγαίνεις γιὰ νὰ εὐχηθῇς καὶ πέφτει γκάφος θύμα
Κάποιου γνωστοῦ σου ἐξαφνα γιορτάζει ἡ γυναῖκα.
Τῶραι αὐτὸ ὅπ' ὅμιν σου ἀπὸ ἡμέρες δέκα.
Παίρνεις ἓνα κουτί φθόνῳ καὶ πᾶς στὴν εορτὴν τῆς
μὰ κεῖ σοὺ λέν πως ἡ κυρά
τὸν φίλο σου τὸν φουκαρέ
τὸν ἄφησε καὶ ἔφυγε μὲ ἓναν ἐραστήν τῆς.
Τυχαίνει σ' ἄλλῃ εορτῇ τὰ ἔργα σου ν' ἀφήσῃς
καὶ σ' ἓναν γέρο φίλο σου πᾶς, νὰ τὸν χαιρετήσῃς.
Στὸ σπίτι δίχως φθάνοντας εἰς ἐκ τῶν συγγενῶν
σοὺ λέγει: «Τωώρα; πέσανε πρὸ ἔντεκα μηνῶν».

★
«Ὅλοι μας εορτάζουμε δίχως καμμιὰ αἰτία
ἀκόμη εορτάζουμε ὡς καὶ τὰ σωματεῖα.
Οἱ παίζοντες τὰ φράγκα τῶν σπὰ πόδια κάθε ἵππου
γιορτάζουνε, ὡς φυσικόν, τοῦ... μάρτυρος Ἀρχιπ-
που.
Τὸ κάθε ζευγὸς ἐραστῶν Τιτίκας καὶ Μαρίου
τὴν εορτὴν τὴν ἔχουνε τοῦ Ἀγίου... Ζαχαρίου.
«Ὅσοι δὲν ἐπληρώσανε τὰ χρεῖα τῶν ποτῶν
κι' εἶνε χρεώστα σύγχρονοι εὐρείας ἀντιλήψεως
γιορτάζουν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ὅλοι οἱ πιστωταὶ
τὴν εορτὴν τῆς Ἀναλήψεως.
Ὁ σύζυγος ἔχει κι' αὐτὸς μέρα τῆς εορτῆς του
εἶνε θωμά τοῦ Ἀπιστοῦ.

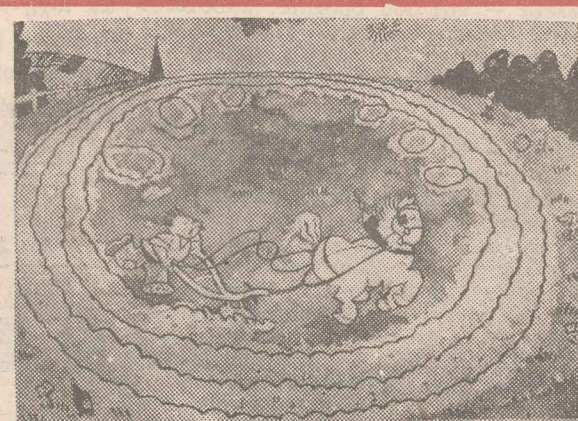
★
Ὁ φαλακρὸς ποὺ ἡ κεφαλὴ εἶδος κηροπυλίου
φωτίζει εἰς τὰ σκοτεινά
τοῦ φίλου του πάντα κερνᾷ
τοῦ Ἀβροασίου τοῦ Ἀγίου.
Ἡ χήρα ποὺ κομψὰ φορεῖ εὐθὺς πάντα μαύρας
γιορτάζει τῆς Ἁγίας Λαύρας.

★
Ὁ κύριος Ξενοπούλος σκέπτεται ἤδη ἂν
δὲν θάπρεπε ἀφοῦ καπνίζει δωρεάν
νὰ εορτάσῃ μετὰ πλείστου μεγαλείου
τοῦ Ἀγίου... Καραβασιεύου.

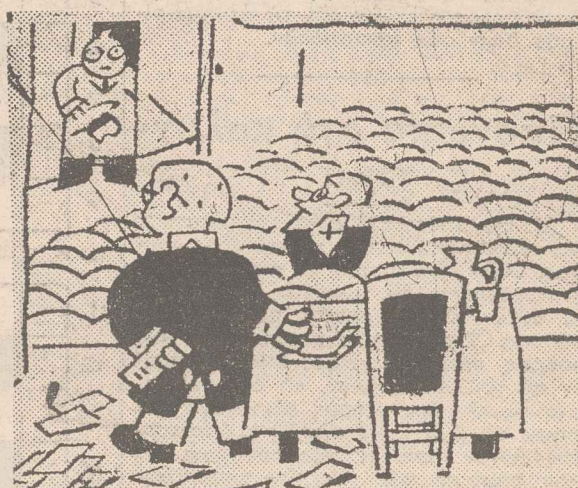
★
«Ὅλοι καὶ γιορτάζουμε... καὶ τὸ εὐτυχές
ὄνομα ἢ γενέθλια, χαρὲς καὶ ἐπιτελοῦς
προσφέρουνε καὶ δέχονται λουλούδια καὶ εὐχὲς
γιὰ λόγους ἀνατίους.
Διότι νὰ γιορτάζουμε λόγος οὐδεὶς ὑπάρχει.
Ἀλλ' ἢ βλακεία, βλέπετε, στὸν κόσμον τοῦτον ἄρχει

★
Εἶνε οἱ γιορτὲς ἐφευρέσεις τῶν ἱσαροπλαστῶν
ἢ τῶς νὰ ὀφελῶνται καὶ εἰς τοὺς ἀνθοκόμους
ποὺ μᾶς ἐπαρσάζουνε ἀγρίως ὡς γνωστὸν
ἢ μᾶς φορτᾶνουν πάντοτε χρεῖα ἀρκετὰ στοὺς ὤ-
μους.

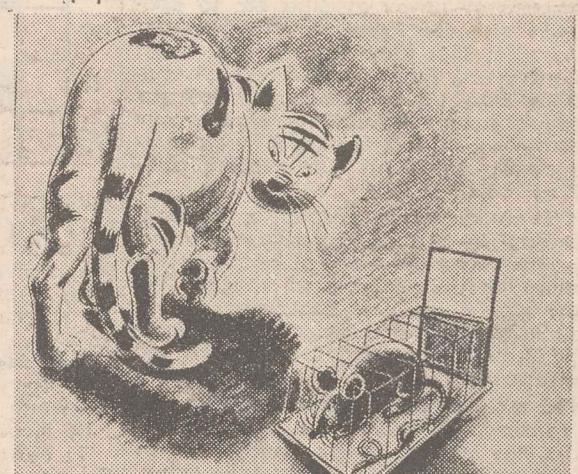
Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΚΑΛΜΙΕΡΓΕΙΑ
Ὁ γεωργὸς ἀγόρασε ἓνα ὄλογο τοῦ
ἱπποδρομίου γιὰ νὰ ὀργώσῃ.

ΔΙΑΛΛΕΙΣ
—Περᾶστε μέσα. Θὰ ἐπαναλάβω γιὰ
τοὺς καθυστεροῦμένους ἀκροατὰς ὅσα
ἤδη εἶπα.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ
—Ἐδὼ σὲ θέλω! Ἄν μπορῇς, φάγε με.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ
—Εἶνε ἡ κυρία Οὐρανία...

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Πολιτικὴ Ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Τσάγκ Κάι Σέκ
Μία σκιαγραφία τοῦ ὑπὸ Ἀρ-
νάλτο Φρακαρέλι

Ἡλιογέρματα

τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου
Μελᾶ.

7 ἡμέρες, 7 νύγτες
τοῦ κ. Παύλου Παλαιολόγου

Οἱ φύλαργοι συνωμοτοῦν
Πῶς φρουροῦν τὰ ἰνδικὰ σύ-
νορα οἱ Ἀγγλοὶ.

Νύχτα στὸν κόμπο
Διήγημα τῆς κ. Αἰμιλίας Δα-
φνῆ.

Σπίτια καὶ ρούχα ἀπὸ
γιαλὶ!

Ἐνα θαῦμα τῆς συγχρόνου
θιομηχανίας.

Ἐκεῖνες οἱ γοντρές κυ-
ρίες
Εὐθὺς μνησιτόριμα τοῦ κ.
Ψαθά.

Συναυλίες καὶ ρεσιτάλ
τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη.

Κινηματογράφος
τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Τὸ γαμόγελο
τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Πῶς ἐξέλιπεν τὰ προ-
στορικά τέρατα
Μελέτη τοῦ κ. Ρ. Κράους

Παντρευθήκαμε γάριν
ρεκλάμας
Ἐξωφρενικὸν γάμοι εἰς τὴν
Ἀμερικὴν.

Ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ ὁ
Βούδδας
Τὸ ἱερὸν ὄρος τῶν κιτρίνων.

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς,
ρεπορτάζ τῆς μόδας, ἀνέκδο-
τα, εὐθὺς καὶ πλοῦσι εἰ-
κονογράφησις.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Ἀθῆναι
18 Δεκεμβρίου
1937

Ἔτος Β'
Ἀριθμὸς φύλλου 65

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ 4^η ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΑΘΗΝΑΙΚΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Π
Ε64